

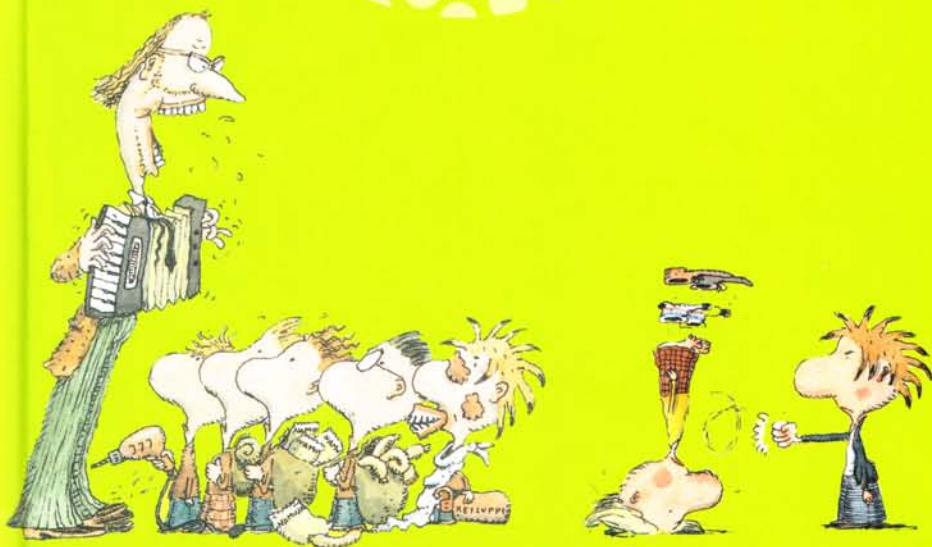
TIMO PARVELA

Ella

JA KAVERIT 4-7

TAMMI

TIMO PARVELA

Ella

JA KAVERIT 4-7

KUVITTANUT MARKUS MAJALUOMA

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

ELLA JA LOPETTAJA

4. PAINOS

KANNEN KUVAT: MARKUS MAJALUOMA
KANNEN JA ULKOASUN SUUNNITTELU: AINO AHTIAINEN

TÄMÄN TEOKSEN SISÄLTÄMÄT KIRJAT ELLA JA LOPETTAJA (1998), ELLA JA PATE (1999),
ELLA JA PUKARI (2000) SEKÄ ELLA YÖKOULUSSA (2001) OVAT AIEMMIN ILMESTYNEET
TAMMEN KIRJAVA KUKKO -SARJASSA.

© TEKSTI: TIMO PARVELA 1998, 1999, 2000, 2001
© KUVAT: MARKUS MAJALUOMA 1998, 1999, 2000, 2001

PAINANUT GGP MEDIA GMBH, PÖSSNECK, SAKSA 2008

ISBN 978-951-31-3566-9

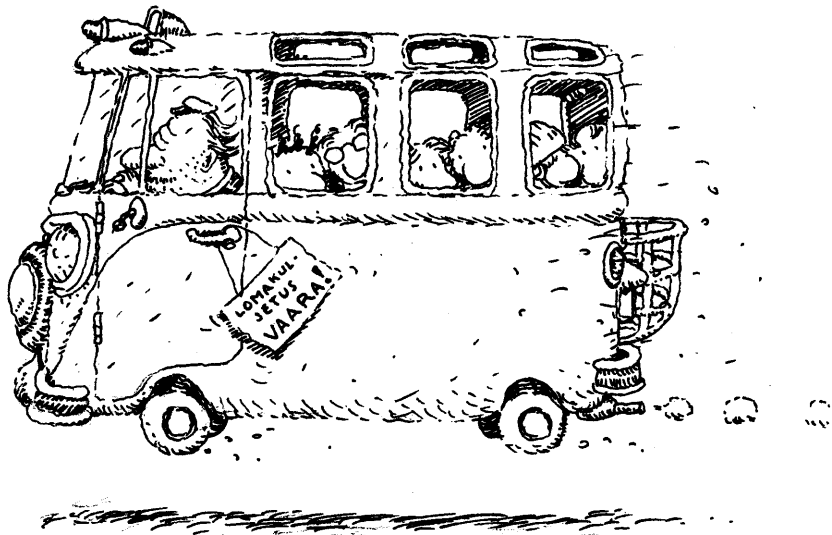
TAAS YHDESSÄ

Minä olen Ella. Olin ensimmäisellä luokalla ennen kuin jäin kesälomalle. Kaikki muutkin meidän luokan oppilaat jäivät kesälomalle, ja opettaja myös. Tai niinhän minä luulin.

Kesälomalla oli kivaa. Kuusi ensimmäistä päivää tosin satoi. Minä jouduin koko ajan kysymään isältä ja äidiltä, mitä minä voisin tehdä. Seitsemäntenä päivänä minun tuli ikävä kavereitani. Sitteen minä jouduin koko ajan kysymään isältä ja äidiltä, kauanko vielä kestää en-

nen kuin koulu taas alkaa. Kahdeksantena päivänä isäkin halusi tietää, kuinka kauan vielä kestää ennen kuin koulu taas alkaa. Yhdeksäntenä päivänä äiti sanoi, ettei hän kestä siihen saakka kun koulu taas alkaa. Kymmenentenä päivänä äiti ja isä kiikuttivat minut bussiin, joka vei kesäleirille.

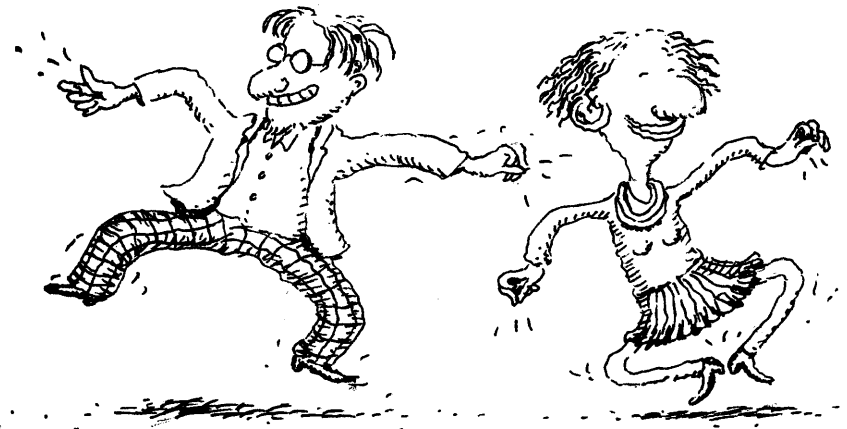
Siinä bussissa olivat myös Hanna, Tuukka, Samppa ja Tiina. Ja lopulta

myös Pate, joka oli myöhästyä, koska jääkiekkovälineet painoivat niin paljon.

– Te olette väärässä bussissa, Pate sanoi meille. – Tämä menee Jari Kurrin jääkiekkokouluun.

Tuukka puolestaan epäili, että jääkiekkokouluun oli ollut matkalla se viereinen bussi, joka oli juuri lähtenyt ja jonka kaikilla matkustajilla oli ollut jääkiekko-mailat. Tuukka tietää kaiken, koska hän on nero.

– No, saanpahan enemmän peliaikaa, Pate totesi tyytyväisenä, kun kuuli, ettei kenelläkään muulla meidän bussissa ollut jääkiekkovarusteita.

Lopulta bussi lähti. Meistä oli mukavaa olla taas yhdessä. Kaikista oli tosin vähän kummallista, kun vanhemmat hypivät, tanssivat ja halailivat toisiaan koulun pihalla niin, että unohtivat vilkuttaa meille.

TERVETULOA

Kaikki hämmästyivät valtavasti, kun meidän oma opettajamme oli meitä vastassa leirillä. Kaikkein eniten hämmästyi kuitenkin opettaja itse. Opettaja hämmästyi ja ilahtui meidät nähdessään niin paljon, että meni sekaisin ja luuli meidän tulleen väärälle leirille.

– Tässä on nyt jokin kauhea erehdys, opettaja sanoi ja vaati bussinkuljettajaa ajamaan meidät takaisin kaupunkiin.

– Ei mitään erehdyistä, vakuutti bussinkuljettaja. Mekin vakuutimme ole-

vamme aivan oikeassa paikassa. Kaikki paitsi Pate, joka oli mennyt etsimään Jari Kurria.

– Minä tulen hakemaan teidät sitten viikon kuluttua, sanoi bussinkuljettaja.

– Viikon! huudahti opettaja ilahtuneena ja rukoili bussinkuljettajaa viemään edes hänet takaisin kaupunkiin. Hassua. Leiri ei ollut vielä alkanut ja opettajalla oli jo koti-ikävä.

– Armoa. Säästäkää minut. Minulla on vaimo ja pieni lapsi, sanoi opettaja kuljettajalle. Kuljettaja sulki oven, vaikka opettajan jalka oli vielä välissä.

– Opettajalla on taas kiristysoireita, pistä eteenpäin, Hanna kuiskasi minulle.

– En pistä. Jos minä nyt kuiskaan sen, niin joku kuulee kumminkin, että lopettajalla on sivistystoiveita, minä kuiskasin Hannalle takaisin.

– Onko noin? Kuka on lopettaja? kysyi Hanna.

– Antaa olla, minä sanoin.

– Vantaallako? ihmetteli Hanna.

Bussi lähti.

– Allikosta jorpakkoon, sanoi opettaja jalkaansa hieroen.

Kukaan ei oikeastaan kuunnellut, sillä kaikki katsoivat Patea, joka keikkui aitan kaiteella. Hän yritti irrottaa jääkiekko-mailalla ampiaispesää räystästä.

– Kuunnelkaa tarkasti. Tällä leirillä kaikkinaisten kepposten tekeminen on ankarasti kiellettyä, sanoi opettaja. Hän seiso i aitan seinustalla, koko lailla tarkalleen ampiaispesän alla.

– Uusi vauvamme on itkenyt öisin vatsanpurujaan. Minä olen tullut tänne lepäämään ja rauhoittumaan, opettaja selitti meille.

Pate huitaisi pesää, mutta ohi.

– Nauttikaa luonnon rauhasta. Opetelkaa elämään sopusoinnussa hiljaisuuden kanssa.

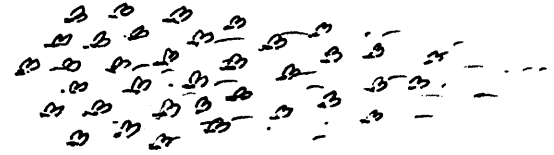
Pate yritti uudestaan, ohi.

– Minä uskon, että hiljainen maalaiselämä tekee meille kaikille hyvää talven jälkeen. Pois kiire ja hätiköinti. Katsokaa, kuunnelkaa ja oppikaa siitä mitä luonto meille antaa, kehotti opettaja levittäen samalla kätensä kuin pappi. Juuri silloin Pate osui. Ampiaispesä kopsahti opettajan vasempaan käteen.

– Juoskaa henkenne edestä! huusi opettaja ja juoksi päin aitan seinää. Se näytti hauskalta. Me kaikki juoksimme ensin aitan seinään ja sitten sinne tänne ympäriinsä kamalasti kiljuen, kunnes lopulta pihalla oli enää vain Pate jääkiekkomailansa kanssa.

– Minne kaikki menivät? Miksi kukaan ei kerro minulle mitään ja missä täällä on

jäähalli? Pate ihmetteli. Hän poimi opettajalta pudonneen ampuaispesän käteensä ja ravisti sitä.

– Tyhjä, Pate totesi pettyneenä.

LOPETTAJA

– Minä kuulin Hannalta, että täällä hiipailee vantaalainen lopettaja, Tiina kertoi minulle, kun olimme ruokajonossa.

– Mikä on lopettaja? minä kysyin.

– Sellainen, joka murhaa ja opettaa yhtä aikaa.

– Kammottavaa, minä kauhistuin ja vilkaisin ympärilleni.

Aurinko paistoi yhä, mutta minua vilutti. Lähistöllä ei kuitenkaan ollut ketään lopettajan näköistä, eikä sen puoleen vantaalaisiakaan. Vain viisikymmentä las-

ta, opettaja ja keittäjä, joka jakoi kesäkeittoa muovilautasille.

– Minulle vain vähän, minä sanoin, kun tuli minun vuoroni.

– Sano sitten kun lopetan, pyysi keittäjä.

– Saako ottaa kaksi karjalanpiirakkaa? minä kysyin.

– Vain yhden. Ne loppuvat muuten, sanoi täti.

– Eikö ole enää mansikkamehua? minä ihmettelin.

– Lopussa. Ota appelsiinimehu, se on yhtä hyvää, täti opetti.

– Kiitos.

– Lopussa kiitos seisoo, täti lopetti.

Minä olin jo menossa pöytään, kun karmeja ajatus iski minun mieleeni.

– Asutko sinä sattumoisin Vantaalla? minä kysyin vielä tädiltä.

– En, kuinka niin? täti hämmästytti.

– Tulipahan vain mieleeni.

Minä huokasin helpotuksesta, mutta liian aikaisin.

– Minä muutan Vantaalle, kun tämä leiri loppuu, sanoi täti ja jatkoi keiton kauhomista kuin ei mitään. Minä istuin Hannan, Tiinan, Sampan, Tuukan ja Paten pöytään. Ei ollut enää yhtään nälkä.

– Kuunnelkaa, tämä on vakavaa, minä sanoin toisille. Kaikki kuuntelivat paitsi Pate, joka yritti saada jääkiekkokypärää pois päästään. Jääkiekkohansikkaiden takia se oli melko hankalaa.

– Me olemme vaarassa. Keskuudessamme liikkuu vantaalainen lopettaja.

– Mistä sinä sen tiedät? epäili Tuukka.

– Tiina kertoi sen minulle, minä sanoin. Tiina nyökkäsi vakavana.

– Ja Hanna kertoi sen minulle, Tiina sanoi. Hanna nyökkäsi vakavana.

– Ella kertoi sen minulle, Hanna sanoi. Minä nyökkäsin vakavana.

– Ja minä kuulin sen Tiinalta, minä sain. Me kaikki nyökyttelimme vakavina.

– No sitten, Tuukka uskoi, mutta ei nyökännyt, vaan söi kesäkeittoa.

– Sinuna minä en söisi tuota keittoa, minä varoitin Tuukkaa.

– Entäs minuna? kysyi Samppa suu täynnä keittoa.

– Keitossa on luultavasti myrkyä tai muuta kamalaa, minä selitin. Samppa purskautti keittonsa takaisin lautaselle ja rupesi itkemään. Samppa on joskus kamala itkupilli. Minä katsoin keittäjää ja kohotin merkitsevästi kulmiani.

– Luuletko, että hän...? hämmästytti Hanna. Hänkin katsoi merkitsevästi keittäjää ja kohotti kulmiaan. Kohta kaikki muutkin tuijottivat keittäjää ja kohottelivat kulmakarvojaan ylös alas, kunnes keittäjä huomasi sen ja tuli meidän luoksemme.

– Onko jokin hätänä? täti kysyi.

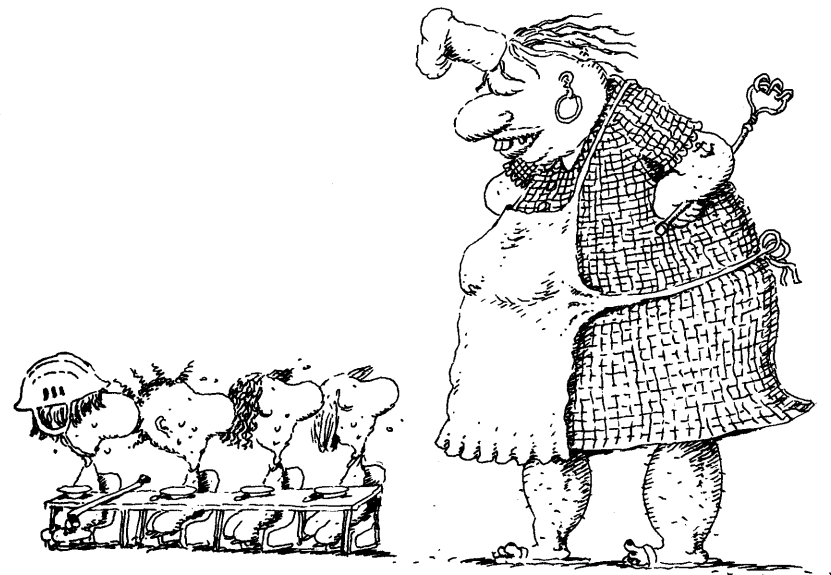
– Keitossa on jotain kamalaa, selitti Samppa.

– Ne ovat papuja. Syökää nyt kiltisti loppuun, keittäjä sanoi.

Me kohotimme kulmakarvojamme merkitsevästi.

– Lopettakaa! pyysi keittäjä.

Me iskimme merkitsevästi silmää toisillemme.

– Toivottavasti Vantaalla ei ole lapsia, puhisi keittäjä ja meni keittiöön. Me kättelimme toisiamme merkitsevästi. Kaikki paitsi Pate, joka vihdoinkin sai riisuttua kypärän ja käsiineet.

– Luistimia minä en jaksa irrottaa, Pate sanoi ja ryhtyi syömään keittoa. Me odotimme.

– Miltä nyt tuntuu? Tuukka kysyi, kun Pate oli syönyt lautasensa tyhjäksi.

– Kurjalta, sanoi Pate.

Me heilutimme merkitsevästi korviamme.

– Ensimmäinen päivä on jo melkein mennyt, enkä minä ole nähnyt vielä vi-laustakaan Jari Kurrista, Pate jatkoi ja meni hakemaan lisää keittoa.

– Loppu, sanoi lopettaja.

MAATILALLA

Minä, Tiina ja Hanna olimme aika väsyneitä seuraavana aamuna, koska olimme pitäneet koko yön vahtia lopettajan varalta. Tuukka ja Samppakin olivat väsyneitä, koska Pate oli koko yön selostanut unissaan Suomi–Ruotsi-jääkiekkomaat-telua.

– Kumpi voitti? minä kysyin.

– Pate, sanoi Tuukka.

– Rangaistuslaukauskilpailussa viimeisellä vasempaan yläkulmaan. Jännä mat-si, lisäsi Samppa.

Ainoa joka oli pirteä oli tietysti Pate, joka oli nukkunut yönsä hyvin.

– Onko tuo Jari Kurri? Pate kysyi nähdessään maatalon isännän lähestyvän kumisaappaissa ja haalareissa. Hän tuli esittelemään meille tilaansa. Me olimme nimittäin retkellä.

– Jahas, jassoo. Tekös olette niitä lapsia? sanoi isäntä.

– Ei, kyllä nämä ovat jättiläisiä, joilla on lyhyet jalat, sanoi opettaja ja yskähti kuivasti. Isäntä ei sanonut mitään. Vilkaisi vain opettajaa vähän kummallisesti.

– Älkää katsoko, mutta minä epäilen, että joukossa on lisäksi yksi marsilainen, opettaja jatkoi ääntään alentaen. Me kaikki tietysti katsoimme, mutta emme sittenkään ymmärtäneet, ketä opettaja tarkoitti.

– Toivottavasti tänään päästään jo jälle, Pate toivoi.

– Tai edes jonnekin missä on vähän viileämpää, hän lisäsi. Patella oli yllään jääkiekkovarusteet, ja luistimet roikkuvat kaulassa. Meillä muilla oli sortsit ja T-paidat. Oli lämmin päivä.

– Jahas, mennäänpäs sitten, sanoi isäntä. Me seurasimme häntä suureen rakennukseen, jossa haisi hyvältä ja pahalta yhtä aikaa. Rakennus oli täynnä eläimiä. Jokaisella oli oma lokero.

– Ovatko nämä pukukoppeja? kysyi Pate.

– Tämä on navetta ja nämä ovat lemmiä, selitti isäntä.

– Tuo yksi muistuttaa vähän Teemu Selännettä, arvioi Pate.

– Samanlaiset silmät, hän tarkensi ja meni tutkimaan tyhjää lokeroa Teemu Selänteen vieressä. Me muut jatkoimme matkaa isännän perässä.

Astuimme kapeasta ovesta seuraavaan huoneeseen, jossa selvisi mistä omitui-

nen haju johtui. Siellä oli kaksi isoa si-
kaa, jotka makasivat lattialla. Ne röhkivät.

– Tässä ovat Napoleon ja Aleksanteri Suuri, isäntä esitteli.

– Missä täällä on kaukalo? kysyi Pate, joka oli ilmestynyt paikalle. Hänellä oli luistimet jalassa.

– Tuolla ulkona karsinassa on yksi, isäntä sanoi kummastuneena.

– Kiitos, sanoi Pate.

– Mutta se on meidän porsaita varten, isäntä huomautti.

– Meidän porsaat. Varmaan joku paikallinen seura vähän niin kuin Anaheimin mahtiankat, Pate mutisi ja meni ulos.

Isäntä katsoi opettajaa, joka puolestaan osoitti ylös kohti kattoa. Me yritimme katsoa, mitä opettaja osoitti, mutta näimme vain katon.

Ulkona oli niin kirkasta, ettei kukaan

nähty juuri mitään. Isäntä esitteli kanoja, me kävelimme päin traktoria. Isäntä esitteli kissan, me törmäsimme leikkuupuimuriin. Isäntä esitteli vaimonsa, me esittelimme opettajan. Paitsi Hanna, joka esitteli uusia sortsejaan.

– Tässä aitauksessa on vihainen pässi, sanoi isäntä, ja emäntä nyökytteli.

– On parempi, että ette tule yhtään lähemmäksi, sillä pässi voi puskea vaikka aidan läpi.

Me emme menneet yhtään lähemmäksi. Ei tarvinnut, sillä me näimme muutenkin oikein hyvin, kuinka pässi ajoi takaa Patea.

– Pässin nimi on Tappara, sanoi emäntä.

Pässi oli juuri saamaisillaan kiinni Paten, kun Pate kompastui. Pässi juoksi ohi.

– Tappara on meidän vahtipässimme. Öisin me jätämme sen pihalle vartioon,

eikä kukaan uskalla tulla tänne, isäntä selitti.

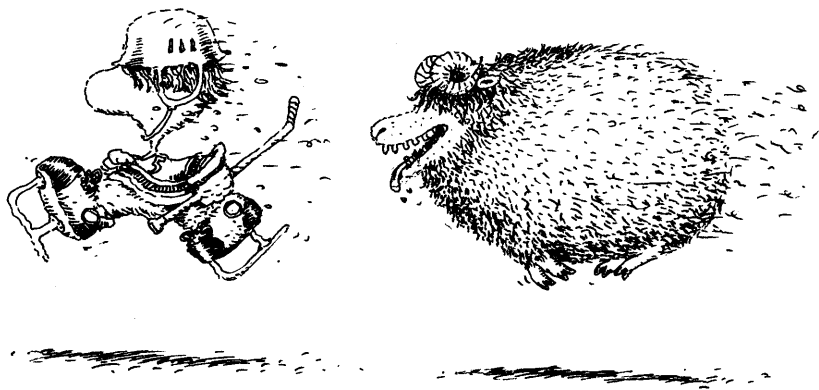
– Mitä pässi sitten tekee? kysyi Tuukka uteliaana.

Pate juoksi toiseen suuntaan. Pässi juoksi perässä. Meidän kaikkien mielestä Pate juoksi tosi hyvin, vaikka hänellä oli luistimet jalassa.

– Pässi puskee, sanoi emäntä.

– Lujaa, lisäsi isäntä.

Juuri silloin pässi puski. KLOP! Meidän kaikkien mielestä Pate nousi hurjan korkealle ennen kuin mätkähti maahan. Kuului metka ääni. Opettaja, isäntä ja

emäntäkin kääntyivät katsomaan.

– Mistäs tuo tuohon putosi? ihmetteli emäntä.

– Älä katso, se on luultavasti marsilainen, isäntä kuiskasi emännän korvaan.

Opettaja huokasi ja kiipesi aitaukseen. Pate kömpi pystyyn ja puisteli vaatteitaan.

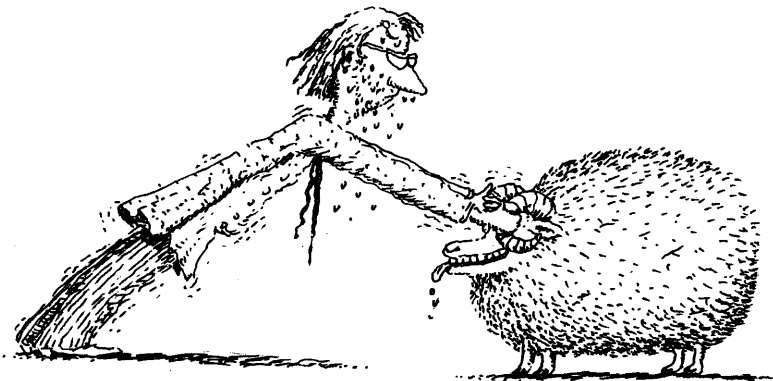
– Väärä taklaus, mutisi Pate.

Pässi seisoj paikallaan eikä ensin tienynyt kumpaa puskea. Sitten se valitsi opettajan ja ryntäsi päin, mutta opettaja olikin nopeampi. Hän nappasi pässiä sarvista. Me taputimme opettajalle. Pässi työnsi toiseen suuntaan ja opettaja toiseen. Kumpikaan ei liikkunut.

– Tuleeko tuolle nyt jäähy? Pate kysyi opettajalta.

– Ulos aitauksesta! opettaja komensi Patea.

– Tuomari on sokea, Pate puhisi kiive-tessään pois.

– Kun teillä kerran on hyvä ote, voisinko minä samalla tulla keritsemaan sen? kysyi isäntä.

Juuri silloin opettaja liukastui. Hän kaatui selälleen. Pässä juoksi opettajan yli, törmäsi aitaan ja pyörtyi.

– Nyt sopii vaikka trimmata, opettaja sanoi päästyään ylös ja pois aitauksesta. Meitä kaikkia vähän nauratti, sillä opettajalla oli pässin jäljet paidassa ja yksi keskellä otsaa.

– Opettaja vastaan Tappara, 1–0, sanoi Tuukka.

SUUNNITELMA

Minä sain idean. Se johtui siitä pässistä. Me tekisimme lopettajalle ansan. Sellaisen, jossa on pässi.

– Pässä? Tuukka sanoi minulle, mutta minä en loukkaantunut, sillä Tuukka tarkoitti maatalon pässiä. Me istuimme poikien kämpässä tekemässä suunnitelmaa.

– Miten se pässi liittyy lopettajaan? Tuukka ihmetteli.

– Pässä lopettaa lopettajan, sanoin minä.

– Se pässi lopettaa kylläkin ensin meidät, sanoi Tiina.

– Ja lopettaja lopettaa sitten pässin, epäili Tuukka.

– Lopettakaa! pyysi Samppa. – Minä en pysy yhtään mukana.

Minä selitin. Meidän piti vain houkuttella lopettaja ja pässi samaan paikkaan ja antaa niiden sitten lopettaa toinen toisensa. Niin yksinkertaista se oli.

– Miten me muka saamme lopettajan houkutelluksi aitaukseen? Hanna ihmetteli.

– Tai pässin lopettajan luokse, jatkoi Tuukka.

Juuri silloin tuli Pate. Hän istui huokaisten ja tarkasteli luistimiaan.

– Tätä menoa näistä teristä ei ole mitään jäljellä kun päästään jälle, Pate sanoi murheellisena.

Me keksimme ratkaisun pulmaamme.

Illalla kaikki oli valmista. Nukkumaan-

menon jälkeen minä, Tiina ja Hanna hiivimme poikien kämppään. Me koputimme oveen: kolme kertaa nopeasti, kaksi kertaa hitaasti, potku alareunaan ja lehtopöllön huhuilua. Ei tapahtunut mitään. Me koputimme ja huhuilimme uudestaan. Oli hiljaista.

– Kamalaa, lopettaja on ehtinyt ensin, minä kauhistuin.

Me yritimme kolmannen kerran. Tällä kertaa se tehoi. Viereisen kämpän ovi nimittäin avautui.

– Mitä te täällä ulvotte ja ryskytätte? kysyi poika, jolla oli iso nenä.

– Emme me ulvo, me matkimme lehtopöllöä, selitti Hanna.

– Ei tuo ole mikään lehtopöllö, se on huuhkaja, sanoi poika ja esitti kuinka lehtopöllö huhuilee. Se tepsii heti, sillä viereisen kämpän ovi avautui ja pisamainen tyttö kurkisti ulos.

– Mitä te täällä ulvotte? kysyi tyttö.

– En minä ulvo. Minä matkin lehtopöllöä, selitti isonenäinen poika.

– Pöllö, sanoi tyttö pojalle. – Tuo on helmipöllön ääni. Lehtopöllö on erilainen, selitti tyttö ja näytti mallia. Me emme jääneet enää katsomaan, kun seuraavan kämpän ovi avautui ja silmälasipäinen poika kurkisti ulos.

Me kiskaisimme poikien kämpän oven auki ja menimme sisään. Pate istui sängylä täydessä jääkiekkovarustuksessa teippaamassa mailaansa. Tuukka ja Samppa istuivat vieressä.

– Pöllöt, miksi te ette avanneet? minä kysyin pojilta.

– Koska me emme kuulleet lehtopöllön ääntä, sanoi Samppa.

– Me kuulumme lehtokurpan, hempon ja kaulushaikaran, mutta emme lehtopöllöä, tarkensi Tuukka, joka tietää kaiken.

– Koska se peli alkaa? kysyi Pate.

– Pian, minä sanoin. – Onko lopettaja hoidettu?

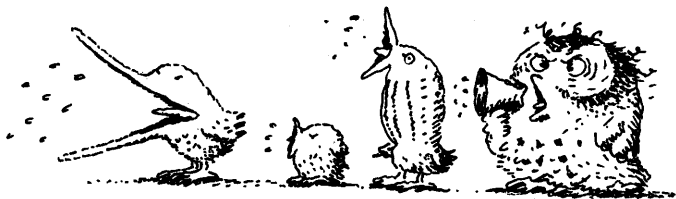
Tuukka nyökkäsi. Me olimme kirjoittaneet lopettajalle houkutuskirjeen, jonka Tuukka oli jättänyt keittiöön iltapalan jälkeen.

– Mitä siinä oikein luki? Hanna halusi tietää.

– ”Tule keskiyöllä lipputangolle. Terveisin oma pässisi”, sanoin minä.

– Miksi lopettaja haluaisi tulla keskiyöllä lipputangolle tapaamaan pässiä? Hanna ihmetteli.

Kukaan ei osannut vastata, mutta me olimme varmoja, että hän tulisi. Lopettajat ovat sellaisia, varsinkin vantaalaiset. Meitä värisytti. Ulkoa kuului pöllöjen ja monien muidenkin lintujen ulvontaa.

ANSA

Me aloimme hermostua. Paten lähdöstä oli jo kauan. Kello lähestyi uhkaavasti kahtatoista.

– Ehkä Pate on vain eksynyt, ehdotti Tiina toiveikkaasti.

Paten tehtävänä oli houkutella pessi pihasta peräänsä ja tuoda se lopettajan luo. Me odotimme pensaassa Patea, pssiä sekä lopettajaa.

– Toivottavasti pssille ei ole sattunut mitään, Hanna huolehti.

– Hsst, minä kuiskasin.

Joku lähestyi. Se oli lopettaja. Hän oli valepuvussa. Lopettajan tukka oli kiha-roilla ja siitä törrötti kukkia. Lopettajalla oli kukikas kesämekko. Me haistoimme hajuveden tuoksun pensaaseen asti.

Jos me emme olisi tienneet, että siinä oli vantaalainen lopettaja, olisimme luuleet häntä tavalliseksi keittäjäksi. Aika ovelaa.

Lopettaja asettui lipputangon juurelle. Hän poimi voikukkia maasta ja hyräili. Me kuuntelimme, mutta muuten oli aivan hiljaista. Ei merkkiäkään Patesta ja pässistä. Kaikki oli menossa pieleen.

– Pitäisikö Patelle antaa merkki? minä kuiskasin.

Me huhuilimme. Se tepsi. Opettaja ilmestyi pihaan aitan takaa.

– Kas, iltaa, sanoi opettaja lopettajalle.

– Mmm, sanoi opettaja.

– Poikkeuksellinen ilta, huomautti opettaja.

– Sinäpä sen sanoit, kujersi opettaja.

Meitä pelotti. Opettaja oli hirveässä vaarassa.

– Tavattoman paljon yölaulajia tänä yönä, opettaja huomautti.

– Minulla oli aina kymmenen laulussa, huokasi lopettaja.

– Ainakin lehtokurppa, hemppo ja kaulushaikara sekä valtavasti erilaisia pöllöjä, opettaja luetteli.

– Kuinka romanttista, henkäisi lopettaja.

– Kummallista, että lehtopöllö ei ole huhuillut kertaakaan, vaikka tämä olisi sopivaa aluetta, ihmetteli opettaja.

– Tässä yössä on taikaa, kuiskasi lopettaja.

– Saattaa olla, vaikka minä kyllä epäilen enemmänkin huonoa myyrävuotta, opettaja epäili.

Sitten opettaja ja lopettaja seisoivat hiljaa vierekkäin. Opettaja kuunteli. Lopettaja tuijotti opettajaa. Me kauhistuimme, kun huomasimme, että lopettaja lähestyi opettajaa hitaasti. Näytti siltä kuin lopettaja aikoisi purra opettajaa. Opettajaparka ei huomannut mitään,

koska kuunteli. Lopettaja lähestyi. Hänen huulensa menivät tötterölle.

– Lopettaja imee kohta opettajasta verta, minä näin sen yhdessä elokuvassa, selitti Tuukka.

– Onko opettaja ollut elokuvassa? ihmetteli Samppa.

– Törppö. Se elokuva kertoi vampyyreista eikä opettajista, Tuukka oikaisi.

– Eivätkö ne ole sama asia? Samppa ihmetteli.

– Lopettaja on vampyyri, minä kauhistuin.

Vampyyrilopettaja oli nyt jo aivan lähellä. Kohta hän iskisi huulensa opettajaan. Me huusimme kauhusta. Opettaja kääntyi, ja lopettaja hätkähti niin, että pudotti keräämänsä kukat maahan.

– No niin, minähän sanoin, lehtopöllö, opettaja huomautti tyytyväisenä.

– Niin, sanoi lopettaja hämillään ja kumartui poimimaan pudonneita kukkia.

– Minä voin kyllä auttaa, sanoi opettaja ja kumartui myös.

– Kiitos, saanko minä kutsua sinua omaksi pässikseni? kysyi lopettaja.

– Miksi ihmeessä? ihmetteli opettaja, mutta lopettaja ei ehtinyt vastaamaan, sillä kaikki tapahtui niin nopeasti.

Pate ryntäsi puuskuttaen pihaan. Hänen jääkiekkovarusteensa repsottivat. Paten perässä tuli pässi, joka olisi osunut Pateen, jos Pate ei olisi kaatunut. Pate kaatui ja pässi juoksi Paten yli. Opettaja ja lopettaja olivat yhä kumartuneet poimimaan kukkia selin Pateen ja pässiin. Erityisesti pässiin. Harmi vain, et-

tä pässi valitsi opettajan. Ehkä se halusi uusintaottelun.

– Opettaja vastaan Tappara: 1–1, tote-
si Tuukka.

PELÄTIN

Meitä kaikkia vähän ihmetytti, kun opettaja söi aamupalan seisaaltaan. Ehkä hän halusi vaihtelua. Lopettajakin käyttäytyi kummallisesti. Oli arveluttavan hyväntuulinen ja kutsui opettajaa pässiksi.

– Lopettaja näyttää itsevarmalta, minä sanoin.

– Suunnittelee uutta iskua, arveli Tuukka.

– Se meidän täytyy estää, päätti Hanna.

– Minusta on outoa, että ne antavat pässin pelata joukkueessaan, ihmetteli Pate. – On se hyvä taklaamaan, mutta säännöistä se ei ymmärrä mitään. Ja niiden kaukalokin on tosi pieni, hän lisäsi.

Sinä päivänä ei tapahtunut oikeastaan mitään erikoista. Paitsi että opettaja istui koko päivän järvessä, mutta ei se meistä kovin erikoista ollut.

Lopettaja oli tosi tyytyväinen. Hän keräili kukkia maljakoihin ja hyräili. Hän vei opettajalle ruokaa järveen, ja kun

Pate meni kysymään saako toisen sämpylän, lopettaja antoi kolme. Me kaikki saimme kolme sämpylää ja lisäksi lopettaja pussasi meitä poskelle ja pörrötti tukkaa.

– Lopettaja kokeilee kuka maistuu parhaimmalta, Tuukka arveli pyyhkien huulipunaa poskestaan.

– Sitten Pate ainakin on turvassa, sanoi Tiina.

Hän oli luultavasti oikeassa. Pate oli tosi likainen, koska oli kaatuillut edellisenä yönä paetessaan pässiä. Lisäksi hänellä oli pässin jäljet selässään. Pate ei voinut käydä uimassa, koska hänellä ei ollut uimahousuja. Paten kassissa oli pelkkiä jääkiekkovarusteita. Katsellesani Patea minä sain idean.

– Me valmistamme lopettajanpelättimen, minä ilmoitin. Ja niin me teimmekin.

Iltapalan jälkeen me kokoonnuimme

meidän kämppäämme. Me olimme vaihtaneet tunnussanan lehtopöllön huhuilusta kissan naukumiseen. Kaikki pääsivät sisään, paitsi maalaistalon kissa. Se yritti kolmesti.

– Onko teillä tarvikkeet? minä kysyin.

Hanna oli tuonut mutaa, Tiina taskulampun, Tuukka köyttä, Samppa ketsuppia, minä lakanan ja Pate Paten.

– Minä en ymmärrä, miksi kaikki ottelet pelataan täällä öisin, Pate nurisi. Hänellä oli jääkiekkovarusteet yllään. – Ja missä ihmeessä se Jari Kurri luuraa?

Me hieroimme mutaa Paten kasvoihin. Sitä ei kylläkään juuri huomannut, sillä Paten kasvot olivat jo ennestään mutaiset.

Me hieroimme ketsuppia Paten kypärään.

– Minun tekee mieli makaronilaatikkoa, sanoi Pate.

Lakanasta me teimme Patelle viitan. Taskulamppua ja köyttä emme tarvinneet vielä, mutta muuten Pate oli valmis.

– Näyttää aika hurjalta, sanoi Tiina.

– Vähän niin kuin likainen enkeli, totesi Hanna.

– Pikemminkin päälle pudonnut, Tuukka korjasi.

Samppa rupesi itkemään, koska hänen äitinsä oli sanonut, että ruualla ei saa leikkiä.

– Tästä on leikki kaukana, minä huomautin.

– Kuinka kaukana? kysyi Pate.

– Luuletteko, että lopettaja pelästyy? minä huolehdin.

– Luultavasti, tai ainakin nauraa itsensä hengiltä, sanoi Tuukka.

Me olimme valmiit. Piti vain odottaa sopivaa hetkeä.

TOINEN ANSA

Päärakennuksesta kuului vertahyytävää kiljuntaa. Se oli kammottavaa. Me värisimme ja iho meni kananlihalle.

– Se on lopettaja, Hanna kuiskasi.

– Miksi se kiljuu tuolla tavalla? Samp-pa halusi tietää.

– Ei lopettaja kilju, vaan sen uhri, se jota lopetetaan, minä sanoin synkästi.

Me katsoimme toisiamme kauhistuneina. Opettaja asui päärakennuksessa. Me olimme myöhästyneet.

Kiljunta lakkasi. Tuli kammottavan hil-

jaista. Me painoimme päämme äänettömänä alas. Kaikki oli ohi.

– Minä pidin opettajasta, sanoi Tiina.

– Me kaikki pidimme, myönsi Tuukka murheellisena.

– Meidän on kostettava opettajan puolesta, minä päätin.

Me ryhdyimme toimeen. Ensin herätimme Paten, joka oli nukahtanut painettuaan päänsä alas. Sitten Tuukka sitoi lipputangon narun Paten jääkiekkohousuihin. Minä, Tiina, Hanna ja Samppa

kiskoimme toisesta narusta. Pate nousi hitaasti vaappuen ylös kohti kalpeaa taivasta, kunnes naru juuttui kiinni. Se oli harmillista, sillä Pate ei ollut vielä kovinkaan korkealla. Se sai kuitenkin kelvata.

– Nyt näyttää vähän siltä kuin likainen enkeli olisi törmännyt lipputankoon kesken jääkiekko-ottelun, sanoi Tuukka.

– Minusta se näyttää ylipainoiselta lepakolta, Hanna tuumi.

– Tai lipputankoon juuttuneelta laskuvarjojääkäriltä, sanoi Samppa.

Pate ei sanonut mitään, sillä hän oli nukahtanut uudestaan. Hän roikkui jääkiekkohousuista hassusti hiukan ylösalaisin ja heilui hiljaa tuulesa. Minusta Pate näytti oikeastaan aika söpöltä, vaikka se ei kyllä ollut tarkoitus.

– Entäs lopettaja? minä kysyin terävästi.

– Minä jätin viestin: ”Sama aika, sama paikka. Terveisin sama”, Tuukka selitti.

– Tarkistakaa kellot, minä komensin.

– Minun on rikki, sanoi Tuukka.

– Minulla ei ole, sanoi Hanna.

– Minä en vielä tunne, sanoi Tiina.

– Minun on kadonnut, kauhistui Samp-pa ja rupesi itkemään.

– Kaksitoista, sanoin minä.

Me ryntäsimme pensaaseen juuri kun kiljunta alkoi uudelleen. Se vihloi korvia ja oli entistäkin pelottavampaa.

– Lopettaja lopettaa opettajaa toiseen kertaan, Hanna kuiskasi.

– Kamalan julmaa, Tiina voihkaisi.

– Opettaja parka.

Meidän kaikkien kävi opettajaa sääliksi. Ensin pässi ja sitten lopettaja, joka ei ollenkaan aikonut lopettaa lopettamista.

Äkkiä päärakennuksen ovi aukeni ja lopettaja astui ulos korviaan pidellen.

Huuto rakennuksen sisällä jatkui yhä., Lopettaja käveli kiivaasti kohti lipputankoa. Meitä puistatti. Lopettaja oli niin julma, ettei kestänyt julmuuttaan enää itsekään.

Lopettaja lähestyi lipputankoa ja Pa-tea. Me pidätimme henkeämme. Lopettajalla oli uusi valepuku. Erilainen mekko ja erilainen tukka. Tosi ovelaa, mutta meitä se ei tietystikään hämännyt.

Lopettaja pysähtyi tangon luo ja nojasi siihen.

– Nytkö? kuiskasi Hanna. Minä pudistin päätäni. Hetki ei ollut vielä oikea.

Kiljunta lakkasi. Tuli taas hiljaista. Lopettaja nosti päätään ja kuunteli. Kuunteli ja kuunteli vielä uudestaan ja katsoi sitten ylös. Lopettajan suu lokshti auki, kun hän näki Paten.

– Nyt! minä kiljaisin.

Me syöksyimme esiin pensaasta. Lopettaja kiljaisi säikähdyksestä. Tuukka

sokaisi lopettajan taskulampulla. Minä ja Samppa pidimme köyden toista päätä, Hanna oli toisessa. Me juoksimme lipputangan ympäri vastakkaisiin suuntiin ja kieputimme köyden lopettajan ympärille.

– Kiinni on ja pysyy, sanoi Samppa solmittuaan narun kiinni lopettajan jalkaan. Samppa osaa solmia tosi hyvin, koska hän on ollut viikon partiossa. Lopettaja oli kiikissä. Paitsi että se ei ollutkaan lopettaja, vaan opettajan vaimo.

– Tähän on varmaankin jokin selitys, opettajan vaimo sanoi yllättävän rauhallisesti. Hän vilkaisi ylös, mistä kuului Paten kuorsaus.

Mutta ei ollut mitään selitystä. Me emme yksinkertaisesti osanneet selittää, kuinka lopettaja oli muuttunut opettajan vaimoksi. Lopettaja oli noita.

SELITYKSIÄ

– Iltaa, sanoi lopettajan ääni meidän taakamme.

Hän kuulosti hämmästyneeltä. Me säikähdimme kamalasti. Kaikki oli lopussa.

– Iltaa, sanoi opettajan vaimo lopettajalle.

– Iltaa, sanoimme mekin, varmuuden vuoksi.

Lopettajalla oli sama mekko kuin edellisenä iltana ja kukkia kädessään ja tukassa.

– Melko myöhäinen ajankohta kerätä

kukkia, opettajan vaimo ihmetteli.

– Aika myöhäinen ajankohta köyhtäytyä lipputankoon, totesi lopettaja.

Juuri silloin tuli opettaja. Hänen otsansa kiilsi hiestä.

– Minä olen aivan lopussa, opettaja sanoi.

Me nyökkäsimme ja osoitimme merkittävästi sormellamme lopettajaa.

– Tuossa on syyllinen, minä sanoin.

– Onko? hämmästyti opettajan vaimo.

– Hsst, sanoi opettaja. – Kuuletteko? Se on kehrääjä.

Me kaikki kuuntelimme, mutta emme kuulleet muuta kuin Paten kuorsauksen lipputangosta. Viitta oli valahtanut hänen päälleen hupuksi.

– Miksi lippu on puolitangossa? kysyi opettaja.

– Miksi lapset eivät ole nukkumassa? opettaja kysyi meiltä.

– Miksi sinä keräät kukkia keskellä yö-

tä? opettaja kysyi lopettajalta.

– Ja miksi sinä olet sitonut itsesi lipputankoon? opettaja kysyi lopuksi vielä moltaan.

– Sanopa se, sanoi opettajan vaimo.

Sitten oli hetken hiljaista. Kaikki miettivät kovasti vastauksia.

– Minä voin selittää, minä sanoin lopulta, kun kukaan muu ei sanonut mitään.

– Oli jo aikakin, opettajan vaimo sanoi.

– Asia on nimittäin niin, että keittäjä ei ole keittäjä vaan vantaalainen lopettaja.

– Olenko? hämmästyti lopettaja.

– Turha esittää viatonta. Me tiedämme kaiken, sanoi Hanna.

– Niin, me keksimme sen ruokalassa, kun lopettaja jakoi kesäkeittoa, jossa oli jotain hirveää, sanoi Samppa.

– Papuja, sanoi lopettaja.

– Sitten me järjestimme ansan, mutta

se meni pieleen, koska pässi puskiikin opettajaa, kun opettaja ja lopettaja poimivat kukkia viime yönä, minä selitin.

– Poimitteko? opettajan vaimo kysyi opettajalta.

– Ja sitten lopettaja kutsui opettajaa pässiksi, sanoi Tiina.

– Kutsuiko? kysyi opettajan vaimo.

– Me järjestimme uuden ansan ja kuulinme kuinka lopettaja lopetti opettajaa, joka kiljui kamalasti, mutta lopettaja olikin opettajan vaimo.

– Vaimoko? hämmästyti lopettaja. Sitten hän hetken mietittyään huitaisi meidän kaikkien hämmästykseksi kukkimpulla opettajaa.

– Senkin pässi. Sinä et sanonut, että olet naimisissa, lopettaja sanoi. Me emme käsittäneet yhtään mitään.

– Miksi sinä noin teit? hämmästyti opettajakin.

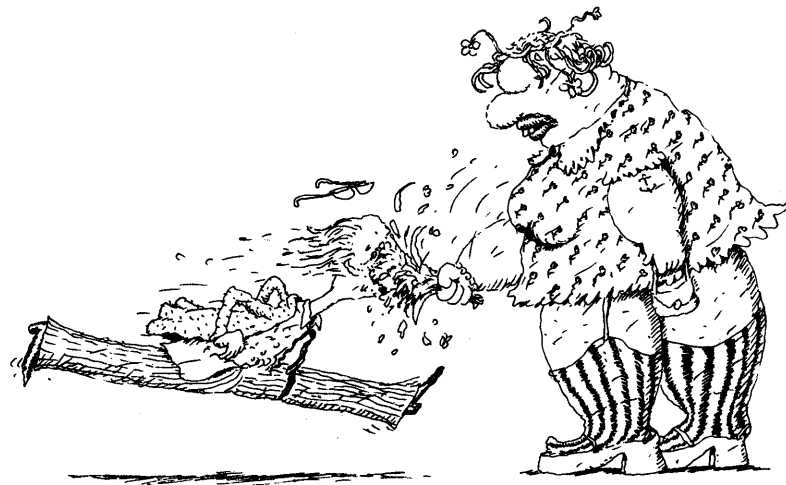
– Odotapas, kun minä pääsen tästä irti,

sanoi opettajan vaimo opettajalle ja kiemurteli köysissä.

Opettaja alkoi juuri irrottaa vaimoan lipputangosta, kun pässi ryntäsi pihaan. Se oli varmaan vaaninut sopivaa tilaisuutta jossain lähellä. Pässi syöksyi suoraan kohti opettajaa, joka puolestaan säntäsi pakoon.

Opettaja juoksi ympäri lipputankoa ja pässi perässä. Lopettaja puolestaan hui-taisi opettajaa kukkakimpulla aina kun tämä tuli kohdalle. Viidennen kierroksen jälkeen kimpusta oli jäljellä enää varret. Me kannustimme opettajaa, opettajan vaimo kiljui apua ja kiljunta talon sisällä alkoi uudestaan. Se oli niin kovaa, että se ylitti kaikki muut äänet. Me ihmettelimme, kuka siellä oikein mahtoi lopettaa ja ketä, kun opettaja ja lopettajakin olivat ulkona.

Kahdeksannen kierroksen jälkeen pässi pysähtyi lipputangon juurelle, aivan

opettajan vaimon viereen. Sen pää oli mennyt pyörälle kiertämisestä. Juuri silloin Pate putosi. Hän vain yksinkertaisesti valahti ulos jääkiekkohousuistaan suoraan pässin selkään. Pässi säikähti kamalasti ja säntäsi liikkeelle Pate selässään. Se oli kaikista aika hieno näky, kun Pate ratsasti viitta liehuen pässin selässä suoraan päärakennuksen avoimesta ovesta sisään. Kuului kolahdus ja kiljunta talon sisällä lakkasi.

Opettaja ja opettajan vaimo katsoivat

huolestuneina toisiaan. Opettaja irrotti nopeasti narut, ja me kaikki ryntäsimme katsomaan mitä oli tapahtunut.

Pässi oli opettajien makuuhuoneessa. Se oli törmännyt sänkyyn ja pyörtynyt. Pate oli lentänyt sängylle ja nukkui yhä. Paten vieressä oli opettajan vauva, joka kaapi ketsuppia Paten kypärästä ja vaikutti aika tyytyväiseltä.

LOPETUS

– Minä näin tosi outoa unta viime yönä, Pate sanoi aamulla. – Minä ratsastin siinä Jari Kurrilla. Mitähän se mahtaa merkitä? Pate ihmetteli.

Me olimme tietysti vähän pettyneitä, kun lopettaja ei ollutkaan lopettaja vaan tavallinen keittäjä. Keittäjä puolestaan antoi meille anteeksi ja kaksi pullaa mieheen sekä lakkasi kutsumasta opettajaa pässiksi.

Keittäjä antoi myös anteeksi opettajalle, joka oli naimisissa opettajan vaimon

kanssa, joka antoi myös anteeksi opettajalle sen, että opettaja oli poiminut kukkia keittäjän kanssa.

Opettajan vaimo oli tullut leirille, koska ei enää yksin jaksanut kuunnella vauvan itkua kotona. Opettaja ja opettajan vaimo olivat tyytyväisiä, sillä heidän vauvansa hiljeni joka kerran, kun näki Paten, vaikkei Patella ollutkaan enää ketsuppia kypärässä. Me olimme kateellisia, kun Pate sai nukkua loppuleirin opettajan ja opettajan vaimon huoneessa vauvan vieressä. Tietysti vasta sen jälkeen, kun opettajan vaimo oli ensin kylvettänyt Paten.

Opettaja vei pässin takaisin maataloon. Hän sanoi lähettävänsä sen Marsiin, jos se vielä ilmestyisi leirille. Pässä ei enää näkynyt.

– Opettaja vastaan Tappara: 6–1, sanoi Tuukka.

Meitä kaikkia harmitti, kun leiri lop-

pui, mutta onneksi koulun alkuun ei ollut enää pitkä aika.

– Enää kaksi kuukautta, murehti opettaja.

ELLA JA PATE

TOINEN LUOKKA

Minä olen Ella. Olen nyt toisella luokalla, niin kuin kaikki muutkin meidän luokkalaiset. Opettaja myös, ja Pate.

– Eikö tämä olekaan yliopisto? Pate kysyi ensimmäisenä päivänä opettajalta.

– Mitä hyötyä on käydä koko vuosi koulua, jos ei sitten pääsekään yliopistoon? Pate tivasi vielä, mutta opettaja ei vastannut. Hän vain siirteli värikkäitä helmiä edestakaisin nauhassa. Se on opettajan uusi harrastus. Koululääkäri oli sen määrännyt.

– Maksetaanko meille tänä vuonna jo palkkaa? kysyi Pate.

Meistä kaikista oli hurjan hauskaa, kun koulu alkoi ja me olimme taas yhdessä. Kaikille oli tapahtunut paljon uusia asioita kesän aikana.

Opettaja oli löytänyt kesällä mielenrauhan. Tai niin me luulimme, kunnes hänen uusi helminauhansa katkesi ruokalassa.

Tuukka oli kasvattanut kesällä viikset. Tai niin me luulimme, kunnes ne putosivat kesäkeittoon.

Samppa oli saanut kesällä tosi hienon salkun. Tai niin me luulimme, kunnes rehtori haki sen takaisin.

Hanna oli löytänyt kesällä oikean timantin. Tai niin me luulimme, kunnes se putosi lattialle ja hajosi.

Tiina oli tullut kesällä kuuroksi. Tai niin me luulimme, kunnes keittäjä kysyi haluaako joku vielä toisen jäätelön.

Minä olin oppinut kesällä taikomaan esineitä näkymättömäksi. Tai niin muut luulivat, kunnes heidän jäätelönsä alkoivat sulaa minun taskussani.

Patesta oli tullut kesällä professori ja hän oli kasvanut metrin. Tai niin hän luuli, kunnes me selitimme, ettei uimakoulusta valmistu professoriksi ja että metri on eri asia kuin sentti.

Viimeisellä tunnilla meillä alkoi ihan uusi kouluaine. Kukaan ei oikein ymmärtänyt mistä siinä oli kysymys, mutta hurjan jännittävää se oli.

– Nyt panette silmät kiinni ja hengittäte oikein rauhallisesti, opettaja sanoi tunnin aluksi.

Kaikki panivat silmät kiinni paitsi opettaja, joka pujotteli parsinneulalla helmiä ruokatunnilla katkenneeseen nauhaan. Me näimme sen, koska kaikki tietysti kurkkivat.

– Sitten kuvittelette, että olette hiljai-

sessä metsässä, jossa tuuli humisee suurten puiden latvoissa, opettaja jatkoi.

Kaikki kuvittelivat. Kaikki kuvittelivat kuinka opettajan helmet kohta puutoaisivat lattialle.

– Olette hyvin, hyvin syvällä metsässä. Te olette juurtuneet maahan. Te olette metsän suurin puu, sanoi opettaja.

Enää kaksi helmeä pujottamatta.

– Te nukutte syvää unta. On tyyntä ja rauhallista. Mikään ei liiku. Kukaan ei liiku ja kaikilla on silmät tiukasti kiinni, ja se joka nyt liikkuu saa jälki-istuntoa, kuiskasi opettaja.

Yksi helmi jäljellä. Se oli vihreä. Opettaja poimi helmen rasiasta peukalonsa ja etusormensa väliin. Me näimme kuinka opettajan kädet tärisivät. Meitä jännitti opettajan puolesta. Opettaja sai helmen neulansa kärkeen. Metsässä ei liikahtanut lehtikään. Ja sitten soi kello.

– Olkaa puu! huusi opettaja, joka oli tietysti pudottanut viimeisen helmen lattialle.

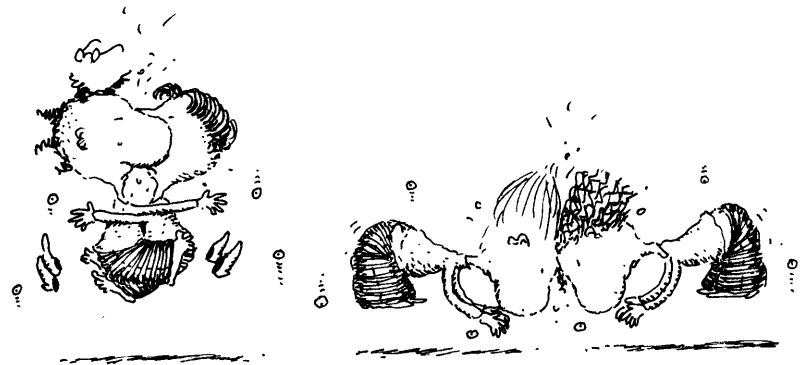
Ja me olimme. Me olimme kolmekymmentä sokeaa puuta, jotka kaikki halusivat auttaa opettajaa löytämään helmen-

sä. Se oli aika vilkas metsä, jossa oli koko paljon törmäyksiä ja kaatuilua, kun ottaa huomioon kuinka tyyntä ja rauhallista oikeastaan oli.

Samppa löysi helmen. Se oli meistä epäreilua. Hän kurkisteli. Eikä olisi sitenkään löytänyt sitä, ellei olisi astunut sen päälle. Samppa vei helmen puolikkaat opettajalle, joka kaikkien hämmästykseksi hymyili.

– Jabaduu lapaduu! hihkaisi opettaja ja näytti meille nauhaa. Siinä olivat vihreää lukuun ottamatta kaikki muut helmet ja tiukka solmu päässä. Se oli meistä melkein yhtä hämmästyttävää kuin opettajan ilme, kun hän tanssiessaan katkaisi helminauhan ovenkahvaan. Me tietysti autoimme häntä ja keräsimme helmet takaisin rasiaan sen vihreän helmen puolikkaiden seuraksi. Opettaja vaikutti kovasti ilahtuneelta siitä, että hänellä olisi jotain puuhaa seuraavaksikin päiväksi.

Se oli kaikkien mielestä opettavainen tunti. Minä luulen, että uuden oppiaineen nimi on harminpaikka.

KILPAILUKUTSU

Opettaja pyöritteli käsissään helminauhaa. Hän oli korjannut sen ensimmäisellä tunnilla sillä aikaa, kun me etsimme hänen lompakkoaan pihalta. Hassua, että opettaja luuli kadottaneensa lompakon, vaikka se oli koko ajan hänen pöydällänsä.

Opettajan pöydällä oli myös kirje.

– Minä luulen, että opettajaa kiristetään taas, kuiskasi Hanna.

– Minä taas luulen, että opettaja on rakastunut, kuiskasi Tiina.

– Pöhkö. Ei opettaja voi olla rakastunut, sillä opettaja on naimisissa, minä korjasin. Tiinalle pitää joskus selittää kaikki.

Me emme ehtineet arvailla enempää kirjeen sisältöä, koska opettaja avasi sen ja luki sen meille.

– Arvoisat koululaiset! Kaupunkimme järjestää taito-olympialaiset, joihin teidänkin koulunne on kutsuttu. Jokainen koulu valitsee kaksi oppilasta, jotka edustavat kouluaan ja puolustavat sen kunniaa kilpailuissa. Kilpailut pidetään kahden viikon kuluttua.

Opettaja taittoi kirjeen takaisin kuoreensa ja huokaisi. Hän siirsi kaksi punaista ja yhden valkoisen helmen nauhassa eteenpäin.

– Onko vapaaehtoisia koulun karsintoihin? opettaja kysyi.

Me kaikki tietysti olimme, paitsi Pate, joka oli mennyt lakkoon kuultuaan, et-

tei toisellakaan luokalla makseta palkkaa.

– Täytyy arpoa, sanoi opettaja.

Opettaja kirjoitti meidän kaikkien nimet pienille lapuille. Laput pistettiin sitten rasiaan, jossa opettaja säilytti irtohelmiä silloin, kun ne eivät olleet nauhassa niin kuin nyt. Samppa sai toimia onnettarena.

Samppa nipisti silmänsä kiinni ja nosti kaksi lappua rasiasta.

– Tuukka, luki opettaja ensimmäisestä.

– Minä tiesin, sanoi Tuukka.

– Pate, luki opettaja toisesta.

– Minä tiesin, sanoi Pate synkästi, ja opettaja siirsi viisi helmeä helminauhassa. Tuukka tuuletti käsillään. Pate mökötti.

– Ei mutta, keksi opettaja äkkiä, – nyt-hän minä muistankin. Kutsukirjeessä luki, että pitää olla tyttö ja poika.

Kukaan ei muistanut, että kirjeessä olisi lukenut niin, mutta opettaja oli siitä aivan varma. Harmi, että asiaa ei voinut millään enää tarkistaa, sillä kirje oli kaikkien hämmästykseksi salaperäisesti kadonnut. Joka tapauksessa järjestettiin uusi arvonta. Tällä kertaa opettaja toimi itse onnettarena.

Opettaja hämmensi lappuja kauan ennen kuin nosti niistä kaksi.

– Tiina, hän luki ensimmäisestä lappusta.

Sitten opettaja katsoi toista lappua, hän katsoi meitä ja sitten hän katsoi Patea, joka yhä murjotti pulpetissaan.

– Noiduttua, sanoi opettaja.

– Tyttöjen kanssa minä en ainakaan ala, mutisi puolestaan Pate.

Tällä kertaa opettajan täytyi siirtää kahdeksan helmeä nauhassa.

– Kuulkaa, sanoi opettaja lopulta.

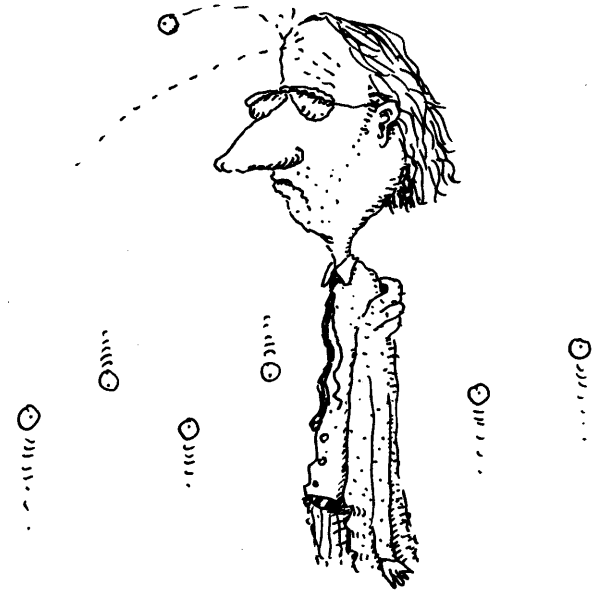
– Tämä ei ole nyt sittenkään oikein. Em-

mehän me voi arpoa osanottajia kilpailuun, jossa mitataan taitoja. Se ei olisi ol-
lenkaan reilua.

Sen sanottuaan opettaja meidän kaik-
kien hämmästykseksi katkaisi helmi-
nauhansa. Ja vielä ihan tarkoituksella.

– Jokainen yrittää vuorollaan osua
paperikoriin, sanoi opettaja jakaessaan
meille helmiä. Minä sain punaisen. Samp-
pa sai keltaisen ja rupesi itkemään, koska
olisi halunnut sinisen. Samppa itkee mel-
kein aina.

Me heitimme helmiä vuorotellen. Se
oli hauskaa. Tuukka osui lamppuun.
Tiina osui tauluun. Samppa ei osunut
mihinkään, sillä hän oli suutuksissaan
nielaissut oman helmensä ja rupesi sit-
ten itkemään, koska ei saanut heittää.
Hanna osui opettajaa otsaan. Minä osuin
kattoon, josta helmi kimposi lavuaariin,
joka oli aivan paperikorin yläpuolella.
Muut osuivat kuka minnekin, ja koko

luokka oli äkkiä täynnä pomppivia ja
rapisevia värikkäitä helmiä.

Viimeisenä oli vuorossa Pate.

– Onko pakko heittää? Pate kysyi.

– Ei missään nimessä, sanoi opettaja.

– Hyvä, sanoi Pate ja antoi luunapin
pulpetillaan olevalle mustalle helmelle.
Meistä kukaan ei hämmästynyt, kun se
lensi suoraan roskakoriin.

– Tämän täytyy olla kirous, sanoi opet-
taja.

Me kaikki hämmästyimme, kun opettaja lähetti meidät taas etsimään lompakkoaan pihalta, vaikka me kaikki näimme, että lompakko oli edelleen hänen pöydällään. Kyllä opettaja oli hajamielinen. Hänellä oli selvästi kilpailupaineita.

PATE

Pate murjotti keinussa. Se oli vähän hassua, kun kaksitoista lasta jonotti keinuun, jossa Pate ei keinunut. Hän oli keinulakossa.

– Mikä sinua vaivaa? minä kysyin Pateelta.

– Minä en vastaa, minä olen vastauslakossa, sanoi Pate.

– Juurihan sinä vastasit, huomautti Tuukka, joka oli ensimmäisenä jonossa.

– Miksi sinä olet lakossa? kysyin minä.

– Koska tämä ei ole yliopisto, sanoi Pate.

– Tiedätkö sinä mikä tämä on? kysyi Hanna ja näytti nyrkkiään. Hanna oli jonossa Tuukan jälkeen. – Sinä saat tämän kohta nenäsi, jos et siirry siitä keinusta.

– Miksi tämän pitäisi olla yliopisto? minä kysyin Patelta.

– Koska minun pitää pian valmistua insinööriksi, sanoi Pate.

– Sinun olisi paras valmistua pian lääkäriksi, ellet anna keinuvuoroa muille, sanoi Tiina, joka oli jonossa kolmantena.

– Miksi sinun pitää valmistua pian insinööriksi? kysyin minä.

– Tämä alkaa kuulostaa aivan Punahilkalta. Minä luovutan, huokasi Tuukka ja meni pois.

– Koska minun pitää oppia korjaamaan yksi juttu, sanoi Pate.

– Mikä juttu? minä kysyin.

– Nenä, sanoi Hanna.

– Minä en kerro. Minä olen vastauslaksossa, sanoi Pate.

Pate pani kädet ristiin. Muutkin kylästyivät jonottamaan ja lähtivät vaihtamaan tekstiviestejä. Ainoastaan minä ja Pate jäimme keinun luo.

– Mikä juttu sinun pitää oppia korjaamaan? minä kysyin uudelleen.

– Koti, vastasi Pate.

– Onko teidän koti rikki? kysyin minä.

– On. Minä olen rikkinäisestä kodista, sanoi Pate.

– Mitä se tarkoittaa?

– Naapurin täti sanoi niin. Minä luulen, että hän tarkoitti valokuvakehystä, joka meni rikki, kun äiti muutti pois, Pate selitti. Hän otti taskustaan pienen jakoavaimen ja näytti sitä minulle.

– Minun täytyy kerätä rahaa työkaluihin.

– Ja siksi sinä siis haluat yliopistoon ja olet lakossa, minä ymmärsin.

– Insinöörit osaavat korjata kaiken ja lakossa saa lisää palkkaa, Pate myönsi.

Minusta Pate oli aika söpö. Varsinkin, kun hän hermostuksissaan väänsi jakovaimella keinun muttereita niin, että keinulauta putosi maahan, ja hän itse sen mukana.

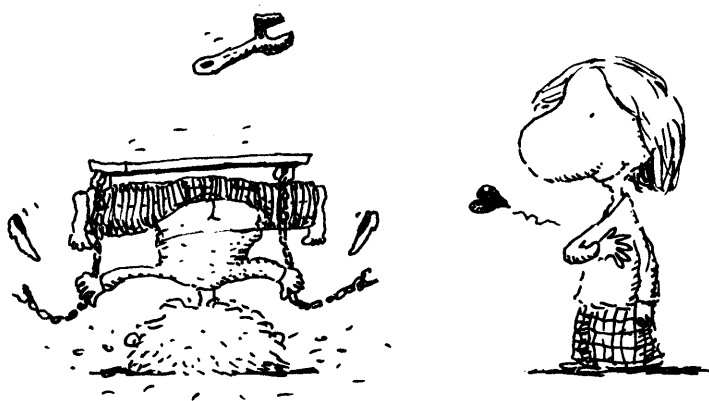
– Minusta on mukavaa, kun sinä olet minun parini taito-olympialaisissa, minä sanoin, kun me kävelimme sisälle.

– Vaikka minun kotini on rikki? kysyi Pate epäluuloisena.

– Ehkä siinä kilpailussa on palkintona rahaa, minä ehdotin. – Paljonko sinä tarvitset?

– Osapuilleen miljoona euroa. Sillä saa hyvän ruuvimeisselin, laski Pate ja hymyili ensimmäistä kertaa sen jälkeen, kun koulu oli alkanut.

Minusta tuntui, että minä olin rakastumaisillani häneen.

KARSINTA

Me seisoimme juhlasalissa. Minä ja Pate ja kaikki muiden luokkien parit. Rehtori seiso i edessä ja meidän opettaja hänen vieressään. Opettaja oli saanut taas helminauhansa kuntoon. Siinä oli kyllä aika paljon vähemmän helmiä kuin aikaisemmin.

Minä kuvittelin, että rehtori oli pappi ja me olimme Paten kanssa menossa naimisiin. Minä olisin tietysti halunnut pitää Patea kädestä, mutta Pate ei suostunut. Hän oli kädestäpitämislakossa.

Muuten Pate ei ollut enää ollenkaan lakossa. Hän oli oikein innokas osallistumaan kilpailuihin.

– Luuletko sen palkinnon olevan enemmän vai vähemmän kuin miljoona? Pate kuiskasi minulle.

– Tahdon, minä vastasin.

– Jos se on enemmän, minä voin ehkä ostaa ruuvimeisselin lisäksi pari ruuvia-kin, Pate laski. Pate on niin älykäs.

Rehtori piti meille puheen. Hän sanoi, että oli kunniatehtävä edustaa koulua kilpailuissa. Oikeissa kilpailuissa olisi kolme lajia: runonlausunta, pussijuoksu ja ruoanlaitto. Koulun edustajat kilpailuihin valittaisiin pelkällä tietokilpailulla.

– Saako sen miljoonan käteisenä vai pitääkö olla pankkitili? Pate kysyi rehtorilta.

– Minkä ihmeen miljoonan? ihmetteli rehtori.

– Sen, jolla minä ostan ruuvimeisselin ja kahdeksan ruuvia, tai yhdeksän, jos rahat riittävät, sanoi Pate.

– Ahaa, sanoi rehtori.

– Minä olen näet rikkinäisestä kodista, Pate selitti.

– Ovatko nuo sinun luokkasi parhaat? rehtori kysyi opettajalta osoittaen sormellaan minua ja Patea.

– Aivan terävintä huippua, vakuutti opettaja ja siirsi kolme keltaista ja yhden ruskean helmen nauhassa eteenpäin. Hetken mietittyään hän siirsi kuitenkin ruskean helmen takaisin.

– Aloitamme tietokilpailun. Nopein vastaaja saa pisteen, ilmoitti rehtori. Hän rapisteli paperia ja yskäisi vaimeasti.

– Minkä niminen oli kansakoulumme perustaja? kysyi rehtori.

– Varmasti joku uuno, Pate kuiskasi minulle.

– Uno Cygnaeus! Hyvin tiedetty. Pis-

te toisen luokan joukkueelle, huudahti rehtori.

– Saanko minä nyt sen miljoonan? kysyi Pate.

Opettaja rupesi pyörittämään helminauhaa etusormensa ympäri. Se näytti aivan propellilta.

– Toinen kysymys, aloitti rehtori, mut-

ta ei ehtinyt pidemmälle, kun helminauha irtosi opettajan sormesta ja lensi koripallotelineen päälle.

– Onko sinun pakko leikkiä tuolla nauhalla juuri nyt? kysyi rehtori.

– Lääkäriin määräys, sanoi opettaja ja meni urheiluvälinevarastoon.

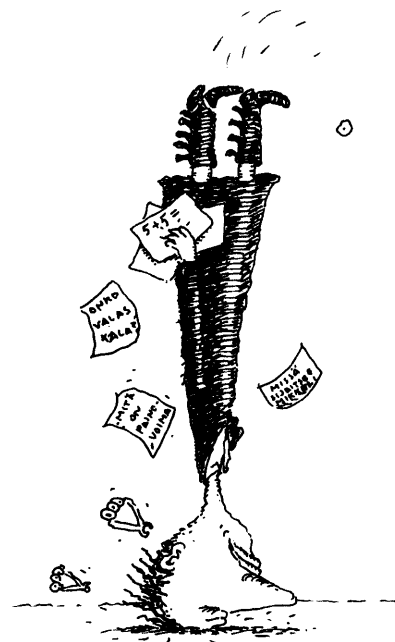
– Toinen kysymys, aloitti rehtori uudelleen, mutta kukaan ei enää kuunnellut, sillä kaikki jännittivät, kun opettaja yritti irrottaa helminauhaansa korkeushyppymatilla. Nauha oli juuttunut nauhaan, eikä irronnut, vaikka opettaja kuinka yritti.

– Anna kun minä, huokaisi rehtori ja otti riman opettajalta.

– Varo, se voi... huolestui opettaja, kun rehtori riuhtaisi riman kärjellä nauhaa.

– Katketa, jatkoi opettaja, kun nauha katkesi ja helmet kimpoilivat ympäri voimistelusalua.

Me kaikki halusimme tietysti auttaa

ja keräsimme helmet yhdessä opettajan kanssa.

– Yksi puuttuu vielä, opettaja laski huolestuneena. Sen löysi rehtori, joka liukastui helmeen palatessaan näyttämölle lukemaan tietokilpailukysymyksiä. Onneksi rehtorille ei käynyt juuri kuinkaan. Terveysisar sanoi, että hän toipuisi viikon levolla lähes entiselleen.

– Entäs minä? kysyi opettaja, joka tar-

kasteli huolestuneena nauhaansa. Siinä oli taas yksi helmi vähemmän.

Minä puolestani olin onnellinen, ja Pate myös. Me voitimme tietokilpailun.

VARAREHTORI

Me hämmästyimme, kun opettajalla oli seuraavana aamuna hieno puku.

– Toivon kunnioitusta, sanoi opettaja.
– Minä olen nyt rehtorin sijainen siihen saakka kunnes rehtori toipuu. Minä olen rehtori rehtorin paikalla, hän jatkoi.

Me olimme tietysti kunnioituksesta mykkiä. Kaikkien mielestä opettaja näytti tosi tyylikkäältä. Niin tyylikkäältä, ettei ollenkaan haitannut, vaikka opettajan kengät olivat eri paria.

– Minä ja Pate ollaan melkein naimisis-

sa. Älä kerro kenellekään, minä kuiskasin Hannalle.

– Sinä ja Pate? Oletko sinä seonnut? kysyi Hanna.

– Pate on ihana, minä sanoin.

– Ja opettaja on Suomen presidentti, tuhahti Hanna.

– Onko opettaja Suomen presidentti? kysyi Pate. – Se selittäisi kyllä nuo kengät, hän pohti.

– Pate on poika varjoisalta kujalta. Hänen kotinsa on rikki, minä kuiskasin Hannalle.

– Sinun pääsi tässä on rikki, sanoi Hanna.

– Tuossa puvussa on jotain outoa, sanoi Pate.

Totta. Me emme olleet huomanneetkaan, että opettajalla ei ollut lainkaan solmiota. Hänellä oli helmet. Opettaja oli pannut helminauhan kaulaansa. Pate on niin tarkkanäköinen.

– Harmi, ettei tuossa ovesa ole ovivaloja, sanoi opettaja ja tuijotti kaihoisasti luokan ovea.

Loppupäivän me leikimme uutta leikkiä. Opettaja kiinnitti luokan oveen kyltin: varapäärehtori. Sitten me koputimme vuorotellen oveen ja opettaja huusi: – Varattu! Eikä kukaan saanut mennä sisään. Se oli kaikista tosi hauskaa. Opettaja on hyvä keksimään leikkejä.

ja päinvastoin. Perjantaina opettaja epäili, että toiset opettajat ja koulun henkilökunta suunnittelivat kapinaa ja valkankaappausta.

Opettaja oli juuri määrännyt meidät henkivartiokaartikseen, kun oikea rehtori tuli takaisin.

OPETTAJAN PÄIVÄKÄSKYJÄ

Opettaja oli hyväntuulinen koko viikon. Maanantaina hän määräsi, että meidän piti puhutella häntä herra rehtoriksi. Tiistaina hän määräsi, että meidän piti polvistua ja panna otsa lattiaan aina kun hän kulki ohi. Keskiyökoona hän määräsi, että keittäjän oli asetettava hänen ruokansa lautaselle niin, etteivät kalapuikot ja perunamuusi koskettaneet toisiaan. Torstaina opettaja määräsi, että talonmiehen piti kuljettaa hänet kottikärryillä luokasta opettajainhuoneeseen

– Kuinkas täällä on pärjäilty? rehtori kysyi.

– Arkea ja aherrusta, sanoi opettaja ja otti kruunun pois päästään.

– Niinpä, sanoi rehtori ja katsoi meitä rypistäen otsaansa, jonka keskellä oli iso laastari. Me olimme yhä opettajan ympärillä vannomassa uskollisuuttamme. Oli vähän hankala nähdä mitä tapahtui, kun meillä kaikilla oli otsa kiinni lattiassa.

– Voitte nousta, historian tunti on päätynyt, sanoi opettaja.

– Emmekö me nyt hyökkääkään opettajainhuoneeseen? kysyi Tuukka.

– Voi tuota mielikuvituksen lentoa, opettaja hymähti rehtorille.

Kaikista oli tosi kurjaa, että me emme päässeetkään kukistamaan kapinaa niin kuin oli sovittu.

Kun rehtori lähti ja opettajasta tuli taas tavallinen opettaja, hän muisti kilpailun.

– Kamalaa, sehän on jo ensi viikolla, opettaja sanoi ja katsoi minua ja Patea. Hän siirsi kaksi helmeä eteenpäin nauhassa, jonka hän oli ottanut kaulastaan.

– Osaako kumpikaan lausua runoja? kysyi opettaja.

Me pudistimme päätämme. Opettaja siirsi kaksi helmeä.

– Osaako kumpikaan pussijuoksua? kysyi opettaja.

Me pudistimme päätämme. Opettaja siirsi kaksi helmeä.

– Osaako kumpikaan laittaa ruokaa? kysyi opettaja.

Me pudistimme päätämme. Opettaja siirsi kaksi helmeä.

– Minä saan kyllä kielen kiinni nenään, sanoi Pate ja näytti. Pate on niin taitava.

– Minä osaan soittaa Sibeliuksen Finlandian alun balalaikalla, minä sanoin,

mutta en voinut näyttää, koska ei ollut balalaikkaa.

Opettaja katsoi helminauhaansa. Kaikki helmet olivat sen toisessa reunassa.

– Meidän on aloitettava valmennus, päätti opettaja.

VALMENNUSTA

– Aloitetaan pussijuoksesta, sanoi opettaja, – se on helppoa.

Me olimme pihalla. Kaikki muut meidän luokkalaiset etsivät pusikosta opettajan lompakkoa, jonka hän oli taas kadottanut. Kaikkien mielestä se oli vähän erikoista, sillä lompakko oli tietysti edelleen hänen pöydällään.

Opettaja antoi minulle ja Patelle suuren säkin, joka oli tehty karheasta kankaasta.

– Mahtuuko tähän miljoona? kysyi Patte.

– Riittää kun mahtuu kaksi. Se on juoksemista varten, sanoi opettaja.

– Selvä, sanoi Pate, veti pussin päähänsä ja lähti juoksemaan. Pate oli tosi nopea. Opettaja sai Paten kiinni vasta kun hän törmäsi rehtoriin, joka kasteli kukkia.

– Pientä hienosäätöä kilpailuja varten, opettaja sanoi rehtorille.

– Voitinko minä sen miljoonan? Pate kysyi säkistä.

– Ehkä on parempi, että minä näytän ensin mallia, sanoi opettaja ja otti säkin Paten päästä.

Opettaja pujotti jalkansa säkkiin, otti sen reunoista kiinni ja alkoi pomppia. Opettaja pomppi hienosti. Hän pomppi niin hienosti, että kaikki meidän luokkalaiset lopettivat lompakon etsimisen ja tulivat hurraamaan opettajalle. Rehtorikin pysähtyi kastelukannuineen katsomaan.

– Sinä pompit liian korkealle, rehtori sanoi opettajalle.

– Sinä olet vain kateellinen, sanoi opettaja.

Rehtori pani kastelukannunsa maahan ja haki oman säkin. Sitten rehtori ja opettaja pomppivat kumpikin ympäri pihaa. Opettaja pomppi korkeita ja rehtori matalia pomppuja ja me hurrasimme kummallekin.

– Näetkös, matalat pomput ovat nopeampia, sanoi rehtori hengästyneenä.

– Korkeat pomput vievät pidemmälle, sanoi opettaja hengästyneenä.

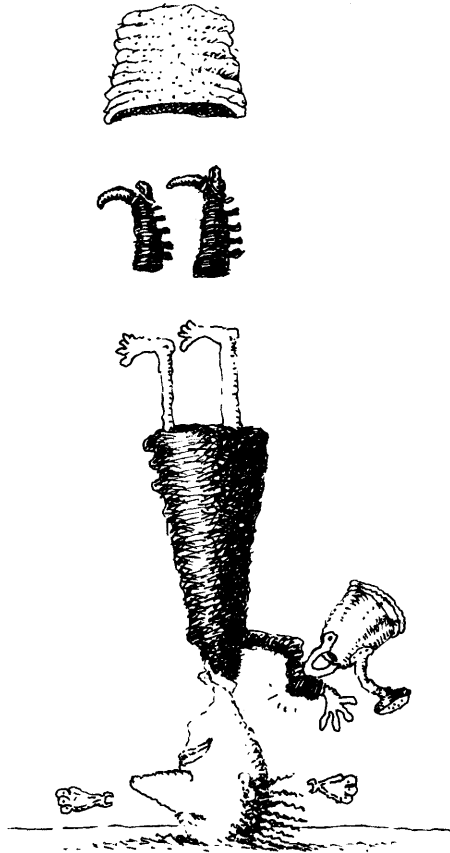
– Matalat ovat parempia, sanoi rehtori.

– Korkeatpas, sanoi opettaja.

Me otimme aikaa, kun rehtori ja opettaja pomppivat kilpaa koulun ympäri. Se oli hienoa. Kaikki muutkin oppilaat ja opettajat hurrasivat ikkunoissa.

Rehtori olisi voittanut, ellei olisi viime

hetkellä kompastunut kastelukannuunsa. Onneksi hänelle ei käynyt juuri kuinkaankaan. Kouluterveydenhoitaja sanoi, ettei rehtorin tarvinnut pitää kättään kantsiteissä kuukautta kauempaa.

– Minä voin kyllä tuurata, jos haluat pitää sairaslomaa, ehdotti opettaja rehtorille. Opettaja on jalo. Rehtori ei kuitenkaan halunnut sairaslomalle. Hän sanoi mieluummin tulevansa kouluun vaikka kokovartalokipsissä. Rehtori on joskus aika outo.

Kaikista oli ikävää, että opettaja hukasi pomppiessaan helminauhansa. Onneksi Tuukka löysi sen ennen kuin harakat ehtivät nokkia puoliakaan jäljellä olevista helmistä.

– Eiköhän tämä riitä pussijuoksuvalmennukseksi, sanoi opettaja ja siirsi neljää helmeä nauhassa. Enempää siinä ei sitten enää ollutkaan.

– Aika monimutkainen laji, arvioi Pate.

VALMENNUSTA II

– Katso, sanoi Pate. Hän näytti minulle valokuvaa. Kuvassa olivat Paten äiti, Paten isä ja Pate. Paten äiti näytti jotenkin tutulta. Paten äiti ja isä hymyilivät. Paten ilmeestä ei saanut selvää, sillä hänen naamansa oli yltä päältä kermavaahdos-
sa. Vaahto oli peräisin kuvassa olevasta kakusta, jossa oli naaman jälki. Kakussa oli lisäksi kuusi kynttilää.

– Sinä olet söpö, minä sanoin Patelle. Me olimme hänen luonaan valmentautu-
massa runonlausuntaan ja ruoanlaittoon.

– Minä tarkoitin kehystä, sanoi Pate ja otti kuvan minulta. Kehys oli rikki. Siitä puuttui ylä- ja alareuna ja lasi oli hal-
ki.

– Minun täytyy korjata tämä, sanoi Pate ja napautti jokoavaimellaan kehys-
tä. Pate näytti surulliselta. Minä olisin halunnut pussata häntä poskelle, mutta Pate oli pussauslakossa. Sen lisäksi Pa-
ten mielestä pussaaminen oli tosi tyh-
mää. Pate on niin miehekäs.

Me aloitimme runonlausunnasta. Se oli minusta romanttista. Vain me kaksi lau-
sumassa runoja toisillemme. Minä kat-
soin Patea syvälle silmiin.

– Kevät tuli,
lumi sulii,
puro sanoi:
puli puli,
lausui Pate.

Se oli hyvä runo, joskaan ei kovin ro-
manttinen.

– Se on ainoa runo, jonka minä osaan, sanoi Pate.

– Ehkä siihen pitäisi lisätä rakkautta. Runoissa puhutaan usein rakkaudesta, minä ehdotin.

– Kevät tuli,
lumi sulii,
Batman sanoi:
pusi pusi,
ehdotti Pate.

Se oli minun mielestäni jo paljon parempi.

Seuraavaksi me keskityimme ruoanlaittoon. Pate ehdotti, että me valmistaisimme muroja. Se oli hyvä idea. Minä kaadoin murot, Pate kaatoi maidon. Kun me olimme luutunneet maidon pöydältä ja lattialta, minä lisäsin lopun maidon murojen joukkoon ja annos oli valmis.

– Herkullista, minä sanoin.
– Juuri sopivan rapeita, myönsi Pate.

– Maidon aromi tulee kivasti esiin, minä huomasin.

– Olisiko tässä ripaus liian vähän soke-
ria? epäröi Pate.

– Voi olla, minä myönsin ja me kumpi-
kin lisäsimme vielä toiset kahdeksan lu-
sikallista.

– Luuletko, että me voitamme? kysyi Pate suu täynnä muroja.

– Ei epäilystäkään, minä vakuutin ja lisäsin vielä vähän sokeria.

Me olimme valmiit.

KILPAILUPÄIVÄ

Meitä jännitti. Kaikkein eniten jännitti kuitenkin opettajaa, joka hypisteli hermostuneesti helminauhaansa. Opettaja, rehtori ja kaikki muut meidän luokkalaiset olivat tulleet kannustamaan meitä. Ensimmäinen laji oli pussijuoksu.

Paikalla oli ainakin tuhat koululaista. Joka puolella liehui viirejä ja kuului kannustushuutoja.

– Hyvä Pate! huusivat meidän luokan pojat.

– Hyvä Ella! huusivat meidän luokan tytöt.

Kilpailijat olivat rivissä lähtöviivalla. Me pujottauduimme Paten kanssa säkkiin.

– Korkeita pomppuja, kuiskasi opettaja.

– Matalia pomppuja, kuiskasi rehtori.

– Ottakaa tiukemmin kiinni pussista, opasti opettaja.

– Ottakaa löysempi ote, neuvoi rehtori.

– Ei noin, sanoi opettaja.

– Eikä noin, sanoi rehtori.

– Minä näytän, sanoi opettaja ja nosti Paten pois pussista.

– Minäkin näytän, sanoi rehtori. Hän nosti minut pois ja kömpi opettajan kanssa pussiin.

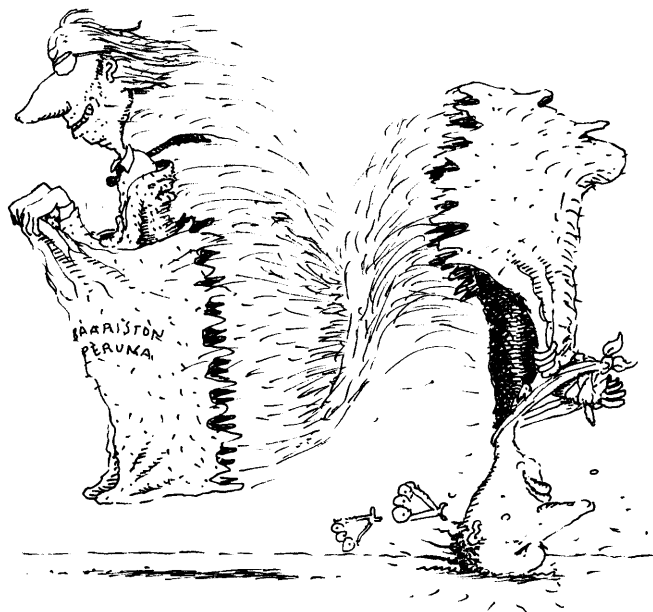
Lähtölaukaus kajahti. Opettaja ja rehtori pomppivat hirveästi ja me kaikki tietysti kannustimme heitä. Paitsi Pate.

– Minä en ala mitään, jos nuo nyt voitavat minun miljoonani, sanoi Pate.

Opettaja pomppi korkeita pomppuja ja rehtori pomppi matalia. Maa tärisi heidän allaan. Yleisö hurrasi. Me hurrasimme. Harmi vain, että opettaja ja rehtori pomppivat eri suuntiin. He eivät liikkuneet lainkaan. Eivät ennen kuin pussi repesi ja kumpikin kaatui maahan. Onneksi siinä ei käynyt juuri kuinkaan. Terveystenhoitaja sanoi, että rehtorin nilkka paranisi muutamassa viikossa. Opettaja puolestaan ilahtui kovasti, kun me löysimme yhden helmen hänen nauhaansa, joka katkesi pomppiessa. Opettaja saattoi siirrellä helmeä arestissa, jonne hänet ja rehtori määrättiin loppukilpailujen ajaksi. He saivat lisäksi elinikäisen kilpailukiellon.

Harmi vain, että me Paten kanssa emme saaneet yrittää, mutta onneksi oli vielä kaksi lajia jäljellä.

– Luuletko, että me voimme vielä voittaa? kysyi Pate.

– Takuulla, sanoin minä ja olisin halannut Patea, jos Pate ei olisi ollut halaa-mislakossa. Pate on niin tiedostava.

RUOANLAITTOA

Seuraavaksi oli vuorossa ruoanlaitto. Me olimme suuressa keittiössä, jossa oli paljon koneita ja kilpailijoita. Meidän hämmästykseksemme muroja ei kuitenkaan näkynyt missään. Sen sijaan meille annettiin kaksi kananmunaa, jauhoja ja sokeria. Niistä piti valmistaa kakku.

– Osaatko sinä tehdä kakun? minä kysyin Patelta.

– Tietysti osaan. Minähän olen ollut keittiössä töissä, muistutti Pate. Se oli totta. Luokkaretkellä Pate oli töissä ra-

vintolassa ja valmisti yllätyspagettia.

– Luultavasti nämä kaikki vain sekoitetaan keskenään, minä arvelin.

Minä sekoitin jauhot ja sokerin, Pate rikkoi kananmunat. Harmi vain, että me emme enää saaneet kaavittua niitä lattialta. Me korvasimme puuttuvat kananmunat lisäämällä sokeria. Pussillinen riitti hyvin. Se peitti mukavasti jauhojen maun.

Juuri kun me olimme työntämässä kekua uuniin, meidän luoksemme tuli viiksekäs setä ja parrakas täti. Kummallakin oli aurinkolasit. Sedällä oli helminauha, jossa oli yksi helmi. Se oli ihan samanlainen kuin opettajalla. Tädillä puolestaan oli käsi kantositeessä ja toinen jalka paketissa. Ihan niin kuin rehtorilla. Se oli meistä hauska yhteensattuma.

– Psst, sanoi viiksekäs setä ja vilkuili ympärilleen.

– Psst, sanoi parrakas tätikin ja ojensi

meille kantositeensä sisältä kaksi kananmunaa.

– Antakaas kun minä vilkaisen tuota kekua, kuiskasi viiksekäs setä.

– Onko tässä ollenkaan jauhoja? kysyi parrakas täti.

Sitten setä sekoitti taikinaan jauhoja ja täti sekoitti taikinaan kananmunia. Taikinasta tuli hieno. Melkein niin kuin oikea.

– Liikaa kananmunaa, sanoi setä maistettuaan taikinaa.

– Liikaa jauhoja, sanoi täti maistettuaan taikinaa.

– Makuasia, sanoi setä maistettuaan lisää taikinaa.

– Voi olla, sanoi täti.

– Aika hyvää, sanoi setä.

– Ei hullumpaa, sanoi täti. He maistelivat taikinaa, kunnes sitä oli jäljellä enää vain pieni palanen kulhon pohjalla.

– Kyllä se uunissa kohoaa, lohdutti täti

ja pani taikinapalan uuniin.

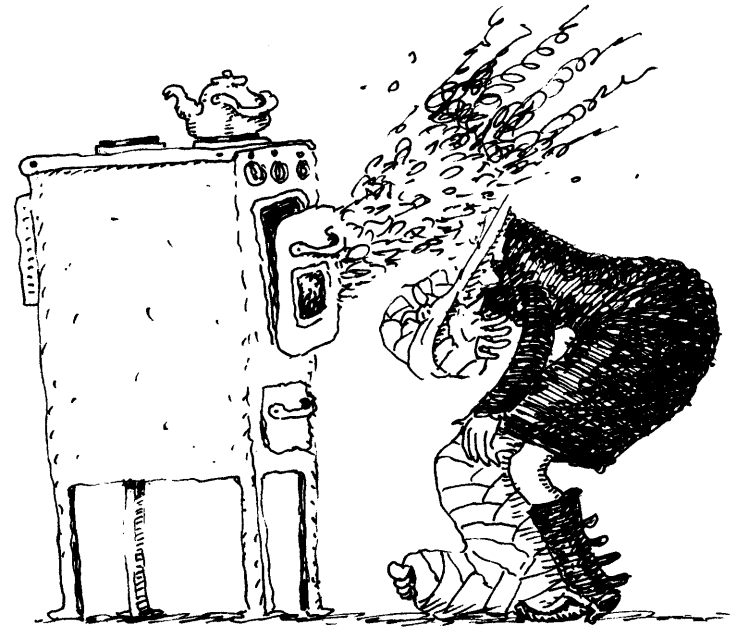
Kaikki olisikin mennyt hyvin, ellei tädin parta olisi jäänyt uuniluukun väliin ja syttynyt tuleen. Onneksi siinä ei kuitenkaan käynyt juuri kuinkaan. Koulu-terveydenhoitaja sanoi, että parta oli valitettavasti mennyttä, mutta tädin palovammat olivat lieviä.

Pate ja minä yllätyimme, kun huomasimme, että parraton täti olikin rehtori ja viiksekäs setä oli meidän opettaja. He olivat karanneet arestista.

Harmi vain, että meidän kakkumme hylättiin. Se oli meistä kummallista. Ehkä se johtui opettajan helminauhasta. Me kaikki hämmästyimme kamalasti, kun se löytyi kakun sisältä. Kaikkein eniten hämmästyi kuitenkin tuomari, joka sattu hampaansa puraistessaan viimeisen helmen rikki.

– Vieläkö meillä on mahdollisuuksia? kysyi Pate.

– Aina on mahdollisuuksia, sanoin minä ja olisin silittänyt Paten tukkaa, jollei hän olisi ollut silityslakossa. Pate on silittämättä siisti.

RUNONLAUSUNTAA

Ennen runonlausuntaa me olimme kilpailussa viimeisiä.

– Sinne meni miljoona, sanoi Pate.

– Ei saa luovuttaa, sanoin minä.

Me kuuntelimme, kuinka kaikki muut kilpailijat lausuiivat runoja. Ne olivat hienoja. Kilpailijatkin olivat hienoja. Tytöillä oli pumpulimekot ja pojilla rusetit kaulassa. Lopulta tuli meidän vuoromme.

Me nousimme lavalle. Yleisö oli aivan hiljaa. Jopa opettaja ja rehtori olivat hiljaa, mutta se johtui vain siitä, että hei-

dän vieressään istui kaksi kamalan suurta vahtimestaria. Valokeila syttyi, ja me olimme Paten kanssa sen keskellä.

Minun kurkkuani kuristi. Minä en saanut sanaa suustani. Tuntui kuin minun suuni olisi ollut täynnä vehnäjuhoja. Onneksi Patea ei jännittänyt niin paljon.

– Minä tahdon miljoonan, aloitti Pate.

Minä hämmästyin, sillä se oli selvästi-kin aivan eri runo kuin oli sovittu.

– Minä tahdon miljoonan,
jolla korjaan valokuvan.

Se kuva on otettu kesällä,
siinä on isä ja siinä on äiti
ja minä siinä keskellä.

Sen kehys on rikki
ja lasikin on halki,
mutta jos minä miljoonan saisin,
sen valokuvan heti korjaisin,
ja äitikin varmasti
tulisi takaisin.

Kun Pate lopetti, tuli aivan hiljaista. Ainoastaan vaimea nyyhkytys rikkoi hiljaisuuden, kun rehtori ja opettaja itkivät penkeissään. Sitten äkkiä kaikki rupesivat taputtamaan, eikä siitä tullut loppua. Ja me Paten kanssa vain seisoi-
me hiljaa näyttämöllä. Minä otin Patea kädestä, eikä Pate ollut enää lakossa. Pate oli niin onnellinen.

PERHEKUVA

Me emme voittaneet kilpailua, mutta saimme kuitenkin palkinnon. Tai oikeastaan Pate sai palkinnon. Hän sai palkinnon koskettavimmasta runosta. Se palkinto ei ollut miljoona. Ei lähellekään. Oikeastaan se oli vain kehystetty paperi, jossa kehuttiin Paten runoa, mutta Pate oli tyytyväinen.

– Täsmälleen samanlainen kehys kuin se rikkinäinen, Pate totesi ja irrotti kehysten.

Minäkin olin tyytyväinen. Minä sain

pitää paperin. Lisäksi opettaja antoi minulle helminauhansa. Se oli hieno, vaikkei siinä ollutkaan enää yhtään helmeä.

Opettaja puristi meidän kummankin kättä.

– Hienosti toimittu, sanoi opettaja.

– Minä olen ylpeä teistä.

– Hienosti toimittu, sanoi rehtorikin.

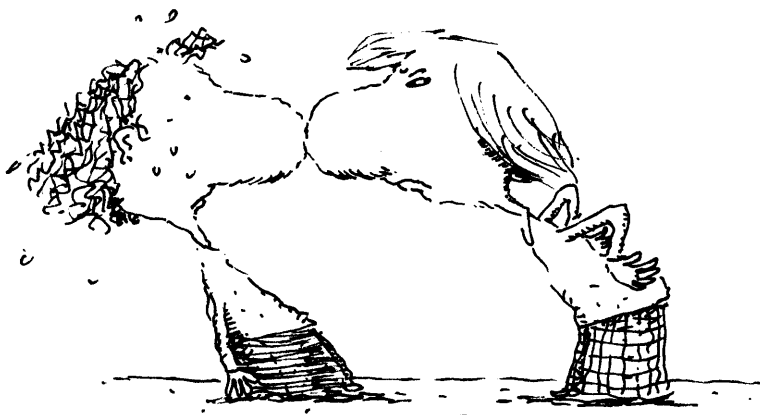
Meistä se tuntui kamalan hyvältä.

Tosin kaikki olivat hurjan hämmästyneitä, kun rehtori sanoi muuttavansa Pa-

ten luokse asumaan. Mutta vielä enemmän me hämmästyimme, kun Pate halasi rehtoria ja sanoi tätä äidikseen.

– Menettekö te nyt Paten kanssa naimisiin? Hanna kysyi minulta.

– Haluaisitko sinä naimisiin rehtorin pojan kanssa? kysyin minä.

ELLA JA PUKARI

UUSI OPPILAS

Minä olen Ella. Olen toisella luokalla. Meillä on mukava luokka ja mukava opettaja. Tai oli, ennen kuin Pukari tuli. Ihan noin vain, kesken kaiken. Siitä lähtien mikään ei ole ollut entisellään. Kaikkein vähiten opettaja.

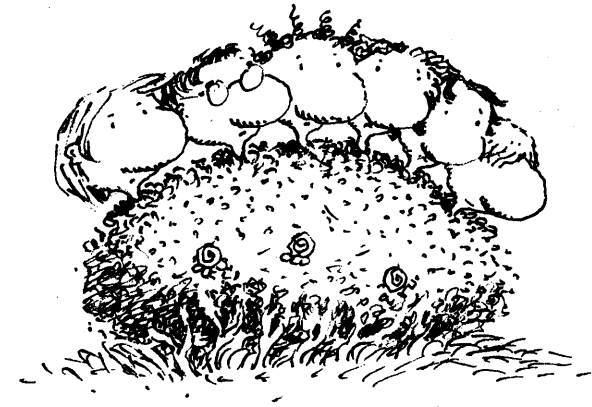
Pukarin oikea nimi on Pertti Ryhänen, mutta me sanomme häntä Pukariksi. Tai siis sanomme silloin, kun hän ei kuule. Kun hän kuulee, me emme sano hänelle yhtään mitään, sillä siitä syntyisi kuitenkin tappelu. Pukari tappelee aina ja

joka paikassa. Meillä on kaikilla paikat mustelmilla paitsi Patella. Se on meistä kummallista, mutta niin vain on. Pukari ei koskaan tappele Paten kanssa.

Pate on muuten minun entinen poikaystäväni. Jos hän ei olisi pettänyt minua niin katalasti salaamalla sen, että hänen äitinsä on koulun rehtori, me olisimme nyt varmasti jo naimisissa. Mutta ei, minun sydämeni on nykyisin yhtä kylmä ja kova kuin Paten pää.

– Tiedättekö mitä? kysyi Tuukka eräällä välitunnilla.

Me olimme tapamme mukaan Pukaria piilossa ruusupuskassa. Sieltä hän ei toistaiseksi ollut osannut meitä etsiä. Me kaikki olimme tosin vähän huolissamme talven tulosta, sillä ruusupensas ilman lehtiä on suunnilleen yhtä hyvä piilopaikka kuin komero ilman ovea. Toisaalta sellainenkin komero olisi ollut tuhat kertaa mukavampi kuin ruusupensas,

joka oli täynnä piikkejä. Mutta parempi naarmuilla kuin mustelmilla, me ajattelimme.

– Minä luulen, että Pukari ei ole ollenkaan uusi oppilas, jatkoi Tuukka.

Tuukka on viisas ja tietää yhtä sun toista. Tällä kertaa minusta kuitenkin tuntui, että sahajauhot hänen päässään olivat pahasti paakkuuntuneet.

– Miten niin ei muka ole? minä kysyin.

– Koska hän ei ole oppilas ensinkään, sanoi Tuukka rauhallisesti ja hymyili ärsyttävän tietäväisenä.

- Entäs toisinkaan? kysyi Pate.
- Kaikkihan sen tietävät, että Pukari onkin oikeastaan minikokoinen opetustieteen professori, joka tekee tutkimusta kouluviihtyvyydestä, sanoin minä ja yritin hymyillä yhtä tietäväisesti kuin Tuukka.
- En minä sellaista ole sanonut, Tuukka sanoi häkeltymättä.
- Sinä et ole vielä sanonut juuri mitään muutakaan, huomautti Hanna, joka oli ahtaasti kyykyssä erityisen piikkisen oksan alla.
- Minä kuulin tänään kuinka opettaja ja rehtori keskustelivat Pukarista, Tuukka jatkoi.
- Minäkin olen kuullut kuinka äiti ja joulupukki keskustelivat minusta ja joulupukki sanoi minua omaksi pojakseen, keskeytti Pate.
- Niin, mutta sinä oletkin tonttu, huomautti Hanna.
- Kerronko minä vai enkö minä kerro?

kysyi Tuukka, joka ei jaksanut enää hymyillä.

– Kerro! me huusimme yhteen ääneen niin, että ruusupensas varisti muutaman lehden.

– Minä kuulin, kuinka opettaja sanoi tänään rehtorille, että Pukari ei ole tältä planeetalta, Tuukka sanoi.

Syvä hiljaisuus laskeutui pensaan sisään. Me katselimme toisiamme hämärässä. Minua värisytti.

– Tarkoitatko, että...? Tiinan ääni värähti, kun hän katsoi jonnekin ylös. Sinne missä olisi ollut taivas, ääretön avaruus ja miljardeja tutkimattomia planeettoja, ellei siellä juuri nyt olisi sattuneesta syystä ollut pelkästään oksia ja triljoonia piikkejä.

– Tarkoitan, sanoi Tuukka tukahtuneella äänellä.

– Tuolta ylhäältä, niinkö? varmisti Samppa.

Tuukka nyökkäsi vakavana.

– Se selittäisi kyllä paljon, myönsi Hanna, kun me kellojen soitua ryömimme ulos pensaasta.

– Jotain tällaista on jo osattu odottaakin, minä sanoin nyppiessäni ruusunpiikkejä Hannan selästä ja hiuksista.

– Mutta yhtä asiaa minä en ymmärrä, sanoi Pate. – Kuinka se voi olla niin kova tappelemaan, jos se on sen jumalan poika?

MUKSAUKSIA JA LASKUOPPIA

Seuraavalla tunnilla me katselimme Pukaria aivan uusin silmin. Ei sitä joka päivä pääse näkemään humanoidia lähietäisyydeltä. Ollakseen kokonaan toiselta planeetalta hän näytti yllättävän tavalliselta.

Pukari ei ollut kovin iso. Itse asiassa hän oli minuakin lyhyempi ja minä olen sentään luokan lyhimpiä. Ehkäpä painovoima hänen planeetallaan oli erityisen suuri? Hänellä oli tumma, hapsottava tukka, kapeat kasvot ja erittäin kovat nyrkit, kuten me kaikki jo tiesimmekin.

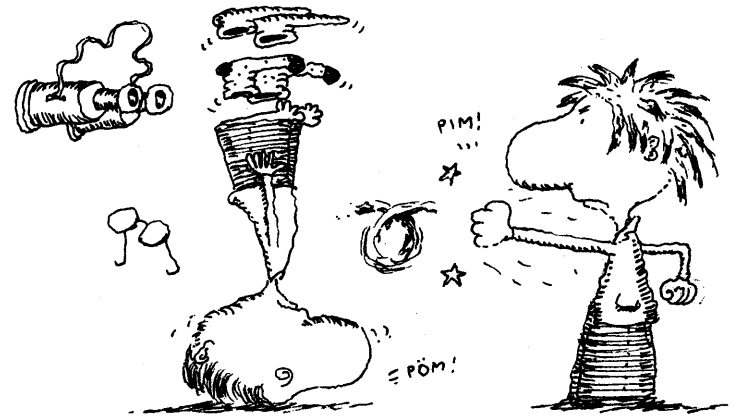
Pukari näytti niin tavalliselta, joskin tavallistakin kiukkuisemmalta pojalta, ettei häntä olisi millään arvannut avaruushirviöksi, jollei olisi sitä tiennyt. Mutta me siis tiesimme.

Pukari huomasi tietysti tuijotuksemme ja hermostui.

– Haluatko, että mottaa sinua nenään? hän kysyi Tuukalta, joka seiso vieressä ja katsoi häntä kiikareilla.

– Emmekö me eri lajit voisi elää rauhallista rinnakkaiseloa keskenämme? kysyi Tuukka ja nosti kaksi sormeaa ylös rauhanmerkiksi.

Pukari mottasi häntä nenään. Sitten hän potkaisi Hannaa nilkkaan, moksautti Samppaa kyynärpäällä kylkeen, napsautti Tiinaa viivoittimella otsaan ja poksautti minua nyrkillä päähän. Minun mielestäni sellaiset avaruuselokuvat kuin E.T. ja muut vastaavat, joissa ulkoavaruuden oliot ovat hyvää tarkoittavia

ja lempeitä otuksia, ovat silkkaa roskaa.

– Hei, entäs minä? ihmetteli Pate, jota Pukari ei ollut jostain syystä taaskaan moksauttanut eikä poksauttanut.

Jos minä en olisi tiennyt, että Paten äiti oli koulun rehtori, olisin ollut melko varma, ettei Patekaan ollut alkuperäinen maan asukki.

– Sinut minä säästän jälkiruoaksi, mu-rahti Pukari ja istui paikalleen juuri, kun opettaja tuli luokkaan.

Opettaja käyttäytyi yllättävän normaalisti ottaen huomioon, että yksi hänen oppilaistaan oli kokonaan toiselta

planeetalta. Hän käski meidän lopettaa vaikertamisen ja ottaa matematiikan kirjat esille.

– Pertti, paljonko on kolme kertaa kaksi? opettaja kysyi Pukarilta.

– Haluatko, että mottaan sinuakin nenään? Pukari kysyi puolestaan opettajalta.

– Sinä et yllä, vaikka yrittäisit, huokasi opettaja. – Mutta jos yltäisit, niin mitä siitä tulisi, jos mottaisit kolme kertaa kaksi kertaa?

– Häh? ihmetteli Pukari.

Se oli selvä todiste. Me kaikki muut tiesimme oikean vastauksen. Jokainen meistä tietenkin tiesi, että jos opettajaa mottaisi nenään kolme kertaa kaksi kertaa, siitä tulisi tietysti jälki-istuntoa.

– Selvä tapaus, sanoi Hanna ja iski silmää.

– Kaveri on tullut kaukaa, myönsi Tuukka.

– Pitäisikö soittaa FBI paikalle? minä aprikoin.

– Tai Leonardo di Caprio, Tiina ehdotti.

– Mitä hyötyä siitä nyt olisi? minä ihmettelin.

– Minä olen aina halunnut tavata hänet, sanoi Tiina.

– Minua pelottaa, vikisi Samppa.

– Viisi, sanoi Pate ja näytti kuutta sormeaa.

Lopputunnin me laskimme matematiikan laskuja opettajan kirjoittaessa Pukarin reppuvihkoon huomautuksia. Se oli jo Pukarin kolmas vihko, sillä yksi täytyi keskimäärin viikossa. Sitä vauhtia hänellä olisi peruskoulun loputtua lähes kolmesataa vihkoa. Niistä olisi hänelle varmasti paljon iloa koko loppuelämäksi. Tai siis olisi ollut, mikäli hän itse olisi ollut tavallinen koululainen. Nyt vihkot päättyisivät luultavasti jonkin kaukaisen

planeetan maata käsittelevään arkistoon. Siihen nähden olisi luullut opettajan har-
kitsevan hiukan tarkemmin ennen kuin
ehdotti Pukarin vanhemmille tapaamis-
ta. Tuukka luki sen kiikareillaan opetta-
jan kirjoittaessa:

– ”Pyydän, että tulisitte tapaamaan
minua koululle perjantaina klo 14”, lu-
ki Tuukka.

Meidän mielestämme opettaja oli ka-
malan rohkea. Hän aikoi yksin kohdata
kokonaisen humanoidiperheen aseistuk-
senaan pelkkä karttakeppi. Ehkä hänel-
lä oli sen lisäksi jokin salainen ase? Me
kunnioitimme opettajaa kamalasti.

– Kuulkaa, sanoi opettaja tunnin lopus-
sa. – Kuusilehdon koulun toinen luokka
on haastanut meidät jalkapallo-otteluun.
Otammeko me haasteen vastaan?

Me kaikki huusimme tietysti jee ja
kaikkein kovimmin huusi Pukari. Hän
vaikutti peräti innostuneelta. Se häm-

mästytti meitä kaikkia. Pukari ei kos-
kaan innostunut mistään. Sen täytyi ol-
la juoni. Asiaa oli syytä tuumia.

JALKAPALLOHARJOITUKSET

Jalkapalloharjoitukset järjestettiin heti seuraavalla tunnilla. Opettaja jakoi meidät kahteen joukkueeseen. Minä, Samp-pa, Tiina, Tuukka ja Hanna pääsimme samaan joukkueeseen. Pate joutui Pukarin puolelle.

Opettaja selitti meille säännöt. Pallo piti vain saada vastustajan maaliin. Ihan helppoa.

Opettaja pisti pallon maahan.

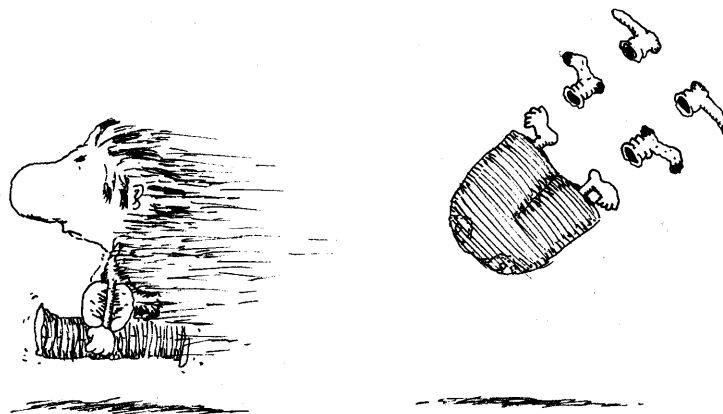
– Palloon saa koskea vasta, kun pilli soi, opettaja selitti.

– Miltä se kuulostaa? kysyi Pate.

– Älä yhtään yritä, sanoi opettaja.

Siinä samassa Pukari otti pallon syliinsä ja lähti juoksemaan. Ensin hän juoksi päin Tuukkaa ja kaatoi hänet. Sitten hän kaatoi Sampan ja sitten Hannan ja minut ja kaikki loput meidän joukkueesta yksitellen kuin keilat. Kaadettuaan vielä puolet omastakin joukkueestaan Pukari pani pallon maaliviivalle ja potkaisi sen maaliin.

– Maali! huusi Pukari ja lähti juoksemaan kädet ylhäällä ympäri kenttää.

– Hylätty, sanoi opettaja ja puhalsi pilliinsä.

Me kaikki muut olimme tietysti noudattaneet sääntöjä. Me olimme kiltisti odottaneet opettajan merkkiä. Kun se sitten lopultakin tuli, me ryntäsimme koskemaan palloon. Kaikista oli aika hassua, kun me olimme yhtä aikaa maalissa. Paitsi Pate, joka potkiskeli hiekkaa pituushyppypaikalla. Häntä masensi, kun kukaan ei ollut kaatanut häntä. Ja Pukari, joka ei päässyt meidän kanssamme maaliin, koska opettaja piti häntä niskasta kiinni. Minusta jalkapallo on kyllä helppo mutta melko outo peli.

– Minä en ala mitään, mutisi Pate.

Sitten opettaja selitti säännöt uudelleen. Tällä kertaa niitä olikin paljon enemmän ja useimmat niistä käsittelivät asioita, joita jalkapallossa ei saanut tehdä: Ei saanut ottaa palloa käsiin, ei saanut tönä vastustajaa, ei saanut nimi-

tellä kenttävahtimestaria kurpitsapääksi, vaikka tämä kielsikin kaivautumasta pituushyppypaikan hiekkakasaan ja vaikka hänen päänsä kieltämättä hiukan muistuttikin jättikokoista kurpitsaa. Ja missään nimessä ei saanut purra opettajaa nilkkaan, vaikka tämä hylkäsiinkin maalin.

– Pitäisiköhän käydä ottamassa jäykkäkouristusrokotus? opettaja kysyi kenttävahtimestarilta.

– Mitä suotta, pelkkää vesikauhua tuo on, lohdutti vahtimestari.

Saatuaan vastahakoiselta vahtimestarilta laastarin nilkkaansa opettaja asetti pallon maahan ja puhalsi pilliin.

Tällä kertaa ei tapahtunut mitään. Kukaan ei uskaltanut liikahtaakaan, koska se saattoi olla kiellettyä. Jopa Pukari pysyi paikallaan, mutta se taas johtui siitä, että opettaja piti häntä yhä niskasta. Me kaikki tuijotimme keskittyneesti palloa

ja yritimme saada sen vastustajan maaliin ajatuksen voimalla, mutta se ei onnistunut. Oli aivan hiljaista ja jähmettyntä kuin kaikki olisivat muuttuneet suolapatsaiksi.

– No? sanoi opettaja lopulta, ja silloin me lähdimme liikkeelle.

Me kaikki ryntäsimme yhtä aikaa pallon kimppuun, ja siitä tuli hurja kasa, jonka alla jossain oli pallo. Kukaan ei oikeastaan välittänyt siitä, sillä meillä kaikilla oli hurjan hauskaa ilmankin. Paitsi Pukarilla, joka sanoi mottaavansa kaikkia nenään heti, kun opettaja päästäisi irti hänestä. Ja Patella, joka oli masennuksissaan kaivautunut seiväshypyn patjakasaan ja nukahtanut sinne.

Peli päättyi viisitoista–kaksitoista tai kuusi–nolla, riippuen siitä keneltä sitä kysyi. Eikä sillä oikeastaan ollut juurikaan väliä, sillä opettaja oli opettanut, ettei tärkeintä ollut voitto, vaan kiivas

kamppailu. Sitä paitsi pallo puhkesi kasan alle ja sen potkiminen oli ollut hurjan työlästä.

– Tämän kuuluisi kyllä olla pyöreä, sanoi vahtimestari opettajalle, kun tämä palautti pallon.

– Ja minun kuuluisi saada tästä tuplapalkka, sanoi opettaja.

Vahtimestari oli kaikkien mielestä tosi reilu, kun hän antoi meidän pitää sen jalkapallon. Harmi vain, että kukaan ei muistanut herättää Patea patjakasasta. Onneksi vahtimestari löysi hänet juuri ennen seiväshyppykilpailujen alkamista.

HÄTÄKOKOUS

Seuraavana päivänä meillä oli kokous ruusupensaassa.

– Julistan hätäkokouksen avatuksi, julisti Tuukka.

Se kuulosti meistä kaikista niin hienolta, että Tuukka joutui julistamaan kokouksen avatuksi vielä kahdesti ennen kuin kokous oli lopulta avattu.

– Opettaja tapaa huomenna Pukarin vanhemmat. Se voi olla vaarallista, Tuukka sanoi.

– Minä näin kerran TV:stä ”Salatut an-

siot”. Siinä oli luola, jossa kasvoi merkillinen avaruussieni. Ja sitten siinä näytettiin kuinka oli pimeää ja robottikamera kuvasi kaatunutta miestä ja sen takaa hiipi varjo. Enempää minä en sitten nähnytkään, koska isä löysi minut sohvan takaa ja käski nukkumaan. Joka tapauksessa se oli kamalan jännittävää, selitti Samppa.

Me kaikki nyökkäsimme vakavina. Ulkoavaruuden olioiden, sienien ja isien kanssa ei ollut leikkimistä.

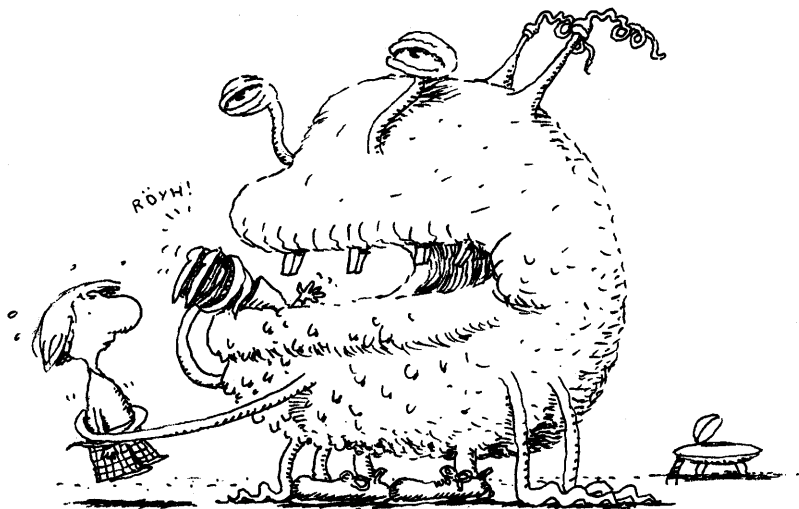
– Opettaja on vaarassa. Me emme voi antaa hänen taistella yksin, Hanna sanoi hiljaa.

– Koko maailma on vaarassa, sanoi Tuukka.

– Niiden sisällä voi olla lonkeroita, tiesi Tiina.

Meitä kaikkia värisytti pelkkä ajatuskin.

– Meidän täytyy pelastaa opettaja, sanoin minä.

– Meidän täytyy pelastaa maailma, sanoi Hanna.

– Meidän täytyy laatia suunnitelma, sanoi Tuukka.

– Minun täytyy käydä vessassa, sanoi Pate ja meni vessaan.

Me muut sen sijaan laadimme suunnitelman. Siitä tuli tosi hieno ja siinä oli kolme kohtaa.

– Kerrataanpa vielä, sanoi Tuukka.
– Kohta yksi: Opettaja on vaarassa.

Me nyökkäsimme.

– Kohta kaksi: ...?

Me odotimme.

– Muistaako joku sattumalta kohtaa kaksi? Tuukka kysyi.

Me pudistimme päätämme.

– No, joka tapauksessa, kohta kolme: Maailma pelastuu.

Me nyökkäsimme. Se oli loistava suunnitelma. Tuskin maltoimme odottaa perjantaita.

KOHTAAMINEN

Perjantaina me olimme kaikki hyvissä ajoin piilossa ennen h-hetkeä. Minä olin piilossa karttalaatikossa. Hanna oli Suomen kartan takana, Tuukka opettajanpöydän alla, Tiina opettajan takin sisällä vaatenaulakossa ja Samppa kotonaan sängyn alla. Paten piilopaikasta meillä ei ollut aavistustakaan, ja tuskin oli Patella itselläänkään, sillä hän oli ollut vessassa silloin, kun me sovimme suunnitelmasta.

Suunnitelman kaikista yksityiskohdis-

ta me emme tosin olleet itsekään kovin varmoja, koska ainakaan minä en vielä muistanut mitä piti tapahtua sen kohdassa kaksi. Juuri kun ajattelin kysyä sitä muilta, alkoi tapahtua.

Opettaja tuli luokkaan. Ja hänen perässään tulivat Pukari, Pukarin isä ja Pukarin äiti, tai millä nimellä ne siellä ulkoavaruudessa vanhempia nyt sitten nimittivätkään. Minä näin kaiken tirkistysraosta, jonka olin jättänyt karttalaatikon kannen ja reunan väliin.

Pukarin tavoin hänen vanhempansakin näyttivät yllättävän normaaleilta olakseen paranormaaleja.

Pukarin äiti oli hiukan pyöreä. Hänellä oli iloiset silmät ja naurumonttu poskessa. Jos hänellä olisi ollut vielä kukkahattu ja käsilaukku, hän olisi ollut ilmetty täti-Monika. Luulisi, että niillä siellä toisessa galaksissa olisi ollut hiukan enemmän mielikuvitusta.

Pukarin isä puolestaan oli melko iso ja viiksekäs ja poltti piippua, vaikka minä luulen, että todellisuudessa se oli neutronikanuuna, jolla hän aikoi hajottaa opettajan ja koko maapallon atomeiksi.

– Istukaa, olkaa hyvä, opettaja sanoi ja näytti meidän pulpettejamme, joihin Pukari ja hänen vanhempansa sitten ah-tautuivatkin. Se näytti hassulta. Kuin olisi yrittänyt puristaa norsua koiran-koppiin.

– Pitääkö viitata, jos on asiaa? kysyi Pukarin isä saatuaan lopulta takapuolensa mahtumaan tuoliin.

– Me emme muuten polta täällä, opettaja sanoi Pukarin isälle.

– Sehän on mukava kuulla. Minäkin olen yrittänyt vähentää, Pukarin isä sanoi ja pölläytti suustaan niin ison savupilven, että koko perhe hävisi siihen hetkeksi.

– Niin, yski opettaja, kun Pukari ja hä-

nen vanhempansa taas ilmestyivät näkyviin. – Minä olen kutsunut teidät tänne puhuakseni väkivallasta ja koulukiusaamisesta.

– Se on tärkeä aihe, myönsi Pukarin äiti.

– Erittäin tärkeä, nyökkäsi Pukarin isä.

– Toivottavasti meidän Perttiä ei kiusata? huolehti Pukarin äiti.

Pukari itse ei sanonut mitään. Hän vain tuijotti Suomen karttaa, jonka alta pilkottivat Hannan jalat.

– Hyvä, että olette yhtä mieltä asiasta, jatkoi opettaja. – Meillä on nimittäin ongelma: Pertti lyö ja potkii muita oppilaita.

– Jaa että meidän Perttikö? ihmetteli Pukarin äiti.

– Voisitteko toistaa? Minä taisin kuulla äsken väärin, Pukarin isä pyysi, ja sitten opettaja selitti kuinka Pukari oli muk-

sautellut ja poksautellut meitä kaikkia.

– Ja sitten on vielä tämä, opettaja sanoi lopuksi ja nosti jalkansa pöydälle.

– Kaunis pohje, Pukarin äiti myönsi.

– Väärä jalka, sanoi opettaja ja nosti toisen jalkansa pöydälle.

– Me emme muuten pidä jalkoja pöydällä, sanoi Pukarin isä.

– Pertti puri minua nilkkaan, sanoi opettaja. Hän nosti lahjetta niin, että kaikki näkivät hänen nilkkansa, jossa Pukarin hampaanjäljet erottuivat vielä selvästi.

Tuli hiljaista. Kaikki katsoivat Pukaria, joka parhaillaan teki kuminauhasta ritsaa.

– Te olette erehtynyt lapsesta, sanoi Pukarin äiti.

– Se on ymmärrettävää. Lapset ovat niin samannäköisiä, sanoi Pukarin isä.

– Pertti ei pure, sanoi Pukarin äiti.

– Pertti ei lyö, sanoi Pukarin isä.

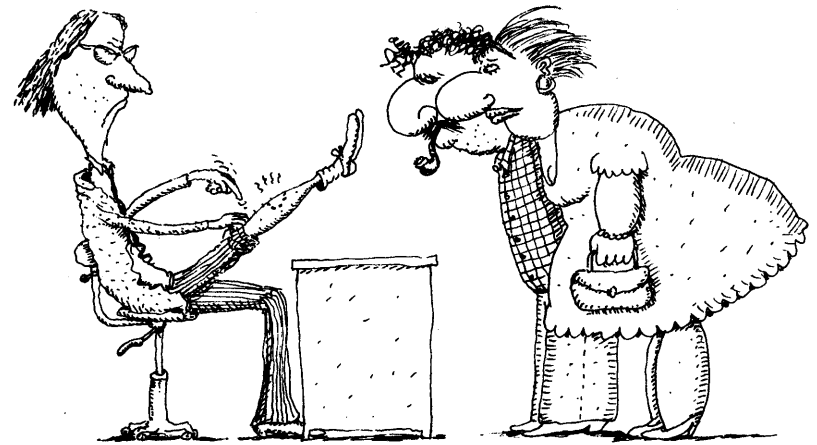
– Pertti on lauhkea kuin lammas, sanoi Pukarin äiti.

– Mutta minulla on todiste, opettaja intti ja näytti hampaanjälkiä nilkkaansa. Pukarin isä ja äiti kumartuivat katsomaan niitä lähemmin.

– Koiran purema, sanoi Pukarin äiti.

– Minulla ei ole koiraa, sanoi opettaja.

– Malawilaisella monitorliskollakin on hyvin samantapaiset hampaanjäljet, Pukarin isä tiesi.

– Tai ehkä te olette vahingossa purrut omaan nilkkaanne, Pukarin äiti ehdotti hyväntuulisena.

– Sellaista sattuu, myönsi Pukarin isä ja taputti opettajaa olkapäähän.

– Mutta syyllinen ei ole meidän Pertti, päätti Pukarin äiti.

– Ei missään tapauksessa. Vai mitä poika? Pukarin isä sanoi Pukarille.

– En tietenkään, sanoi Pukari ja ampui ritsalla Hannaa polveen.

– Siinä kuultu, sanoi Pukarin isä opettajalle.

– Aijai! kiljaisi puolestaan Hanna ja pomppi yhdellä jalalla kartan takana.

Silloin me kaikki äkkiä muistimme, mikä oli suunnitelman kohta kaksi. Se oli hyökkäys. Me hyökkäsimme.

Minä työnsin karttalaatikon kannen auki ja pomppasin esiin. Harmi vain, että kansi puolestaan pomppasi takaisin, muksautti minua päähän ja painoi mi-

nut sitten takaisin laatikkoon, joka meni lukkoon.

Tuukka puolestaan ryntäsi esiin pöydän alta. Harmi vain, että hänen housunsa tarttuivat naulaan, ja syöksyessä esiin Tuukka syöksyi samalla ulos housuistaan. Sen tehtyään hän tietenkin syöksyi takaisin pöydän alle.

Tiinakin säntäsi esiin vaatenaulakosta. Harmi vain, että hän sotkeutui opettajan takkiin ja juoksenteli sen sisällä sokkona ympäri luokkaa, kunnes törmäsi seinään.

– Tiesittekö muuten, että teillä on yksijalkainen lapsi Suomen kartan takana, Pukarin isä sanoi ja osoitti piippunsa varrella karttaa, jonka takana Hanna yhä pomppi.

– Ja vieterilapsi karttalaatikossa, huomautti Pukarin äiti.

– Ja nakupelle pöydän alla, nyökytteli Pukarin isä.

– Sekä päätön lapsi naulakossa, ynnäsi Pukarin äiti ja ojensi sitten opettajalle kätensä.

– Näkemiin, hän sanoi. – Oli hauska tavata.

– Tuskinpa tämä meidän Pertti on sen kummempi kuin nämä muutkaan, tuumi Pukarin isä ja silitti Pukarin tukkaa.

Juuri silloin Pate ryntäsi luokkaan. Hänellä oli mustat aurinkolasit, huopahattu päässä ja solmio kaulassa.

– Seis! Liikkumatta tai minä muutan teidät hyytelöksi, Pate huusi ja osoitteli kaikkia suurella vesipyssyllä.

Pukari ja hänen vanhempansa eivät kuitenkaan pysähtyneet, vaan jatkoivat matkaansa ovelle. Pate painoi liipaisinta, mutta mitään ei tapahtunut, sillä hän oli täyttänyt pyssynsä hyytelöllä.

Mennessään Pukarin isä taputti Patea huopahatulle.

– Mukava nähdä, että tällä luokalla on

meidän Perttimme lisäksi joku toinenkin normaali lapsi, hän sanoi.

– Terve Pate, sanoi Pukari.

Meistä kaikista oli tosi kummallista, että opettaja antoi jälki-istuntoa meille kaikille muille paitsi Patelle. Eikä kukaan meistä ollut oikein varma pelastuiko maailma vai oliko tilanne vain pahentunut. Minusta kuitenkin oli alkanut tuntua, että opettaja ja Pate olivat salaliitossa Pukarin ja hänen vanhempiansa kanssa.

KRIISI

Ruusupensaassa oli synkkä tunnelma. Osittain se johtui tietysti siitäkin, että yöllä oli ollut ensipakkanen ja puolet pensaassa lehdistä oli pudonnut maahan, mutta suurin syy synkkyyteen oli kuitenkin kavala salaliitto, jonka uhreiksi me olimme joutuneet. Se oli kaikista tosi kauheaa.

– Ajatella, että opettajakin on mukana, kauhisteli Hanna.

– Huomasitteko kuinka Pukari tervehti Patea? kysyi Tiina.

– Patea minä olen jotenkin aina epäilytkin, sanoin minä.

– Ja jos Pate on mukana, niin silloinhan myös hänen äitinsä... aloitti Tuukka.

Sitä me emme olleet aikaisemmin tajunneet, mutta totta se oli. Jos Pate oli osa salaliittoa, kuului siihen tietysti silloin myös hänen äitinsä, koulun rehtori.

– Ja opettajan vaimo, sanoi Tiina hiljaa.

– Ja jos he ovat mukana, niin entäs sitten keittäjä, talonmies ja muut opettajat?

Mitä enemmän me asiaa mietimme, sitä varmempia me olimme, että rehtori, kaikki opettajat ja koko muu henkilökunta olivat kotoisin ulkoavaruudesta ja salaliitossa meitä vastaan. Me olimme ainoat jotka tiesivät. Se oli raskas taakka.

– Mutta mihin he pyrkivät? Hanna ihmetteli. – Miksi meistä ei ole jo tehty selvää?

– Minä tiedän, sanoi Tuukka ja hymyili synkkää mutta tietäväistä hymyä.

Me emme sanoneet mitään, sillä me kaikki tiesimme, että se vain viivyttäisi asian kertomista.

– Minä kuulin tänään kuinka rehtori ja opettaja keskustelivat, Tuukka jatkoi. – Opettaja näytti rehtorille nilkkaansa, mutta rehtori sanoi opettajalle, ettei opettaja saanut sairaslomaa pelkäänsen takia, että häntä oli purtu nilkkaan.

– Siinäkö kaikki? minä ihmettelin.

– Ei, sanoi Tuukka vakavana. – Lisäksi rehtori huomautti, että malawilaisella monitoriliskolla on samanlaiset hampaanjäljet.

– Siinäkö kaikki? me ihmettelimme.

– Lopuksi rehtori muistutti opettajaa

siitä mikä on hänen todellinen tehtävänsä.

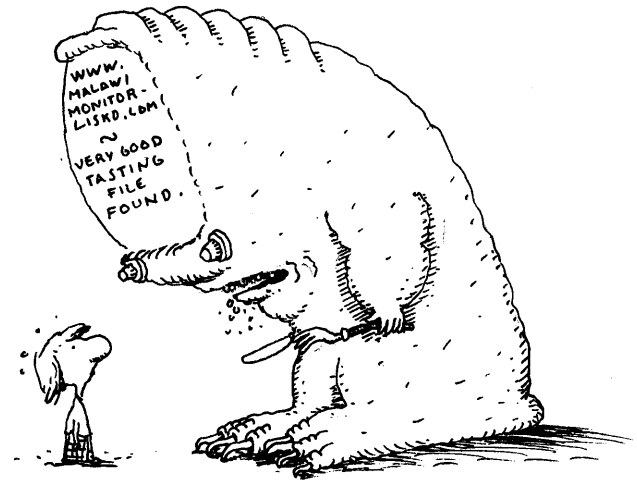
– No mikä? kysyi Samppa.

– Niin, mikä? ihmettelimme me kaikki muutkin.

– Kasvattaa meitä, sanoi Tuukka.

– Siinäkö kaikki? minä ihmettelin, kun Tuukka ei enää jatkanut.

– Ettekö te onnettomat käsitä mitä se tarkoittaa? Meitä kasvatetaan ruuaksi humanoideille. Koko koulu on vain eräänlainen avaruuskanala, jossa kasvatetaan

ruokaa jonkin vieraan planeetan otuksille, Tuukka selitti saaden meidät hieman levottomiksi.

– Entäs Pate ja Pukari? kysyin minä.

– Vakoojia, sanoi Tuukka itsevarmasti.

– He ilmoittavat niille milloin me olemme kypsiä.

Meitä puistatti.

KASVATUSTA

Siitä päivästä lähtien koulu tuntui aika erilaiselta. Varsinkin, kun minä yritin kotona sanoa, etten halunnut kouluun kasvatettavaksi, ja isä ja äiti sanoivat siihen, että täytyyhän sinua kasvattaa, sillä ei sinusta muuten tule isoa. Ja sitten he nauroivat niin, että minun selkäpiitäni riipi.

Matematiikan tunnilla minä kysyin Tuukalta:

– Miksi ne opettavat meille matemaatiikkaa, jos ne kerran ainoastaan haluvat syödä meidät?

– Se kasvattaa aivoja. Aivot ovat niiden suurinta herkkua, Tuukka vastasi.

Äidinkielen tunnilla Hanna kysyi Tuukalta:

– Miksi ne opettavat meitä lukemaan, jos ne haluavat syödä meidät?

– Se kasvattaa mielikuvitusta. Mielikuvituksesta saa hyvän kastikkeen, Tuukka tiesi.

Liikuntatunnilla Tiina kysyi Tuukalta:

– Miksi meidän täytyy roikkua puola-puilla, jos ne haluavat syödä meidät?

– Hyvin riippunut paisti on mureampaa, Tuukka vastasi.

Kuvaamataidon tunnilla Samppa kysyi Tuukalta:

– Miksi meidän täytyy maalata sormiväreillä, jos ne kerran haluavat syödä meidät?

– Marinadin vuoksi, sanoi Tuukka ja yritti pestä väriä pois korvistaan.

Välitunnilla Pate kysyi Tuukalta:

– Miksi kukaan ei enää puhu minun kanssani?

Tuukka ei vastannut mitään, sillä hän tiesi. Me kaikki tiesimme.

Ruokatunnilla kenenkään ei enää tarvinnut kysyä, miksi meidän täytyi syödä lautasemme tyhjiksi, eikä sekään, että terveyssisar halusi välttämättä mitata ja punnita meidät, tarvinnut erityisempää selitystä.

Me ryhdyimme tietysti tarpeellisiin vastatoimiin.

– Minun aivoni eivät ainakaan enää tästä kasva, sanoi Tuukka ja vastasi väärin kaikkiin matematiikan kokeen kysymyksiin. Me muut teimme samoin ja saimme kaikki nelosen.

– Minun mielikuvitukseni ei ainakaan enää tästä kehity, minä sanoin ja luin väärin koko kertomuksen Sinihilkasta ja hänen pienoisisästään. Muut tekivät sa-

moin ja me kaikki jouduimme tukiope-
tukseen.

– Minä en ainakaan tule tämän muream-
maksi, sanoi Hanna ja putosi puolapuul-
ta. Me muut teimme samoin ja jouduim-
me kaikki kouluhoitajan vastaanotolle.

– Minä en ainakaan marinoitu tämän
maukkaammaksi, sanoi Tiina ja kaatoi
sormivärinsä lattialle. Me muut teimme
samoin ja jouduimme kaikki jälki-istun-
toon.

– Minä en ainakaan ymmärrä tästä
enää yhtään mitään, sanoi puolestaan
opettaja ja vei meidät koulupsykologin
luokse.

– Jospa me tekisimme teille ensin tällai-
sen kypsyystestin? ehdotti psykologi.

– Se on turhaa, sanoi Tuukka.

– Minä ainakin olen vielä aivan raaka,
väitti Hanna.

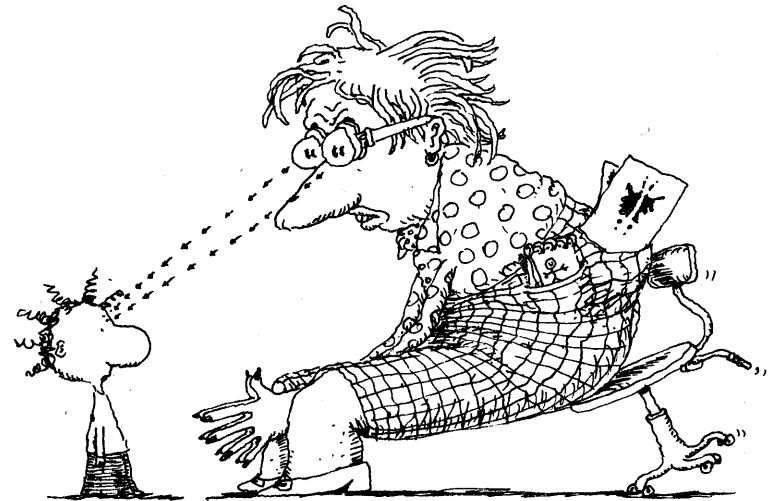
– Ja minä maistun hirmu pahalta,
Samppa vakuutti.

– Minulla on tosi pienet aivot, huo-
mautin minä.

– Ahaa, sanoi koulupsykologi ja katsoi
opettajaa merkitsevästi.

– Pitäisiköhän sinun hieman tarkistaa
kasvatusmenetelmiäsi? hän sanoi sitten
opettajalle.

Meistä oli tosi kummallista, että he
puhuivat asiasta niin avoimesti mei-
dän kuullen, mutta ehkä he ajattelivat,

ettemme me mahtaneet heille enää yhtään mitään. Se oli karmivaa.

– Normaaleja lapsia nämä muuten ovat. Heillä on vain hyvä mielikuvitus, sanoi psykologi ja lipoi huuliaan ajatellessaan millaista kastiketta meidän mielikuvituksestamme saisi.

– Tiesitkö muuten, että minäkin kuvittelin lapsena olevani punainen kumpallo? psykologi kysyi opettajalta.

– En tiennyt, mutta arvasin, sanoi opettaja ja vei meidät takaisin luokkaan.

Ainoat, joita tilanne ei näyttänyt tippaakaan häiritsevän, olivat Pate ja Pukari. He nimittäin saivat matematiikan kokeista paremmat numerot kuin me. He lukivat nopeammin, riippuivat kauemmin puolapuilla ja suttasivat sormiväreillä sekä paperinsa että itsensä. Itse asiassa näytti siltä kuin he olisivat viihtyneet koulussa, mikä vain vahvisti epäilyjämme.

– Se täytyy sentään myöntää, että Pertti ja Pate ovat viime aikoina kehittyneet kovasti, opettaja sanoi ja antoi kummallekin leijonaleiman sekä taputti heitä päähän. Meitä kuvotti.

SUUNNITELMA

Pate oli alkanut leikkiä Pukarin kanssa. Me emme olleet lainkaan huomanneet sitä, koska viime ajat me olimme viettäneet kaikki välitunnit yhä harvenelevassa ruusupuskassa piilossa tai hätäkokouksissa, joita olikin ollut tämän tästä, sillä hätä oli suuri. Eräällä välitunnilla me kuitenkin näimme kuinka Pate ja Pukari potkivat palloa toisilleen. Se näytti hasulta, sillä pallo oli edelleen aivan litteä.

– Tulkaa mukaan! Pate huusi meille.

Me olimme kuin emme olisi lainkaan

kuulleet tai nähneet häntä. Se oli tosin vaikeaa, sillä Pate seiso i aivan ruusupensas vieressä ja nyppäsi juuri sen viimeisen lehden kouraansa. Me tunsimme äkkiä olomme hyvin suojattomaksi.

– Antaa niiden olla siellä. Ne ovat ihan outoja, sanoi Pukari, joka tuli Paten viereen.

– Hah, kukahan tässä mahtaa olla outo? kysyi Tuukka ivallisesti. Meistä se oli hyvin sanottu.

– Viikon päästä on se jalkapallo-ottelu. Tulkaa harjoittelemaan, pyysi Pate.

– Turha yrittää. Kyllä me tiedämme mistä siinä on kysymys, sanoi Hanna Patelle.

– Jalkapallosta, ehdotti Pate.

– Hah! sanoimme me yhteen ääneen. Se kuulosti meistä kaikista niin hienolta, että me sanoimme sen vielä uudestaan, kolmeen kertaan.

– Tule. Jätetään nuo älypää t uonne ja mennään pelaamaan, Pukari sanoi kär-

simättömänä, ja sitten he menivät taas potkimaan lituskaista palloaan.

Me istuimme synkkinä pensaassa, joka ei oikeastaan enää ollut pensas, vaan pikkemminkin vain kasa piikkisiä oksia.

– Kuulitteko? Tuukka kysyi.

Me nyökkäsimme.

– Pukari ei enää edes uhannut muksauttaa tai poksauttaa meitä, sanoi Hanna.

– Se merkitsee sitä, että me alamme jolla riittävän pehmeitä. Me olemme kypsä poimittavaksi, Tiina murehti.

– Ei saa vielä luovuttaa, sanoin minä.

– Jalkapallo, sanoi Tuukka, ja me pelkäsimme, että hänen järkiparkansa oli lopullisesti paennut.

– Jalkapallo-ottelu on avain kaikkeen, Tuukka jatkoi. – Se on pelkkää hämäystä. Todellisuudessa ne haluavat vain kerätä kaikki oppilaat yhteen, jotta meidän on sitten helpompi lastata aluksiin, jotka vievät meidät syötäväksi.

Karmea todellisuus valkeni meille kuin rauhainen aamu. Kun pahaa-aavistamattomat, hyvin kasvatetut koululaiset kerääntyisivät seuraamaan jalkapallo-ottelua, valtaiset avaruusaluukset laskeutuisivat kentälle ja meidät ajettaisiin niiden lastiruumiin kuin kalapuikot pakkaseen. Tosin kukaan ei ollut varma siitä, kuinka kalapuikot todellisuudessa joutuivat pakkaseen, mutta se kuulosti joka tapauksessa hienolta ja synkältä.

– Ei saa luovuttaa, minä toistin.

– Mutta mitä me voimme tehdä? huokaisi Hanna.

– Karataan, ehdotti Tiina.

– Mutta minä haluan pelata. Minä en ala mitään, jos minä en saa pelata, vaikeoi Samppa.

– Ja entäs muut oppilaat? Me emme voi jättää heitä noiden otusten armoille, minä sanoin.

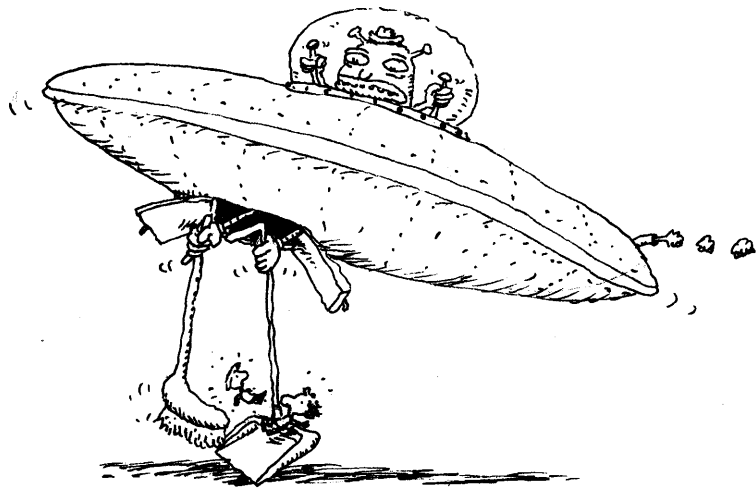
– Meidän on pelastettava heidät, myön-

si Hannakin.

– Meidän on pelastettava maailma, sanoi Tiina.

– Meidän on tehtävä suunnitelma, sanoi Tuukka, joka oli ollut pitkään hiljaa.

Suunnitelmasta tuli hieno. Siinä oli kolme kohtaa: Ensinnäkin, että me olimme pulassa. Toinen kohta oli vielä hie-
man auki, mutta kolmanneksi maailma kuitenkin pelastuisi.

RATKAISUOTTELU

Ottelupäivänä meitä kaikkia jännitti. Vaikka kaikki näyttikin päältä katsoen ihan tavalliselta koulujen väliseltä jalkapallo-ottelulta, me kuitenkin tiesimme, että todellisuudessa oli kysymys karmeasta kamppailusta ihmiskunnan orpo-
lasten ja ulkoavaruuden kummajaisten välillä.

Urheilukentän katsomo oli täynnä lapsia ja opettajia. Kummankin koulun kannattajat heiluttelivat viirejään ja huusivat kannustushuutoja. Se olisi ollut

meistä kaikista tosi hienoa, ellei se olisi ollut meistä kaikista tosi synkkää.

Me tähyilimme taivaalle, mutta se oli vielä aivan sininen ja pilvetön. Me kuitenkin tiesimme paremmin: pian sen peittäisivät jättimäisten avaruus-alusten varjot niiden lipuessa äänettömästi auringon eteen ja laskeutuessa kentälle, joka vielä nyt oli täynnä peliin valmistautuvia paha-aavistamattomia oppilaita.

Minä, Tuukka, Tiina, Samppa ja Hanna kuuluimme kaikki meidän luokan joukkueeseen. Ja tietysti myös Pate ja Pukari, jotka olivat harjoitelleet joka päivä. Naapurikoulun opettaja oli erotuomari ja meidän oma opettajamme kuulutti kentän laidalla megafoniin.

Erotuomari pisti pallon maahan ja peli alkoi. Meistä kaikista oli tosi outoa, kun naapurikoulun oppilaat rupesivat potkimaan palloa sinne tänne ja kuljettivat sitä kohden meidän maaliamme. Me em-

me tietysti uskaltaneet liikahtakaan, jotta emme rikkoisi sääntöjä. Paitsi Pukari, joka juoksi vastustajien perässä ja yritti kaataa heitä, mutta ei saanut ketään kiinni, sillä he olivat liian nopeita. Siksi Pukari kaatoikin sitten kaikki meidän joukkueen pelaajat. Paitsi Paten, joka murjotti juuri sen vuoksi ja yritti kaivautua taas pituushyppypaikan hiekkakasaan, mutta ei voinut, koska opettaja työnsi hänet takaisin kentälle. Peli oli kuulemma yksi-nolla.

– Ja näin on tämä jännittävä peli saanut varsinaisen salamastartin, kuulutti opettaja megafoniinsa.

Opettaja, joka oli kuuluttajan toimensa ohella myös meidän joukkueemme valmentaja, otti aikalisän. Me keräännyimme hänen ympärilleen piiriin ja opettaja selitti taktiikkaa.

– Näettekö tuon pyöreän tuolla? opettaja kysyi.

Me nyökkäsimme.

– Se on pallo, sanoi opettaja.

Me nyökkäsimme, sillä me olimme nähneet sellaisen aiemminkin ennen kuin meidän omasta pallostamme oli tullut litteä.

– Potkikaa, opettaja sanoi ja päätti aikalisän.

– Joko nyt? minä kysyin Tuukalta, joka vilkuili huolestuneena taivaalle.

– En usko. Ei ole vielä aika, Tuukka pudisteli päätään.

Erotuomari asetti pallon taas keskiympyrään ja puhalsi pilliinsä. Tällä kertaa me kaikki rupesimme potkimaan. Me potkimme niin että kenttä pöllysi. Ja mitä enemmän me potkimme, sitä enemmän kenttä pöllysi, eikä kukaan enää nähnyt yhtään mitään, saati sitten palloa.

Kun pöly lopulta laskeutui, pallo oli meidän kaikkien hämmästykseksi vastustajan maalissa. Kenelläkään meistä

ei ollut aavistustakaan siitä kuinka se oli sinne joutunut. Kaikista oli myös tosi harmillista, että opettaja oli hukannut megafoninsa. Onneksi se kuitenkin löytyi vastustajan maalista aivan pallon vierestä. Tilanne oli kuulemma yksi–yksi.

– Peli on äärimmäisen jännittävästi tasan, kuulutti opettaja haettuaan megafoninsa.

Siitä eteenpäin peli jatkuikin melko tasaisena. Vastustajat eivät uskaltaneet enää potkia palloa meidän maaliimme, koska Pukari oli uhannut motata nenään jokaista joka pallon sinne potkaisee, ja me taas emme saaneet potkituksi palloa vastustajan maaliin, vaikka kuinka yritimme. Edes Pukari ja Pate eivät onnistuneet, sillä he eivät olleet lainkaan tottuneet palloon, joka oli pyöreä.

Toinen puoliaika oli juuri alkamassa, kun tumma, synkkä varjo äkkiä lipui kentän ylle. Me kauhistuimme, sillä pe-

lin tiimellyksessä me olimme kokonaan unohtaneet synkän totuuden.

– Ne hyökkäävät! kiljaisi Tuukka.

Hän kaappasi saman tien pallon syliinsä ja lähti juoksemaan pitkin kentän reunaa. Hetken kaikki vain katsoivat hämmästyneinä, mutta sitten erotuomari puhalsi pilliinsä ja me kaikki ryntäsimme Tuukan perään.

Siitä tuli tosi hienoa. Ensin juoksi Tuukka ja hänen perässään vastustajien joukkue ja meidän joukkueemme. Sitten tulivat erotuomari ja opettaja, joita seurasivat molempien koulujen muut oppilaat, jotka olivat rynnänneet katsomosta omiensa avuksi. Ja viimeisenä juoksivat tietysti kaikki opettajat, jotka yrittivät

saada oppilaitaan takaisin katsomoon.

Tuukan suunnitelma oli täydellinen. Avaruusalusten tullessa hän nappaisi pallon ja juoksisi sen kanssa ulos urheilukentältä vieden mennessään kaikki oppilaat niin, että opettajien olisi paljastuttuaan pakko palata takaisin ulkoavaruuteen tyhjin käsin ja vatsoin. Harmi vain, että Tuukka kompastui megafoniin, jonka opettaja oli jättänyt maahan lähtiessään Tuukan perään.

Syntyi valtava mylläkkä, kun kaikki kuusisataa oppilasta ja heidän opettajansa yrittivät saada pallon käsiinsä. Erotuomari puhalsi pilliinsä ja kaikkea pimensi yhä synkkenevä varjo, joka pian ahmaisisi meidät kitaansa. Aika alkoi olla vähissä.

Juuri silloin kuului ylhäältä kaikuva, metallinen ääni:

– Oppilaat! Varokaa! Tuukka huusi megafoniin katsomon ylimmältä penkkiri-

viltä, jonne hän oli kiivennyt.

Ja sitten Tuukka piti puheen, jossa hän selitti kuinka kaikki opettajat olivat oikeasti avaruushirviöitä, ja Pate ja Pukarikin olivat niitä samoja, ja että jalkapallo-ottelu olikin oikeasti vain juoni meidän saamiseksi avaruusaluksiin, jotka olivat tulleet noutamaan meitä syötäväksi.

Se oli vaikuttavin puhe minkä minä olen koskaan kuullut. Kaikki molempien koulujen oppilaatkin taputtivat ja hurrasivat. Vain opettajat olivat hiljaa. Harmi vain, että juuri silloin ylhäältä laskeutui suuri käsi, joka poimi Tuukan kuin kypsän marjan. Sen sijaan, että olisi pistellyt Tuukan poskeensa, opettaja kuitenkin kantoi hänet vain jäähypenkille. Meistä se oli kummallista. Kukaan ei ollut kertonut, että jalkapallossakin voi saada jäähyjä.

Toisaalta sillä ei ollut paljonkaan mer-

kitystä itse pelin kannalta, sillä juuri silloin alkoi sataa kaatamalla. Synkät varjot olivatkin sadepilviä. Kaikkein kummallisinta oli kuitenkin se, että pallo löytyi taas vastustajan maalista. Se oli tosin puhjennut ja yhtä litteä kuin meidänkin pallomme, mutta maali mikä maali.

Siitä eteenpäin meidän joukkueemme jyräsi. Pate ja Pukari olivat ylivoimaisia potkimaan lituskaista palloa. Me voitimme ottelun viisikymmentä–yksi tai sinnepäin. Kukaan ei tosin juurikaan laskeutunut maaleja, sillä opettaja, erotuomari, vastapuolen joukkue ja kaikki katsojat olivat suojassa sateelta katsomon alla.

– Mitä sinä noille oikein syötät? kysyi erotuomari meidän opettajaltamme.

– Tämä nyt vain sattui olemaan tavallista rauhallisempi päivä, opettaja vähätteli.

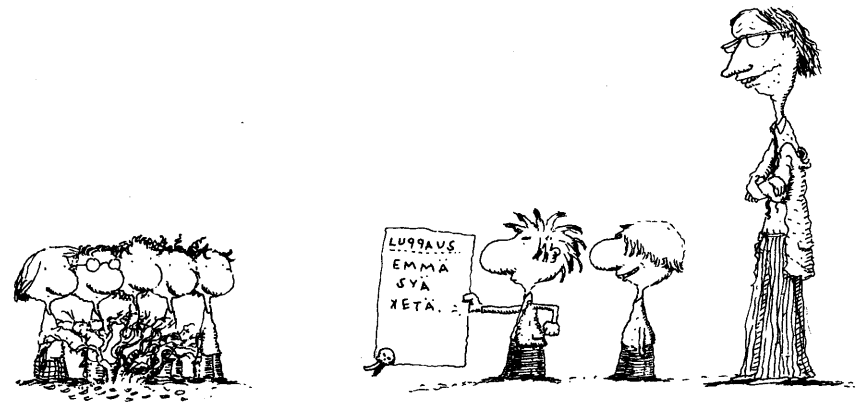
– Tämä oli taatusti kummallisoin jalkapallo-ottelu, jonka minä olen tuominut, erotuomari puuskahti.

– Sinä hävisit siitä huolimatta. Maksa vetosi, sanoi opettaja ja vaikutti kummallisen tyytyväiseltä.

Minä, Tuukka, Tiina, Samppa, Hanna, Pate ja Pukari juoksimme sateessa pitkin kenttää ja potkimme palloa. Se olikin oikeastaan aika hauskaa, varsinkin, kun näytti siltä, ettei kukaan aikonutkaan syödä ketään. Opettaja oli nimittäin sanonut meille, että vaikka hän olisikin avaruusolio ja vielä hurjan nälkäinen sellainen, ja vaikka me olisimme viimeiset lapset maan päällä, niin vielä sittenkään hän ei olisi ikimaailmassa halunnut nähdä ketään meistä ruokapöydässään. Meistä se tuntui niin huojenta-

valta, että jopa Pukarikin vaikutti ihan mukiinmenevältä silloin, kun hän potki palloa eikä meitä.

Voi olla, että Pate, Pukari ja opettajat olivat kaikki humanoideja, mutta heidän kanssaan oli silti tultava toimeen, kunhan he vain lupasivat olla syömättä ketään meistä.

ELLA YÖKOULUSSA

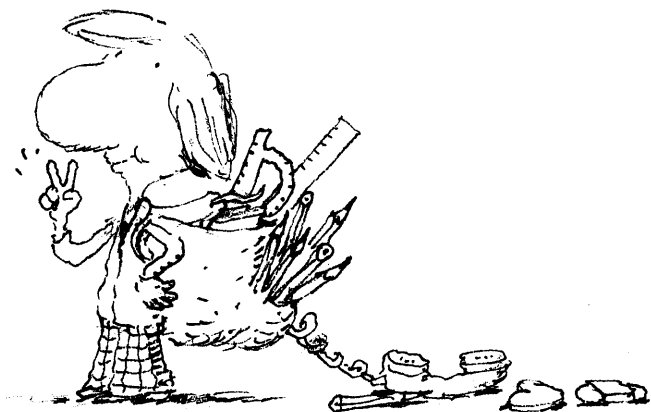
YÖKOULU JA MAAILMANLOPPU

Minä olen Ella. Olen toisella luokalla. Meillä on mukava luokka ja mukava opettaja. Tai oli, sillä viime aikoina opettaja ei ole ollut pelkästään mukava vaan oikein superkiva. Hän nimittäin melkein lupasi järjestää meille yökoulun.

– Mikä on yökoulu? kysyi Pate.

– Yökoulu tarkoittaa sitä, että oppilaat ja opettaja viettävät yhteisen yön koulussa, selitti opettaja. – Yökoulun rinnalla kummitustalo on pelkkä huviretki.

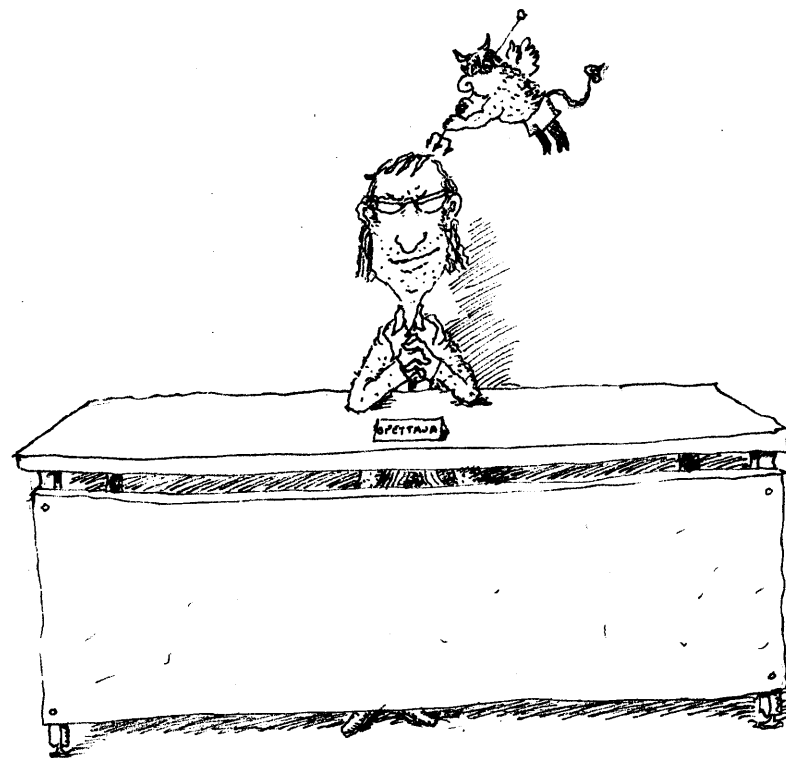
– Ensin opettaja keksii hauskoja leik-

kejä, jotka oppilaiden mielestä ovat tylsiä ja vanhanaikaisia. Sitten poltetaan makkarat karrelle nuotiossa ja sammutetaan nuotiosta alkanut metsäpalo. Seuraavaksi syödään karamelleja niin, että viisi oppilasta saa vatsanväännteitä ja kaksi oksentaa rehtorin limoviikunaan. Lopuksi mennään nukkumaan oppilaiden mielestä liian aikaisin ja opettajan mielestä aivan liian myöhään, ei saada unta kovalla lattialla, nähdään painajaisia, pelätään pimeää ja soitetaan kolmen oppilaan vanhemmille, että nämä

hakisivat itkuja tuhertavat lapsensa pois. Aamun lopulta tultua herätään kärtyysinä ja vannotaan yhdessä, että se oli viimeinen yökoulu mitä kuunaan järjestetään, päätti opettaja esitelmänsä.

Me olimme mykistyneitä. Me kaikki halusimme tietysti yökouluun.

– Järjestämmekö mekin yökoulun niin kuin muutkin luokat? kysyi Hanna.

– Emme, sanoi opettaja.

– Minä tahdon nukkua Ellan vieressä, ilmoitti Tiina.

– Minä tahdon nukkua Tiinan vieressä, ilmoitti Hanna.

– Minä en tahdo nukkua Ellan eikä Tiinan vieressä, ilmoitti puolestaan Tuukka.

– Minä mottaan nenään sitä, joka nukkuu minun vieressäni, uhkasi Pukari.

Kaikki muutkin halusivat tai eivät halunneet nukkua jonkun vieressä paitsi Samppa, joka itki, koska kukaan ei halunnut nukkua hänen vieressään. Ja Pate, joka oli nukahtanut.

– Nyt te ymmärsitte väärin, huomautti opettaja. – Me emme ole lähdössä yökouluun.

– Opettaja, pitäisikö meidän kerätä rahaa sitä yökoulua varten, jonne me em-

me ole lähdössä? huolestui Hanna.

– Minä voin kerätä pulloja, ilmoitti Tuukka.

– Minä kerään paperia, lupasi Tiina.

– Minä kerään marjoja, keksin minä.

– Minä kerään napanöyhtää. Minulla on sitä jo melkein lasipurkillinen, sanoi Samppa.

– Minä kerjään rahaa. Pukari voi olla minun säälittävä veljeni, jonka parantamiseksi tarvitaan huimasti rahaa, ehdotti Tuukka.

– Sinä kerjäätkuonoosi, sanoi Pukari Tuukalle.

– Uskokaa nyt jo, pyysi opettaja. – Ei tule mitään yökoulua, hän sanoi ja kirjoitti tauluun viisikymmentä kertaa sanan yökoulu ja veti rastit niiden kaikkien päälle.

– Saako sinne ottaa makuupussin? kysyi Tuukka, kun opettaja oli vetänyt viimeisen rastin.

– Saako sinne ottaa karkkipussin? kysyi Tiina.

– Saako sinne ottaa makkarapussin? kysyi Hanna.

– Saako sinne ottaa jätepussin? kysyi Pukari.

– Saako sinne ottaa pukupussin? kysyin minä.

– Saako sinne ottaa rahapussin? kysyi Samppa.

– Ei, sanoi opettaja, ja Samppa rupesi taas itkemään, koska hänen mielestään oli epäreilua, että kaikki muut paitsi hän saivat ottaa mukaansa vaikka mitä pusseja, mutta hän ei edes yhtä vaivaista rahapussia.

– Kukaan ei ota minkäänlaisia pusseja tai pussukoita mukaansa koskaan yhtään minnekään. Tämä asia on nyt loppuun käsitelty, huokasi opettaja, joka näytti hiukan rasittuneelta.

– Saako sinne ottaa makuusäkin? kysyi Tuukka.

– Saako sinne ottaa karkkisäkin? kysyi Tiina.

– Saako sinne ottaa makkarasäkin? kysyi Hanna, mutta sen pidemmälle me emme ehtineet, sillä opettaja teki yllättäen jotain, mikä kaikkien mielestä oli melko kummallista. Hän pani kädet korvilleen ja rupesi laulamaan. Hän laulaa loilotti outoa laulua, jota mekin yritimme tietysti aluksi laulaa hänen mukanaan, mutta luovutimme, koska sanoja oli niin paljon. Ainoat, joista saimme selvää, olivat ”lentävä kalakukko”.

– Ja tämän jälkeen minä laulan tämän laulun joka kerran, kun joku vain mainitseekin sanan yökoulu, ilmoitti opettaja. Meidän kaikkien mielestä oli tietysti mukavampaa, kun opettaja ei laulanut, joten me olimme hiljaa.

Paitsi Pate, joka oli juuri herännyt.

– Koska me lähdemme sinne yökouluun? kysyi Pate.

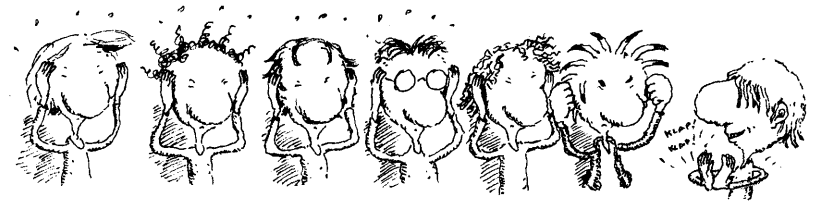

– Emme ennen maailmanloppua, opettaja täsmensi.

Se oli tosi kummallista. Jokainen meistä tietysti ymmärsi, ettei maailmanlopun jälkeen olisi enää mitään järkeä järjestää

yökoulua, koska silloinhan olisi pimeää päivälläkin.

Lopputunnin me vain pidimme käsiä korvillamme, kun opettaja lauloi Lentävän kalakukon kahdeksan kertaa alusta loppuun ja Pate taputti jokaisen jälkeen.

– Mukavaa, että sinä kuitenkin päätit järjestää sen-jonka-nimeä-en-nyt-tässä-mainitse.

– Minkä? opettaja kysyi viattomasti, veti henkeä ja pani kädet korvilleen.

– Älä yhtään yritä. Pate kertoi minulle kaiken kotona. Pääasia on, että olet jo

SUURI RAHANKERÄYS

Me kaikki hämmästyimme seuraavana aamuna, kun tulimme kouluun. Opettaja nimittäin seisoి käytävässä, piti käsiä korvillaan ja lauloi rehtorille Lentävää kalakukkoa. Pate taputti vieressä tah-tia.

– Mene luokkaasi, komensi rehtori, kun opettaja viimein oli lopettanut.

– Et sinä, rehtori huomautti opettajalle, joka oli jo matkalla. Sitten hän passitti Paten matkoihinsa ja taputti opettajaa olkapäälle.

unohtanut edelliset... no, kokemuksesi, ja käyt rohkeasti tulta päin... tarkoitin tietysti, että uuteen yritykseen. Joskus-han sen on onnistuttavakin, rehtori sanoi rohkaisevasti.

– Pidä minut ja palokunta ajan tasalla, hän lisäsi vielä ennen kuin palasi kansliaansa.

– Mitä? sanoi opettaja kädet yhä korvillaan.

– MINÄ EN JÄRJESTÄ YÖKOULUA! hän huusi sitten käytävässä niin kovaa, että keittäjä säikähti ja pudotti makkarakeittoon kokonaisen tynnyrillisen pippureita. Sen jälkeen oli aivan hiljais-ta, jos ei laskettu sitä, että rehtori lauloi kansliassaan Lentävää kalakukkoa.

Opettajan vuoro oli hämmästyä, kun hän astui luokkaan.

Tuukka oli tuonut kaksitoista säkillistä tyhjiä pulloja. Niistä lähti aika jännittävä tuoksu.

Tiina oli tuonut kotoaan paljon pape-ria: sähkölaskun, puhelinlaskun, viiden euron setelin sekä kirjeen, joka alkoi: "Rakas Taneli, oma muriseva tiikerini."

Me kaikki tietysti tiesimme, että Tiinan isän nimi oli Taneli, mutta hänen tiikeri-puolestaan ei kenelläkään ollut aavistus-takaan ennen kuin Tiina luki meille kir-jeen ääneen. Se oli mielenkiintoinen ja me opimme paljon uusia sanoja.

Minä olin tuonut marjoja. Yhden rasial-lisen mansikoita ja yhden puolukoita. Minulla ei ollut tosin aavistustakaan sii-tä, kuinka niiden avulla saisi rahaa, var-sinkin kun minä ja Hanna olimme jo syö-neet mansikat. Ja puolukoita ei kukaan halunnut edes maistaa. Ei sittenkään, vaikka minä olin maalannut ne kaikki keltaisiksi.

Onneksi Tiina oli kuitenkin jalo ja osti rasian keltaisia puolukoita sillä viitosel-la, joka hänellä oli.

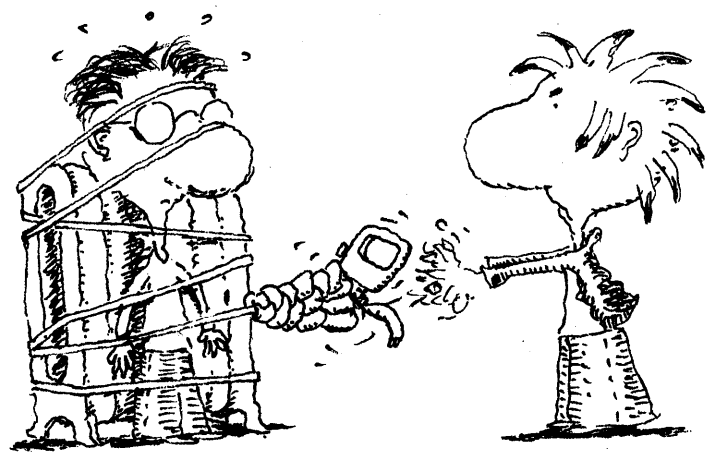
Me kaikki olimme oikein tyytyväisiä, sillä nyt meillä oli viisi euroa kassassa, vaikka keräys oli vasta aluillaan.

Samppa oli tuonut napanöyhtäpurkinsa. Se siitä. Hän ei suostunut myymään sitä edes sillä viitosella, jota minä tarjosin, joten kassassa oli edelleen vain viisi euroa, vaikka keräystä oli jatkunut jo jonkin aikaa. Samppa oli kaikkien mielestä nipo.

Tuukka oli tuonut koiransa talutushihnan. Pukari ei kuitenkaan suostunut panemaan sitä kaulaansa, joten Tuukan hieno idea kiertelevästä posetiivarista ja hänen opetetusta apinastaan kaatui siihen. Toisaalta, ei Tuukalla ollut posetiiviakaan, ja vaikka olisi ollutkin, ei hän olisi kyennyt sitä veivaamaan, sillä Pukari satoi hänet talutushihnalla lämpöpatteriin.

Me aloimme huolestua. Meillä oli edelleen vain viisi euroa, ja keräystä oli jatkunut jo vaikka kuinka kauan.

Pate oli tuonut makuupussin, makkara-pussin, karkkipussin, jättepussin, pukupussin ja rahapussin. Samppa rupesi tietysti itkemään, koska hänen mielestään oli epäreilua, että Pate sai tuoda yökouluun kaikenlaisia pusseja ja hän ei edes yhtä vaivaista rahapussia. Rehtori, joka sattumoisin on myös Paten äiti, kävi tosin hakemassa rahapussinsa pois, ja se oli kaikkien mielestä harmi, sillä siitä olisi takuulla ollut paljon apua yökoulun järjestämisessä.

Me olimme jo epätoivoisia. Keräystä oli jatkunut ikuisuuden, eikä meillä vielääkään ollut kuin viisi euroa kasassa.

– Oletteko te tulleet hulluiksi? kysyi opettaja, kun hän lopulta sai ilmaa yllättäen iskeneen astmakohtauksensa jäljiltä. Hän avasi ikkunat tuulettaakseen luokkaa, sillä Tuukan pullot lemusivat edelleen aika lailla.

– Jos tämä on sitä mitä minä arvelen, niin turha toivo. Sitä-jonka-nimeä-en-nyt-tässä-mainitse ei järjestetä ennen kuin puolukat muuttuvat keltaisiksi, opettaja puhisi.

– Eikä sen jälkeenkään, hän jatkoi Tiinan vietyä hänelle rasiällisen keltaisia puolukoita.

– Ei, vaikka maksaisitte minulle sata euroa ja kaksikymmentä senttiä.

Meistä kaikista alkoi vähitellen tuntua siltä, että opettajalla oli jotain yökouluu vastaan.

LENTÄVÄ KALAKUKKO

Sinä päivänä koulussa oli ruokana tulista meksikolaista makkarakeittoa. Se oli muuten samanlaista kuin tavallinen makkarakeitto, mutta siinä oli tynnyrilinen pippureita, ja se oli tulista.

Tuukka tuli ruokailuun myöhässä. Opettajalta oli mennyt aika kauan ennen kuin hän oli saanut Tuukan irti lämpöpatterista, sillä Pukari oli tosi hyvä tekemään solmuja.

– Minulla on suunnitelma, Tuukka sanoi istuessaan meidän pöytäämme. Tuukka on meistä paras tekemään suunnitelmia. Tuukka on nero.

– Me maksamme opettajalle sata euroa ja kaksikymmentä senttiä siitä hyvästä, että hän järjestää meille yökoulun, selitti Tuukka. Sen jälkeen hän ei sitten paljon selitellytkään, sillä maistettuaan meksikolaista makkarakeittoa hänen täytyi juoda viisi kannullista vettä, niin kuin meidän kaikkien muidenkin. Paitsi tietysti Paten, joka haki jo kolmatta lautasellista keittoa ja pyysi keittäjältä lisää pippureita. Pate on joskus todella outo.

Tuukan suunnitelma oli tietysti hyvä niin kuin tavallisestikin. Opettajahan oli

itse juuri sanonut, että sadalla eurolla ja kahdellakymmenellä sentillä hän järjestäisi meille yökoulun. Ainoa ongelma oli se, että meillä oli vain viisi euroa, vaikka keräystä oli jatkunut jo kauemmin kuin kukaan saattoi edes muistaa.

Ruokailun jälkeen me lähdimme viemään pulloja kauppaan. Opettaja halusi ne kiireesti pois luokasta, sillä ne muistuttivat häntä siitä-jonka-nimeä-ei-tässä-nyt-mainita.

– Voldemortistako? kysyi Pate.

– Yökoulusta, me kaikki vastasimme hänelle, ja opettaja lauloi taas Lentävän kalakukon.

Opettaja käveli jonon ensimmäisenä kantaen kahta pullokassia ja me kävelimme parijonossa hänen perässään. Jokaisella parilla oli välissään yksi pullokassi. Me muistutimme kilisevää tuhatjalkaista.

Tuukalla oli hieno hattu. Se oli korkea silinterihattu, jonka hän oli hake-

nut koulun näytelmävaatevarastosta. Tuukka ei suostunut kertomaan miksi, mutta ehkä hän ajatteli, että palautettuamme kaikki ne pullot hänestä tulisi rikas. Meillä muilla oli tietysti pipot, paitsi opettajalla, joka oli hakenut kuulosuojaimet teknisen käsityön luokasta, jotta hän ei kuulisi enää kertaakaan puhuttavan siitä-jonka-nimeä-en-nyt-tässä-mainitse.

– Tulitte sitten koko perheen voimin, kaupan setä totesi opettajalle, kun me lastasimme tyhjiä pulloja automaattiin.

– Mitä? kysyi opettaja ja raotti kuulosuojaimiaan.

– Että yhteinen harrastus yhdistää perhettä, setä huusi.

– Eivät nuo ole minun, opettaja korjasi.

– Pullot vai lapset? kysyi setä.

– Ne kuvittelivat, että minä järjestäisin niille sen-jonka-nimeä-en-nyt-tässä-mainitse, opettaja täsmensi.

- Pullot vai lapset? kysyi kaupan setä.
- Mutta minä en järjestä, sanoi opettaja päättäväisesti.
- Mitä? kysyi setä.
- YÖKOULUA! huusimme me silloin.

Kun opettaja oli laulanut Lentävän kalakukon, sekä kauppias että ympärille kerääntyneet asiakkaat taputtivat. Harjoitus tekee mestarin. Opettaja alkoi olla jo melko hyvä.

Me saimme pulloista kaksikymmentä euroa. Opettaja tarjosi rahoja Tuukalle, joka oli tuonut pullot, mutta Tuukka sanoi, että rahat olivat yhteisiä ja niillä voisi ostaa kaikille vaikka jäätelöt. Meistä se oli vähän omituista, sillä tarkoituksihan oli kerätä sata euroa opettajalle, jotta hän järjestäisi meille sen-jonka-nimenmainitseminen-aiheuttaa-aina-sen-että-opettaja-laulaa-lentävän-kalakukon. Sitä paitsi ulkona oli talvi ja pakkasta eikä kenenkään tehnyt erityisemmin mieli

jäätelöä, mutta toisaalta kaikki halusivat jäätelöä, jos se oli ilmaista.

Me marssimme parijonossa torille, missä opettaja osti meille jäätelöt.

– Vähän vilvoitusta helteiseen päivään, niinkö? sanoi kioskin täti, kun opettaja tilasi kaksikymmentäyksi mansikkajäätelöpalloa.

– Mitä? kysyi opettaja ja raotti kuulosuojaimiaan.

– Päätitte sitten tulla perheen kanssa kaupunkiin vähän virkistäytymään. Mihin te saitte traktorin parkkiin? täti uteli, ojensi tötteröt ja naputti lämpömittaria, joka oli juuttunut kahteenkymmeneen pakkasasteeseen.

– Vaihdetaanko hommia? Sinä järjestät noille sen-jonka-nimeä-en-nyt-tässä-mainitse ja minä viisastelen täällä sillä välin asiakkaille, opettaja ehdotti, mutta silloin täti säikähti ja paukautti luukun kiinni, vaikka opettajan tötterö oli vielä

välissä. Hänelle jäi vain pelkkä vohveli.

– Hei! Älä nyt leikistä suutu. Minä haluan sen mansikkapallon myös. Kaikilla muillakin on! huusi opettaja ja rummutti nyrkillä kioskin ruutuun, mutta täti ei suostunut enää avaamaan.

– Avaa heti luukku tai minä jätän Paten tänne sinulle, opettaja uhkasi.

Ihmisiä alkoi kerääntyä meidän ympärillemme. Kioskin täti näytti opettajalle pitkää nenää lasin takana.

– Hajaantukaa! Kukaan ei saa poistua! komensi toripoliisi, joka oli myös tullut paikalle.

– Olkaa hiljaa ja selittäkää, hän komensi sitten opettajaa.

Opettaja, joka oli juuri pannut vohvelitötterön nenäkseen ja näytti parhaillaan kioskin tädille vielä pidempää nenää, huomasi poliisin vasta kun tämä naputti pampulla hänen kuulosuojaimiaan. Meidän kaikkien mielestä opettaja näyt-

ti tötterönenensä kanssa ihan pääsiäisnoidalta.

– Minä voin selittää: minä olen opettaja, opettaja sanoi poliisille.

– Se nyt on selvää. Kaikkihan sen näkevät, sanoi poliisi. – Mutta mistä te saitte rahaa ostaa noin monta jäätelöä? kuulusteli poliisi.

– Minä ostin ne omasta suunnattoman suuresta opettajan palkastani, sanoi opettaja, ja sitten poliisi, opettaja ja kaikki ympärille kerääntyneet aikuiset nauroivat. Se oli meistä kummallista.

– Totta puhuen minä vaihdoin nuo tötteröt yhteen lapsista, selitti opettaja.

– Ja jos ihan totta puhutaan, minä ostin nämä rahoilla, jotka piti käyttää siihen-jonka-nimeä-ei-tässä-nyt-mainita, opettaja yritti kuiskata poliisille niin, ettemme me kuulisi.

– Kuulostaa hämärältä. Siis mihin? kysyi poliisi.

– YÖKOULUUN! huusimme silloin me.

Tällä kertaa opettaja kumarsi laulettuaan Lentävän kalakukon. Se johtui tietysti siitä, että kaikki torilla taputtivat. Jopa poliisi ja kioskin täti, joka raotti luukkuaan ja vieritti siitä mansikkajäätelöpallon opettajan käteen.

Paluumatkalla opettaja oli hyvällä tuu-

lella. Hän lauloi Lentävän kalakukon ensin liikennevaloissa, kun Pate kysyi häneltä montako yötä mahtoi olla jouluun, ja sitten ihan muuten vaan bussipysäkillä odottaville ihmisille, vaikka me kaikki puhuimme pelkästään jääkiekosta.

Koulussa kaikki hämmästyivät, kun Tiinan isä oli meitä vastassa. Meistä oli tosi hienoa, kun Tiinan isä osti sen Taneli tiikeri -kirjeen Tiinalta viidelläkymmenellä eurolla. Tiinan isä oli tosi reilu, ja me kaikki tietysti murisimme hänelle kiitokseksi.

Vielä enemmän kaikki hämmästyivät, kun Tuukka otti silinterihatun päästään.

Se oli nimittäin täynnä rahaa, seteleitä ja kolikoita, jotka Tuukka oli kerännyt yleisöltä opettajan laulaessa Lentävää kalakukkoa.

Meillä oli sata euroa ja kaksikymmentä senttiä. Keräys oli vihdoinkin päättynyt, ja oli jo aikakin.

JÄÄHYVÄISET

Yökoulu oli totta. Kun me seisoimme kaikkien niiden makuu-, makkara-, karkki- ja rahapussien keskellä, meidän oli pakko uskoa, että yökoulu vihdoinkin toteutuisi.

– Kyllä sinä pärjät, sanoi Hannan isä ja halasi.

– Me luotamme sinuun, sanoivat Tuukan vanhemmat ja antoivat käsintehdyn kynttilän.

– Käyttäydyt sitten kunnolla, ettei tarvitse hävetä, kehotti Paten äiti.

– Sinä olet sankari, vakuutti minun äitini ja antoi suukon poskelle.

– Ketään ei sitten saa kiusata, varoitti Pukarin isä.

– Tämä on liikuttava hetki, mutta minä uskon, että tämä oli oikea ratkaisu, huokasi Sampan isä ja pyyhki kyyneleitä silmäkulmastaan.

– Kiitos, kiitos, sanoi opettaja, kun kaikki muutkin vanhemmat olivat käyneet kättelemässä, halaamassa, neuvomassa ja varoittamassa häntä, paitsi tietysti Tiinan isä, joka oli muistanut tärkeän kokouksen juuri silloin, kun me aloimme murista.

Sitten vanhemmat huomasivat lopulta meidätkin ja sanoivat, että meidänkin täytyisi olla kunnolla, pestä hampaamme, olla varovaisia tulen kanssa, eikä karkkia saisi syödä liikaa.

– Hah, sanoi opettaja.

– Hieno haitari, huomautti rehtori nähtyään opettajan uuden haitarin.

– Taisi olla kalliskin?

– Sata euroa ja kaksikymmentä senttiä, sanoi opettaja. – Minä voisinkin tässä vetäistä pienen läksiäislaulun, opettaja keksi ja rupesi avaamaan haitarikoteloaan.

Meidän kaikkien mielestä oli tosi yllyttävää, että kaikki vanhemmat muistivat tärkeän kokouksen tasan yhtä aikaa. Kun opettaja nimittäin lopulta sai haitarin olalleen, ei pihassa ollut meidän lisäksi enää kuin opettajan lapsi ja opettajan vaimo, jotka molemmat olivat tulossa meidän kanssamme yökouluun.

– Kulta, pistä se haitari nyt takaisin laukkuun. Se on oikein hieno ja kaikki varmasti näkivät sen jo, sanoi opetta-

jan vaimo. Yökoulu alkaisi heti, kunhan talonmies toisi koulun avaimen, jonka opettaja oli unohtanut kotiinsa.

SÄÄNTÖJÄ JA SATUJA

– Höö, tämähän on ihan sama koulu kuin päivälläkin, huomasi Pate, kun talonmies lopulta päästi meidät sisään. Se piti tietysti paikkansa. Kaikki oli yökoulussa muuten samanlaista kuin päiväkoulussakin, oli vain pimeämpää ja vähemmän oppilaita.

– Onhan teillä varmasti vakuutus? kysyi talonmies. Hän vaikutti jotenkin huolestuneelta.

– Palo-, varkaus-, karkaus- ja purkausvakuutus, vakuutti opettaja.

– Tytöt nukkuvat 2a- ja pojat 2b-luo-

kassa, opasti opettaja, kun talonmies oli lopulta mennyt kerättyään ensin kaikki koulun vaahtosammuttimet yhteen nippuun luokkien eteen.

– Viette ensin tavaranne ja sen jälkeen kokoonnumme liikuntasaliin, jossa selitän säännöt.

Minä halusin nukkua Tiinan ja Hannan välissä. Hanna halusi nukkua minun ja Tiinan välissä ja Tiina halusi nukkua Hannan ja minun välissä. Se olisi saattanut olla vähän vaikeaa, ellei opettajan vaimo olisi keksinyt laittaa meidän makuupussejamme keskelle luokan lattiaa Y-kirjaimen muotoon.

Pukari puolestaan oli vallannut koko b-luokan ja sanoi tintaavansa nokkaan jokaista, joka yrittäisi tuoda makuupussinsa hänen luokkaansa. Paitsi tietysti Patea, jota Pukari ei koskaan tintannut, koska he olivat luultavasti kotoisin samalta planeetalta.

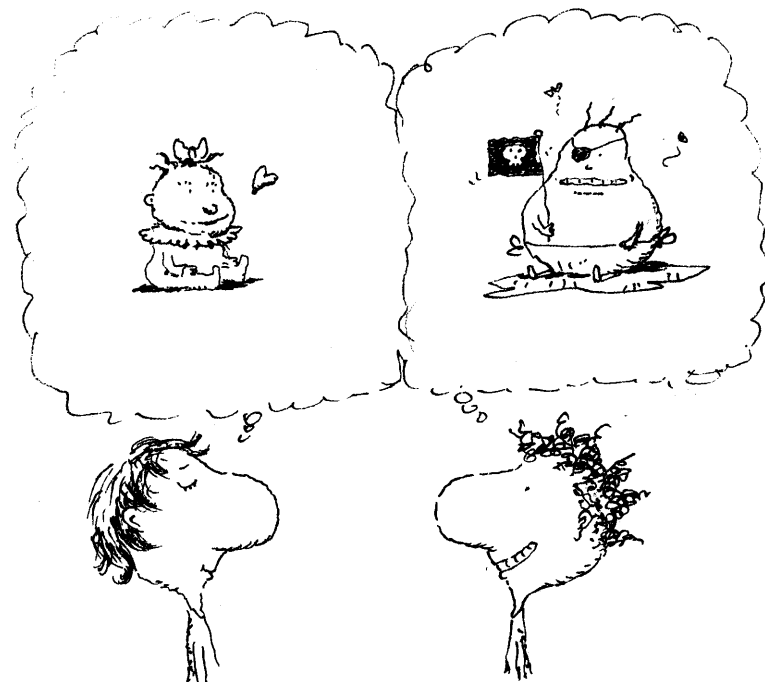
– Sinä nukut kohta kotiplaneetallasi, jos et rupea käyttäytymään, opettaja sanoi Pukarille.

– Kulta! Koetapa rauhoittua, huuksi opettajan vaimo viereisestä luokasta, jonne hän parhaillaan teki petiä itselleen, opettajalle ja heidän lapselleen.

Opettajan lapsi oli meidän kaikkien tyttöjen mielestä tosi suloinen. Se oli vähän yli puolivuotias ja sen nimi oli Anna. Se oli meidän kaikkien tyttöjen mielestä tosi suloinen nimi.

Kaikkien poikien mielestä opettajan lapsi oli tosi kammottava luumupää ja Anna oli tosi surkea nimi. Minun mielestäni pojat ovat itse kammottavan surkeita luumupäitä.

Kun pojatkin olivat lopulta saaneet makuupussinsa luokkaan, me kokoonnuimme juhlasaliin, jossa opettaja selitti meille säännöt ja yökoulun lukujärjestyksen.

Säännöt olivat yksinkertaiset, eikä niitä ollut paljon.

– Ensimmäinen sääntö: kaikki sääntöjen rikkojat ammutaan aamunkoitteessa, opettaja selosti.

– Kulta, koetapa olla nyt nätisti, pyysi opettajan vaimo.

– Toinen sääntö: kaikki on kiellettyä, jatkoi opettaja.

- Mutta opettaja... aloitti Hanna.
- Sekin on kiellettyä, keskeytti opettaja.
- Kun noudatamme näitä paria pientä, yhteiseksi eduksi ja mukavuudeksemme laadittua sääntöä, olen varma, että meille tulee oikein hauska ja rentouttava yökoulu, opettaja päätti.
- Vau, tästä tulee kivaa. Tosi hienoa, kun on noin vähän sääntöjä, iloitsi Pate.
- Istukaa alas, sanoi opettaja.
- Me istuimme liikuntasalin lattialle emmekä sanoneet mitään, sillä se olisi ollut luultavasti kiellettyä.
- Seuraavaksi esittelen teille yökoulun lukujärjestyksen, opettaja lupasi ja meni käytävään hakemaan jotain minkä oli unohtanut. Tuleva ohjelma jännitti meitä tietysti kamalasti.
- Varmaan ainakin makkaranpaistoa, arveli Tuukka.

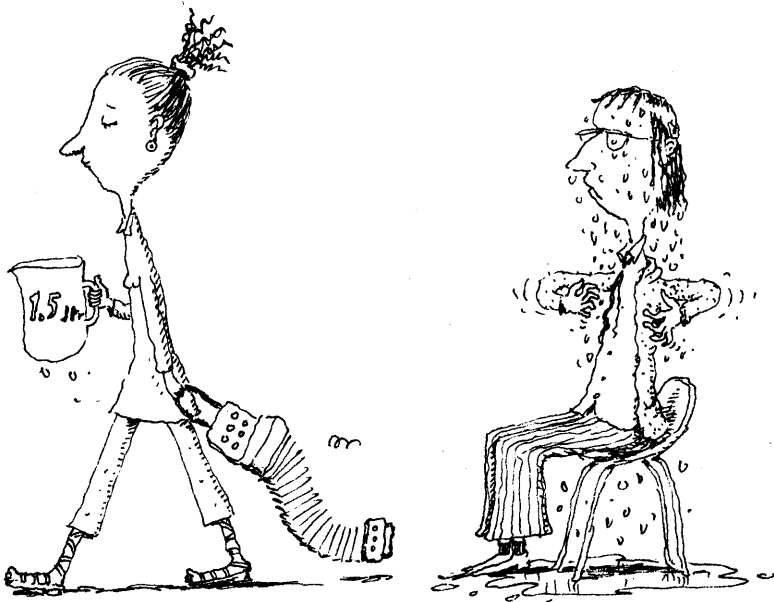
- Ja karkinsyöntiä, oletti Hanna.
- Nyrkkeilyä, ehdotti Pukari.
- Yödisko, toivoi Tiina.
- Yök disko, sanoivat kaikki pojat.
- Haitarinsoittoa, ilmoitti opettaja, joka oli palannut saliin haitari sylissään.
- Tämän kappaleen te varmasti jo tunnettekin, opettaja epäili ja vetäisi Lentävän kalakukon ensitahdit.
- Anna pelkää, sanoi opettajan vaimo ja meni lapsensa kanssa pois.
- Aika pian kävi ilmi, että opettaja osasi vain yhden kappaleen. Kun hän oli soittanut sen meille kuudennentoista kerran, opettajan vaimo palasi. Meitä vähän nauratti, kun hän ensin kaatoi kannullisen vettä opettajan päähän ja vei sitten häneltä haitarin.
- Anna nukkuu, opettajan vaimo sanoi lähtiessään.
- Ja nyt te kaikki muutkin menette ilta-pesulle ja nukkumaan. Minähän olenkin

jo peseytynyt, sanoi opettaja reippaasti. Se oli meidän kaikkien mielestä vähän kummallista, sillä kello oli vasta kuusi, eikä ketään nukuttanut vielä yhtään.

– Entäs ne makkarat? kysyi Tuukka, joka oli tuonut kahdeksan pakettia.

– Paistatte sitten kotona, lupasi opettaja.

– Entäs karkit? kysyi Hanna, jolla oli ainakin kuusi jättipussia.

– Syötte sitten kotona, opettaja sanoi.
– Entäs se yödisko? kysyi Tiina.
– Johan minä sen järjestin, sanoi opettaja.

– Entäs se yödisko? kysyi Pate.

– Ja iltasatu? kysyi yllättäen Pukari.

– Ai niin, hyvä kun muistutit, kiitteli opettaja. Hän sammutti salista valot, kävi hakemassa haitarikotelonsa luokasta ja istui sille.

– Olipa kerran Verinen Rehtori, joka kummitteli eräässä kaikkien hyvin tuntemassa koulussa aina yökoulujen aikaan, opettaja aloitti.

Sitten opettaja kertoi meille koko lailla hurjan tarinan, jossa oli meidän kaikkien mielestä yllättävän paljon verta ja irtopäitä. Eikä kukaan meistä olisi etukäteen arvannut, että se koulu, jossa kummitteli niin kamalasti, oli juuri meidän koulumme. Erikoista oli myös se, että Verinen Rehtori oli laatinut ihan

omat yökoulun järjestyssäännöt, jotka olivat tismalleen samat kuin opettajan-kin tekemät. Opettajan mukaan Verinen Rehtori ilmestyi ainoastaan niille, jotka rikkoivat noita sääntöjä. Meistä kaikista tuntui kurjalta, etteivät rehtorit näköjään voineet edes kummitella ilman sääntöjä ja lukujärjestystä.

Tarinan päätyttyä salissa oli ihan hiljaista ja aavemaisen hämärää.

– Entäs ne makkarat? kysyi Tuukka lopulta.

– Ja karkit? halusi Hanna tietää.

– Ja yödisko? huolehti Tiina.

Kaikki muutkin olisivat halunneet kysyä jotain, mutta eivät ehtineet, sillä juuri silloin salin täytti viiltävä, värisyttävä ja veretseisauttava kiljaisu.

– Apua! Anna on hävinnyt! huusi opettajan vaimo.

SUURETSINTÄ

Opettaja järjesti meidät pareiksi suur-etsintää varten. Minä sain parikseni Paten, vaikka olisin kyllä mieluummin ottanut Hannan tai Tiinan tai vaikka Verisen Rehtorin.

– Olet sitten kunnolla, minä sanoin Patelelle.

– Kuka? kysyi Pate.

Hanna oli Tiinan pari ja Tuukka Sampan. Pukari ei ollut kenenkään pari, sillä hän sanoi neppaavansa nokkaan jokaista, joka olisi hänen parinsa. Minusta

oli hienoa, että Pukari osasi niin monella eri tavalla kuvailla nenään lyömistä. Toisaalta opettajakin sanoi aina, että jokainen on hyvä jossain.

– Saatte syödä ne karamellit, jos löydätte Annan, lupasi opettaja.

– Entäs makkarat? kysyi Tuukka.

– Ne myös, sanoi opettaja.

– Ja yödisko? tiedusteli Tiina.

– Olkoon menneeksi, opettaja huokasi ja käski meidän sitten ruveta etsimään.

Opettaja ja opettajan vaimo etsivät luokista. Me kaikki olisimme tietysti mieluiten etsineet heidän kanssaan, sillä kukaan ei ollut erityisen innokas kohtamaan Veristä Rehtoria koulun käytävillä. Opettajan mielestä meidän oli kuitenkin parempi hajaantua, jos halusimme löytää opettajan lapsen, paistaa makkarat, syödä karkit ja järjestää yödiskon.

– Se Verinen Pormestari on varmasti syönyt opettajan lapsen, arveli Pate.

– Se oli rehtori, korjasin minä.

– Minun äitini on tämän koulun rehtori, mutta siitä toisesta rehtorista minä en ole ennen kuullutkaan, Pate ihmetteli.

Me etsimme opettajan lasta lämpöpatterin takaa. Pate löysi kotiavaimensa, jonka oli hukannut edellisenä vuonna.

Me etsimme opettajan lasta keittiöstä. Pate löysi pakastimesta jäätelötikkuja. Minä en jaksanut syödä kuin viisi.

Me etsimme opettajan lasta talonmiehen kopista. Me löysimme pallon, linkkuveitsen, sählymailan ja sähköporan, jotka talonmies oli takavarikoinut meiltä edellisellä viikolla.

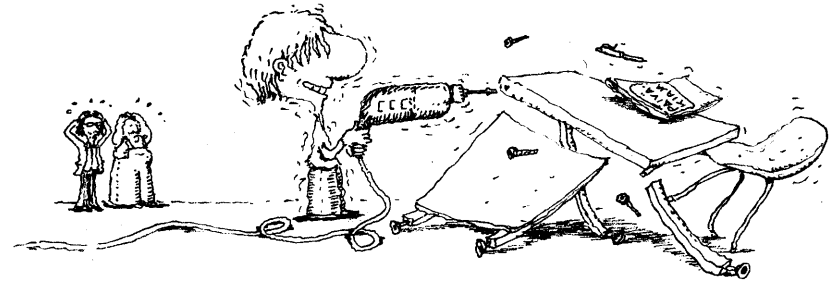
Sähköporan Pate oli tuonut kouluun todistaakseen osaavansa purkaa opettajanpöydän alle viidessä minuutissa. Ja osasikin, mutta sen kokoamisessa oli kulunut huomattavasti pidempi aika. Opettajalta ja talonmieheltä oli mennyt siihen kokonainen päivä.

Me etsimme opettajan lasta opettajainhuoneesta. Me löysimme opettajaa lukuun ottamatta kaikki muut etsijät. Hassua, että kaikkien muidenkin mieleen oli juolahtanut etsiä juuri sieltä. Huone oli tupaten täynnä.

Tuukka ja Samppa löysivät englanninopettajan tekohampaat.

– Näin ne näyttävät nuorekkaammilta, sanoi Tuukka värjättyään tussilla joka toisen hampaan mustaksi, joka toisen keltaiseksi.

Hanna ja Tiina löysivät liikunnanopettajan kaljuvahapurkin. Pukari löysi reh-

torin valokuvakansion, jossa oli naku-
kuvia Patesta vauvana, ja lopulta minä
ja Pate löysimme kaikki meidän oman
opettajamme kadottamat edellisen vuo-
den tarinavihkot. Opettaja ei ollut voi-
nut korjata ja palauttaa niitä meille, kos-
ka ne olivat olleet hukassa. Opettajan
lasta me sen sijaan emme löytäneet.

– Tämä on kamalaa, sanoi opettajan
vaimo, kun me kaikki olimme kokoon-
tuneet takaisin liikuntasaliin.

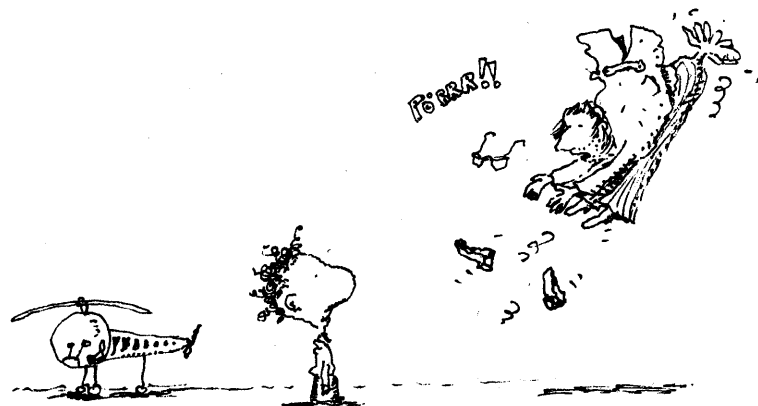
– Niin on, myönsi opettajakin saatuaan
meiltä kaikki kahdeksankymmentäseit-
semän tarinavihkoa.

– Nyt on kutsuttava apua, hätäili opet-
tajan vaimo.

– Mahtaako sekään enää auttaa? opet-
taja sanoi selaillessaan päällimmäistä
vihkoa.

– Minä menen soittamaan poliisin,
päätty opettajan vaimo ja meni.

– ”Minä olin ilmalunäytelyssä open

kans. Ensin se pörisi ja sitten se nous pe-
rä edellä lentoon”, opettaja luki Sampan
tarinavihkosta.

Me kaikki taputimme Sampalle, sillä
se oli hienosti kirjoitettu. Juuri sillä het-
kellä opettajan haitarikotelo rupesi itke-
mään.

VERINEN MIKÄ LIE

Me kaikki tietysti yllätyimme, kun opettajan lapsi olikin kömpinyt opettajan haitarikoteloon nukkumaan sillä aikaa kun opettajan vaimo oli kaatanut vettä opettajan päähän.

Vielä enemmän me yllätyimme, kun poliisi tuli niin nopeasti ja toi tullessaan myös palokunnan, kukaan ei ollut edes kutsunut sitä.

– Te soititte tavallista myöhemmin, huomautti poliisi opettajalle.

– Te tulitte tavallista nopeammin, huo-

mautti opettaja poliisille.

– Kaikki yksiköt ovat olleet hälytysvalmiudessa siitä lähtien, kun kuulimme, että täällä on taas se-jonka-nimeämme-nyt-mainitse, selitti poliisi, joka oli sama jonka me olimme jo tavanneet torilla, kun opettaja lauloi Lentävän kalakukon.

– Missäs tällä kertaa palaa? kysyi palomies, joka puolestaan oli sama joka oli hakenut opettajan puusta edellisenä keväänä.

– Ei vielä missään, sanoi opettaja.

– Metsäpalo on ohjelmassa vasta hiukan myöhemmin.

Opettajan vaimo ei sanonut mitään. Hän vain halasi ja suukotteli Annaa, joka vaikutti aika virkeältä ja hyväntuuliselta nukuttuaan pitkät unet.

Me puolestamme ihmettelimme, missä Pukari mahtoi olla. Häntä ei ollut näkynyt sitten opettajainhuoneen, jossa hän

oli uhannut leipoa klyyvariin jokaista, joka nauraisi Paten vauvakuville.

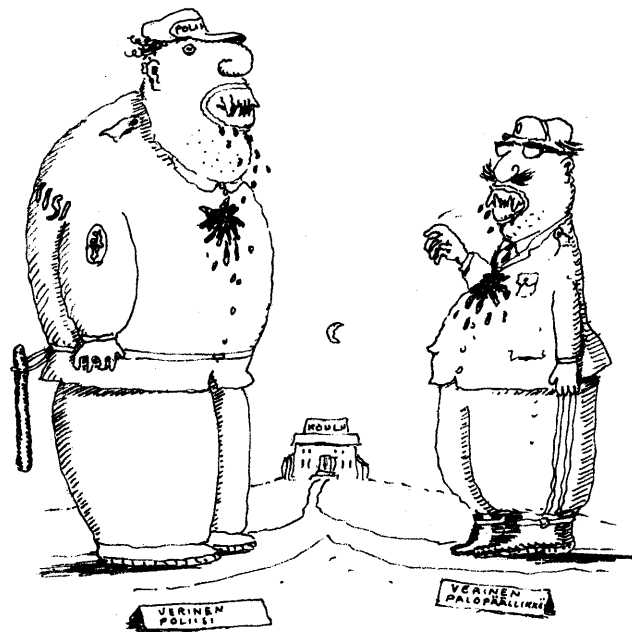
Valot sammuiivat juuri kun me aioimme huomauttaa Pukarin puuttumisesta opettajalle. Tuli aika pimeää.

– Jaahas, sanoi poliisi. – Ollaanpas sitten ihan rauhallisia eikä panikoida yhtään. Kaikki tarinat Verisestä Poliisipäälliköstä ovat vain silkkaa mielikuvitusta.

– Kenestä? kysyi palomiehen huolestunut ääni pimeästä.

Ja sitten poliisi kertoi palomiehelle saman tarinan, jonka opettaja oli jo kertonut meille. Ainoa ero oli, että yökoulun säännöt oli tällä kertaa laatinut kummitteleva poliisipäällikkö.

Poliisin kerrottua tarinansa palomieskin muisti kuullessaan kertomuksen Verisestä Palopäälliköstä, joka myös kummitteli yökoulussa ja oli laatinut omat sääntönsä. Meidän kaikkien mielestä oli hämmästyttävää, kuinka monta kummi-

tusta mahtui yhdelle ja samalle koululle.

Opettaja, poliisi ja palomies aikoivat juuri lähteä etsimään sulaketaulua, kun Verinen Kummitus ilmestyi meille. Kukaan meistä ei osannut heti sanoa, oliko kyseessä rehtori, poliisi- vai palopäällikkö, mutta kaikkien mielestä se oli joka tapauksessa hurjan pelottava lipuessaan melkein äänettömästi pitkin koulun käy-

tävää aavemaisen valon ympäröimänä.

– Seis tai pamputan, huusi poliisi.

– Seis tai ruiskutan, huusi palomies.

– Seis tai tulee jälki-istuntoa, huusi opettaja.

– Päästä irti tai minä muksautan sinua kärsään, sanoi tuttu ääni kummituksen suunnasta.

– Minä löysin tämän tuolta sulake-

taululta, sanoi puolestaan talonmies ja osoitti taskulampullaan Pukaria, jota piti niskasta kiinni.

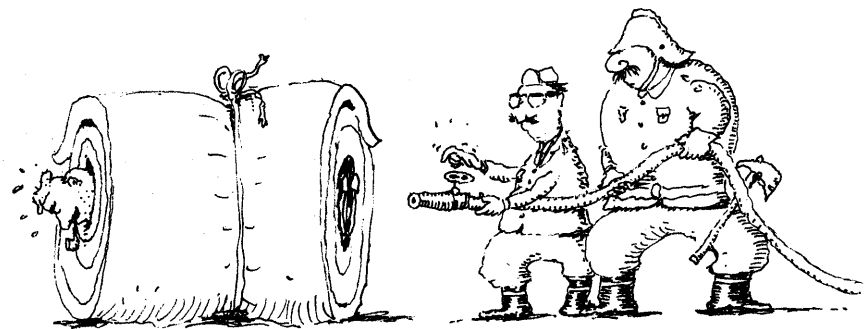
Meidän kaikkien mielestä Pukari oli tosi hienon näköinen. Hän oli kietonut keittolan tädin esiliinan ylleen. Hänen naamansa oli yltä päältä ketsupissa ja hänellä oli suussaan englanninopettajan keltamustat tekohampaat. Me kaikki taputimme. Myös poliisi ja palomies.

SE-JONKA-NIMEÄ-EI-MAINITA

Meistä kaikista oli mukavaa, että poliisi, palokunta ja talonmies jäivät meidän seuraksemme yökouluun.

– Eipähän tarvitse sitten ajella edestakaisin, selitti palomies opettajalle.

Ensin me leikimme piilosta ja söimme karkkia. Me söimme karkkia sillä aikaa kun opettaja, poliisi, palomiehet ja talonmies leikkivät piilosta. Meidän mielestämme piilosleikki oli tietysti aika vanhanaikaista, mutta kaikilla aikuisilla näytti siitä huolimatta olevan hauskaa.

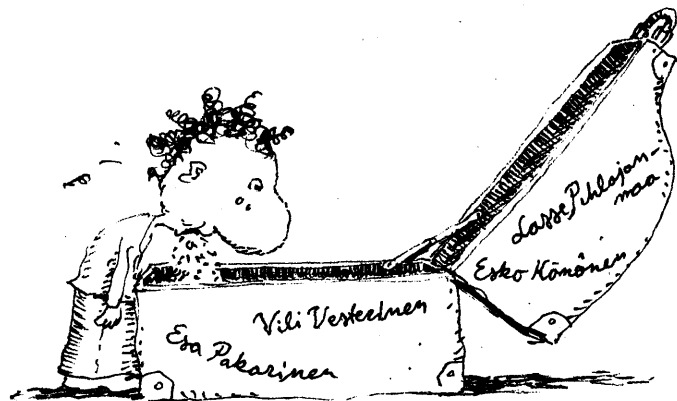

Varsinkin niillä palomiehillä, jotka irrottivat talonmiestä voimistelumatokääröstä, jonne hän oli yrittänyt piiloutua.

Hannalle ja Sampalle tuli karkin syönistä paha olo. Hanna oksensi ensin ja sitten Samppa.

– Oliko tämä nyt se yödisko? kysyi Pate.

Meidän kaikkien mielestä Sampan oksennus oli paljon hienompi kuin Hannan. Se saattoi kyllä johtua siitäkin, että Hannan oksennus jäi osittain rehtorin limoviikunan peittoon, kun taas Sampan oksennus erottui tosi selkeästi opettajan haitarikotelossa.

Onneksi opettajan lapsi ei ollut enää siinä kotelossa. Opettajan lapsi istui nimittäin parhaillaan poliisin sylissä ja kuunteli, kun poliisi kertoi hänelle satua Verisestä Poliisipäälliköstä.

Piilosilla olon ja karkinsyönnin jälkeen oli vuorossa makkaranpaistoa. Meistä se oli jännittävää, vaikka nuotio ei suostunutkaan aluksi syttymään. Ei vaikka koko palokunta sitä yritti. Onneksi opettaja keksi keinon.

– Pate, minä käyn hakemassa lisää sytykkeitä. Pitele sinä sillä aikaa tätä tultikkua, mutta älä missään tapaukses-

sa leiki niillä tikuilla, varoitti opettaja.

Kun opettaja palasi takaisin, paloivat nuotio ja koulun roskalaatikko jo iloisesti. Palokunnan sammutettua roskalaatikon saattoivat kaikki paistaa makkaraa nuotiolla. Harmi vain, ettei kukaan meistä jaksanut syödä yhtä ainutta, koska kaikki olivat syöneet niin kamalasti karkkia. Onneksi opettajalle, palomiehille, talonmiehelle ja poliisille oli tullut nälkä piilosilla ja tulipalon sammuttamisessa, ja he söivät mielellään kaikki makkarat, jotka me heille paistoimme. Myös ne kahdeksan pakettia, jotka Tuukka oli tuonut. Oli tosi turvallista paistaa makkaraa, kun vieressä oli kokonainen palokunta sammutus- ja tikasautoineen.

Yödiskossa minä hain Pukaria tanssiin. Onneksi ehdin väistää ajoissa ja Pukari huitaisi ohi. Opettajan vaimo haki poliisia tanssiin. Kaikkien hämmästykseksi poliisi ei yrittänytään lyödä

opettajan vaimoa nenään, vaan suostui mukisematta. Me kaikki tytöt haimme palomiehiä tanssimaan ja nekin suostuivat. Talonmies haki opettajan lasta tanssimaan ja se suostui. Luokan pojat eivät hakeneet ketään tanssimaan. Sen sijaan he lauloivat opettajan mukana Lentävää kalakukkoa, jonka sanat he jo osasivat ulkoa. Itse asiassa se ei ollut lainkaan hullumpi kappale.

Lopuksi me sitten vain menimme nukkumaan meidän kaikkien mielestä liian aikaisin ja opettajan mielestä aivan liian myöhään. Kaikkein myöhimpään valvoi kuitenkin opettajan oma lapsi, joka oli erityisen virkeä nukuttuaan hyvät iltaunet haitarikotelossa. Se ei oikeastaan haitannut yhtään, sillä myös opettaja valvoi myöhään korjatessaan meidän tarinavihkojamme. Me tiesimme sen siitä, että opettajan kolkko nauru kuului meidän luokkaamme asti.

– Kulta, minä saan tuosta kylmiä väreitä, huomautti opettajan vaimo.

Se oli totta. Meistäkin opettajan nauru kuulosti aavemaiselta, mutta toisaalta kukaan meistä ei muutenkaan saanut kunnolla unta kovalla lattialla. Me näimme painajaisia ja pelkäsimme pimeää. Sitten opettaja soitti Sampan, Pukarin ja Heidin vanhemmille, että nämä hakisivat itkua tuhertavat lapsensa pois.

Me kaikki loput sen sijaan kömmimme opettajan ja opettajan vaimon luokkaan ja nukuimme loppuyön heidän välissään. Niin tekivät myös poliisi, palomiehet ja talonmies, jotka tulivat varmistamaan, etteivät veriset rehtorit, palo- tai poliisi-päälliköt pääsisi häiritsemään meitä.

Aamun lopulta tultua me sitten heräsimme kärttyisinä ja vannoilimme yhdessä, että se oli viimeinen yökoulu mikä kuunaan järjestetään.

Meidän kaikkien mielestä yökoulu

onnistui loistavasti ja oli juuri sellainen kuin opettaja oli kertonut.

– No, haluatteko te ensi vuonnakin yökouluun? kysyi opettaja. Me kaikki panimme kädet korvillemme ja lauloimme Lentävän kalakukon.

LOPPU

ELLA-KIRJAT

Kirjava Kukko -sarjaa:

Ella ja kiristäjä
Ella teatterissa
Ella luokkaretkellä
Ella ja lopettaja
Ella ja Pate
Ella ja Pukari
Ella yökoulussa

Lastenromaanit:

Ella Lapissa
Ella ja Paterock
Ella aalloilla
Varokaa lapsia!
Ella ja seitsemän törppöä
Ella ja Äf Yksi

Yhteisniteet:

Ella ja kaverit 1–3
Ella ja kaverit 4–7

Kaverikirja:

Ella ja kaverit -ekstra

Äänikirjat:

Ella ja kaverit 1–3
Ella ja kaverit 4–7
Ella Lapissa

Ella

JA KAVERIT 4-7

MUKANA KIRJAT

ELLA JA LOPETTAJA • ELLA JA PATE • ELLA JA PUKARI
ELLA YÖKOULUSSA

Minä olen Ella. Minulla on mukava luokka ja mukava opettaja. Tai oli, sillä viime aikoina opettaja on ollut vähän loppu. Se johtuu luultavasti siitä, että ensin hän lähti hermolomalle ja tapasi siellä meidät. Sitten Pate meni lakkoon kuultuaan, ettei hänelle vielä toisellakaan luokalla makseta palkkaa. Kaiken lisäksi me saimme uuden oppilaan, Pukarin. Hän ei ole tältä planeetalta. Lopuksi opettaja päätti viedä meidät yökouluun. Meidän kaikkien mielestä siellä oli tosi mukavaa, ja samaa mieltä olivat myös talonmies, kummitteleva rehtori, poliisit ja palokunta.

Tukeva paketti silkkaa riemua kaikenikäisille Ellan ystäville! Teos sisältää neljä kirjaa, jotka ovat aiemmin ilmestyneet Kirjava Kukko -sarjassa. ELLA JA KAVERIT 4-7 on julkaistu myös äänikirjana, lukijana kirjailija Timo Parvela.

Ensimmäiset kolme Ella-kirjaa on julkaistu yksissä kansissa nimellä ELLA JA KAVERIT 1-3, joka on myös saatavana äänikirjana.

L842 WWW.TAMMI.FI ISBN 978-951-31-3566-9

KANNEN KUVAT MÄRKUS MAJALUOMA • KANNEN SUUNNITTELU AJNO AHTIAINEN

9 789513 135669

